

சைவசித்தாந்தம் கூறும் முப்பொருள் விளக்கம்

ஆசிரியர் :

முனைவர் கோமதி சூரியமூர்த்தி எம்.ஏ.பி.டி.பிஎச்.டி.

மதுரை - 19.

A-No: 3828

Q23

சைவ சித்தாந்தப் பெருமன்ற
நூற்றாண்டு விழா சிறப்பு வெளியீடு
4, வேங்கடேச அக்கிரகாரம் சாலை, மயிலாப்பூர்,
சென்னை - 600 004.

சைவசித்தாந்தம் கூறும் முப்பொருள் விளக்கம்

ஸ்ரீமதி கோவிலார் ஆதனம் அவர்கள்
பொன்னாரந்த திருவடிகள் கருதுரை
அத்யட்சன் உதர்த்திக் கண்டேறன்.

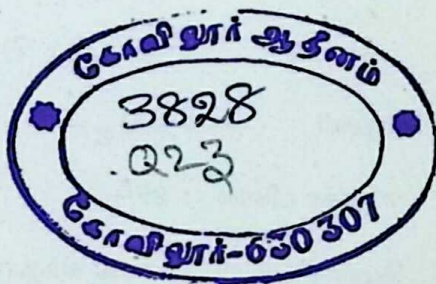
தங்கள் நன்றாகிய பத்தி
பெண்டம்,

கோவிலார் ஆதனம்
18-10-05.

ஆசிரியர் :

முனைவர் கோமதி துரியமூர்த்தி எம்.ஏ.பி.டி.பிஎச்.டி.

மதுரை - 19.

சைவ சித்தாந்தப் பெருமன்ற
நூற்றாண்டு விழா சிறப்பு வெளியீடு
4, வேங்கடேச அக்கிரகாரம் சாலை, மயிலாப்பூர்,
சென்னை - 600 004.

நூற்குறிப்பு

- தலைப்பு : சைவ சித்தாந்தம் கூறும் முப்பொருள் விளக்கம்
- ஆசிரியர் : முனைவர் கோமதி சூரியமூர்த்தி
- முதல் பதிப்பு : சூலை 2005
- உரிமை : சைவ சித்தாந்தப் பெருமன்றம்
- தாள் : 60 gsm
- அளவு : 5 1/2 x 8 1/2
- எழுத்து : 13 point
- பக்கங்கள் : 112 (100 + 12)
- படிகள் : 500
- சலுகை விலை : 25/-
- வெளியிட்டோர் : சைவ சித்தாந்தப் பெருமன்றம்
4 (முதல் மாடி சீவங்கடேச அக்கிரகாரம் சாலை
மயிலை, சென்னை - 4
தொலைபேசி : 24935109
- அச்சிட்டோர் : ஸ்ரீ கைலாஸ் பிரிண்டர்ஸ்
55, பங்காரு நாயக்கன் தெரு, மவுண்ட்ரோட்,
சென்னை - 600 002
தொலைபேசி : 28419506 செல் : 9444089506

பொருளடக்கம்

வெளியீட்டுரை	V
ஆசிரியர் முன்னுரை	VIII
1. பதி இயல்	1
2. பசு இயல்	25
3. பாச இயல்	40
4. கன்மம்	59
5. மாயை	78

திருச்சிற்றம்பலம்

வெளியீட்டுரை

“சித்தமுஞ் செல்லாச் சேட்சியன்
சொற்பதங் கடந்த தொல்லோன்
உள்ளத்துணர்ச்சியில் கொள்ளவும் படாஅன்
கண்முதற் புலனாற் காட்சியுமில்லோன்”

— திருவாசகம், திருவண்டப் பகுதி.

உலகிலுள்ள எல்லா நிறைவுகளின் தோற்றமே கடவுள் என்பார். சைவ சித்தாந்தம் மூன்று உண்மைகளை நித்தியப் பொருள்களெனக் கூறும். கடவுள், உயிர், உயிரைப் பற்றிய பந்தங்கள் ஆகியவை அவை. பதி, பசு, பாசமென்னும் இந்த மூன்றும் முடிவான உண்மையாயும் நித்தியமாயும் இருப்பினும் பதியே (கடவுள்) ஏனைய (பசு, பாசம்) இரண்டிற்கும் மேலாய் நின்று அவற்றை இயக்குகின்றார். கடவுளைப் பற்றிய மிகச் சிறந்த மேலான கொள்கையைச் சித்தாந்தம் நமக்கு அளிக்கிறது. ‘சைவ சித்தாந்தம் கூறும் முப்பொருள் விளக்கம்’ என்னும் இந்நூல் முனைவர் கோமதி சூரியமூர்த்தி அவர்களால் எழுதப் பெற்று, வெளிவருகின்றது. ‘என்று நீ அன்று நான் உன் அடிமை’ என்பது ஆன்றோர் வாக்கு. பெருமானாகிய கடவுளும் எப்பொழுதும் இருக்கின்றார்; உயிரும் எப்போதும் இருக்கின்றது. அடிமை என்பதால் கடவுளுக்கும் உயிருக்கும் உள்ள தொடர்பும் எப்பொழுதும் இருக்கின்றது என்னும் பேருண்மையினைப் பதி (இறை), பசு (உயிர்), பாசம் (ஆணவம், கன்மம், மாயை) எனச் சாத்திரங்கள் கூறுகின்றன. உயிரையும், பாசத்தையும் கடவுள் படைக்கவில்லை. அவையும் அனாதியே என்பது சைவ சித்தாந்தக் கொள்கை.

சைவ சித்தாந்தம் கூறும் இந்த முப்பொருள் இயல்புகளை / உண்மைகளை / விளக்கங்களைப் பேரறிஞர்கள் பலரும் பதினான்கு சாத்திர நூல்கள்வழி ஏதுக்களானும், எடுத்துக் காட்டுக்களாலும் பலபட விளக்கமாக எழுதியுள்ளனர்; ஆனாலும் மேலான முப்பொருள்

இயல்புகளைச் சைவ சித்தாந்தம் படிக்காத சாமான்யமானவர்களால் புரிந்து கொள்ளுதற்கு அருமையாகவே உள்ளது.

‘அருமை யுடைத் தென்று அசாவாமை வேண்டும்’ என்னும் மொழிக்கிணங்க அவ்வழியைப் பின்பற்றிப் பேராசிரியர் முனைவர் கோமதி சூரியமூர்த்தி அவர்கள் மிக அரிதான பொருளை எளிமைப் படுத்திப் படிப்போர் – சாதாரண மக்கள் புரிந்து கொள்ளும் வகையில் மிக எளிதாக எழுதியுள்ளார். பொருள் ஒன்றுதான்; அணுகு முறையும் ஒன்றுதான். ஆனால் விளக்கு முறையில் சற்று வேறுபட்டு – கீழிறங்கி வந்து தெளிவிக்கின்றார். ‘உணர்ச்சி வாயில் உணர்வோர் வலித்தே’ என்பதைப் புரிந்து கொள்ளுகின்றோம்.

தலைமைப் பொருள்களைச் சாத்திர நூல்களைக் கொண்டே எடுத்துக்காட்டி விளக்குமுறை மிகச்சிறப்பாக அமைந்துள்ளது. ‘அம்மையப்பரே உலகிற்கு அம்மையப்பர்’ என்னும் திருமொழியை நிறுவுகின்றமை ஒரு பானைச் சோற்றுக்குப் பருக்கைப் பதமாகத் திகழ்கின்றது. இவ்வாறு விரித்துக் கொண்டே செல்லலாம். விரிப்பின் பெருகும்; தொகுப்பின் எஞ்சும் என்பதால் இப் பொருளுரையைப் படித்துணர்தலே போதரும். ‘பெருமை முயற்சி தரும்’ என்பதை நூலாசிரியர் செவ்வனே உணரவைத்துள்ளார். ஆதலினாலே அரிதின் முயன்றளித்த முனைவர் கோமதி சூரியமூர்த்தி அவர்களுக்கும், அவர்க்கு ஊன்று கோலாய் – உற்ற துணையாயிருந்து வழி நடத்தும் பெருமதிப்பிற்குரிய அம்மையாரின் இன்துணைவர் டாக்டர் சூரியமூர்த்தி அவர்களுக்கும் மன்றப் பெருமக்களின் நெஞ்சார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றோம்.

‘என்னைப் போன்றவர்கள் சைவ சித்தாந்தம் புரிந்து கொள்ள ஒரு நூல் வேண்டும்’ என்றார் நூற்றாண்டு விழாத் தலைவர் டாக்டர் ஏ.எம். சுவாமிநாதன், இ.அ.ப (பணி ஓய்வு) அவர்கள். அன்னாரின் விழைவுக்குப் பரிசாக இந்நூலை வழங்கி, சைவப் பெருமக்களின் பார்வைக்கும் பரிசாகின்றது இந்நூல். இந்நூலை வெளியிடுவதற்கு ஆதரவாக இருந்த நூற்றாண்டு விழாத் தலைவர், துணைத்

தலைவர்கள், செயற் குழுவினர், பதிப்புக் குழுவினர் யாவருக்கும் உளங்கனிந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றோம்.

தட்டச்சுப் படியோடு ஒப்பிட்டு மெய்ப்புத் திருத்தம் செய்து உதவிய பொருளாளர் திரு க. கிருகணன் அவர்களுக்கு நன்றி. இந்நூலை நல்ல வண்ணம் அச்சிட்டுத்தந்த ஸ்ரீ கைலாஸ் பிரிண்டர்ஸ், கயிலை மயூரபிரியா அவர்களுக்கு எம் நன்றி.

வழக்கம் போலச் சைவ நன்மக்கள் இந்நூலை ஏற்றுப் போற்றிப் பயன் கொள்வர் என நம்புகின்றோம்.

“முத்தி தரும் இந்தத் தெய்வ சபையைக்
காண்பதற்குச் சேரவாரும் செகத்தீரே”

— தாயுமானார்.

வாழ்க உலகெலாம்

பாம்பனார் வாரியார் அடிப்பொடி
செ.வே. சதாநந்தன்,
பெருமன்றத் தலைவர்,
சென்னை - 4.

இங்ஙனம்,
வெ. கனகசுந்தரம்,
துணைத்தலைவர்,
பதிப்புக்குழுத் தலைவர்.

ஆசிரியர் பற்றி

இந்நூலாசிரியர் முனைவர் கோமதி சூரியமூர்த்தி அவர்கள் திருமுறைகளிலும், சாத்திர நூல்களிலும் பயிற்சிபெற்றவர். சித்தாந்த சாத்திரங்களின்

அடிப்படைக் கருவூலங்களாகிய சைவத்திருமுறைகளில் ஞானசம்பந்தரின் திருமுறைகளை ஆய்விற்கு எடுத்துக் கொண்டு, “திருஞானசம்பந்தர் தேவாரமும் சைவசித்தாந்தக் கருத்துக்களும்” என்னும் பொருள்பற்றி ஆய்வு செய்து அறிஞர் பட்டம் பெற்றவர். மதுரை காமராசர் பல்கலைக் கழகத்தில் சைவ சித்தாந்தத் துறையில் பணியாற்றி ஓய்வு பெற்றவர். இவருடைய மேற்பார்வையில் ஆய்வு செய்து அறிஞர் பட்டம் பெற்றவர்கள் மூன்று பேர். எம். ஃபில் பட்டம் பெற்றவர்கள் ஆறுபேர். இவர் வெளியிட்டுள்ள நூல்கள் எட்டு. சித்தாந்தம், ஞானசம்பந்தர், மெய்கண்டார், குமரகுருபரர், உழவாரம், செந்தமிழ்ச் செல்வி, உலகளாவிய தமிழ் மாருதம்; சைவ உலகம், சைவ நீதி, திருக்கோயில் போன்ற இதழ்களிலும், தஞ்சைப் பல்கலைக் கழக வாழ்வியற் களஞ்சியம் முதலியவற்றிலும் வெளியிட்டுள்ள கட்டுரைகள் இதுவரை நூற்றுத் தொன்னூற்று ஒன்று ஆகும். பல்வேறு தேசியக் கருத்தரங்குகளில் இவர் சமர்ப்பித்துள்ள கட்டுரைகள் சுமார் முப்பது ஆகும். சேக்கிழார் விருது, திருநாவுக்கரசு விருதுகளையும், சித்தாந்தக் கலாநிதி, சைவ நன்மணி, சித்தாந்த சாகரம் என்ற பட்டங்களையும் பெற்றவர். சமயச் சொற்பொழிவு ஆற்றிவவர். அமெரிக்கா, கனடா போன்ற நாடுகட்குச் சென்று சிறப்புச் சொற்பொழிவுகள் ஆற்றியுள்ளார்.

உ

சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்
ஆசிரியர் முன்னுரை

சித்தாந்தத்தே சீவன் முத்தி சித்தித்தலால்
 சித்தாந்தத்தே நிற்போர் முத்தி சித்தித்தவர்
 சித்தாந்த வேதாந்தம் செம்பொருளாதலால்
 சித்தாந்த வேதாந்தம் காட்டும் சிவனையே

சைவ சித்தாந்தச் செந்நெறி நம் தமிழகத்திற்கும், தமிழ் மொழிக்கும், தமிழ் மக்களுக்குமே உரிய பழமையும், பெருமையும் மிக்க சிறப்பு நெறியாகும். “சைவ சித்தாந்தத் தத்துவக் கொள்கையானது, தென்னிந்தியத் தமிழர் (திராவிடர்) களின் பேரறிவின் பெருவிளைவாகும்.” என்று மேனாட்டு கிறித்துவப் பாதிரியார், டாக்டர் ஜி.யூ. போப் அவர்களால் பாராட்டப்பட்ட சிறப்புடையது.

அத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த அத்தத்துவத்தை மாணவர்கள் பலரும் படித்து உய்ய வேண்டும் என்ற அவாவில், அடியேன் மதுரை காமராசர் பல்கலைக் கழகத்தில், சைவ சித்தாந்தத் துறையில் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்த காலத்தில், “சைவத் திருமுறைகளும் சைவ சித்தாந்த மெய்ப் பொருளியலும்” என்ற தலைப்பில் நூல் வெளியிட விரும்பி, சுமார் இருநூற்று அறுபது பக்கங்கள் எழுதினேன். *அவ்வநூல் நூல் பிவாஸாத் திருவள்ளூர் கல்வியாட்சித் துறையினால்,*
 இந்நிலையில் சென்னையிலுள்ள சைவ சித்தாந்தப்

பெருமன்றத்தினர் தங்களின் நூற்றாண்டு விழா மலருக்குக் கட்டுரை கேட்டுக் கடிதம் போட்டனர். நூல் வெளியிட வேண்டும் என்ற ஆசை எழும்ப, ஒரு சில இயல்களை மட்டும் தொகுத்துத் தட்டச்சு செய்து, “சைவ சித்தாந்தம் கூறும் முப்பொருள் விளக்கம்” என்ற நூல் வெளியிட இயலுமா என கேட்டு அஞ்சல் அனுப்பினேன். நூற்பதிப்புக் குழுத் தலைவரும், பெருமன்றத் துணைத் தலைவருமான டாக்டர் வெ. கனகசுந்தரம் அம்மையார் அவர்களும், பெருமன்றத் தலைவர் பாம்பன் வாரியார் அடிப்பொடி செ.வே. சதாநந்தன் அவர்களும் அடியேனின்

நூலைப்பற்றிப் பதிப்புக் குழுவினரிடம் எடுத்துக் கூறி அனைவரின் ஒப்புதலையும் பெற்று நூல் வெளியிட இசைந்தனர். அன்னார் இருவருக்கும் அடியேனின் உளமார்ந்த நன்றி என்றும் உரித்து.

பெருமன்ற நூற்றாண்டு விழா வெளியீடாக இந்நூல் வெளிவரக் கூட்டி வைத்த நடராசப் பெருமானின் திருவருளுக்கும், நூற்றாண்டு விழாத்தலைவர் டாக்டர் ஏ. எம். சுவாமிநாதன் உள்ளிட்ட விழாக்குழுவினர் அனைவருக்கும், பெருமன்றத் தலைவர் உள்ளிட்ட செயற் குழுவினர் அனைவருக்கும் அடியேனின் இதயம் கனிந்த நன்றியைத் தெரிவிக்கின்றேன். அடியேன் சித்தாந்த நூல்களில் பயிற்சி பெற முதன் முதல் தூண்டுகோலாய் அமைந்தவை திருப்பனந்தாள் கலைக் கல்லூரி முன்னாள் முதல்வர் பேராசிரியர் கு. சுந்தர மூர்த்தி ஐயா அவர்கள் எழுதிய சித்தாந்த உரைநடை விளக்க நூல்களே. முப்பொருள் விளக்கம் என்னும் நூல் எழுத பெரிதும் துணை புரிந்த நூல் சி. அருணைவடிவேல் முதலியார் அவர்கள் எழுதிய தருமபுர ஆதீன வெளியீடாகிய சித்தாந்த வினாவிடை ஆகும்.

தோத்திர சாத்திர நூல்களில் அடியேனுக்குப் பற்று ஏற்பட சிறுவயதிலேயே அடியேனின் உள்ளத்தில் சமய உணர்வை ஊன்றி வளர்த்து ஆளாக்கிய, சிவநெறிவழி வாழ்ந்து காட்டி அமரர்களாகி விட்ட பிறந்த வீட்டுப் பெற்றோரையும், புகுந்த வீட்டுப் பெற்றோரையும் இவ்வமயம் நன்றியுடன் நினைவு கூர்கின்றேன். ஓய்வு பெற்ற பிறகும் கட்டுரைகள் பல சமர்ப்பிக்க ஊக்கமும், ஆக்கமும் தருவதோடு, விரும்பி அழைக்கும் இடங்களில சமயச் சொற்பொழிவாற்ற அடியேன் செல்லும் போது உடன் வந்தும் உதவும் உறுதுணைவர் டாக்டர் செ.ஈ. சூரியமூர்த்தி அவர்கட்கும் அடியேனின் நன்றி.

அடியேன் சிவநெறிக் கொள்கையில் ஒழுகிடவும், சித்தாந்தத்தில் புலமை பெறவும், முன்னோடிகளாய், வழிகாட்டிகளாய் அமைந்த, பெற்றோர்களின் அறிவு ஆசான்களாகவும் விளங்கிய சித்தாந்தச் செல்வர்கள், அமரர்கள் சிவகுருநாத தாத்தா, ஓளவை சு. துரைசாமிபிள்ளை ஐயா, க. வச்சிரவேல் முதலியார், சி. அருணை வடிவேல்

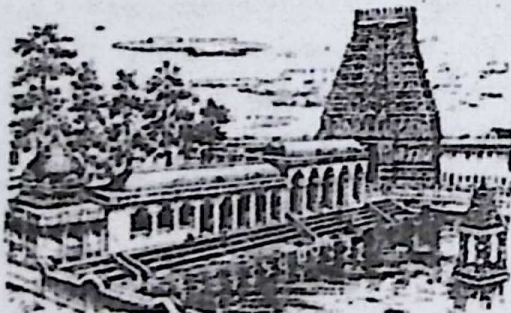
முதலியார், சங்கர நாராயணன் ஐயா போன்ற சான்றோர்களை இவ்வமயம் நன்றியுடன் நினைவு கூர்கின்றேன்.

ஒரு நாற்றாண்டு காலமாக சைவ சித்தாந்தப் பெருமன்றத்தார் சிவம் பெருக்கும் திருப்பணியைப் பல்வகையாலும் ஆற்றி வருவது எளிதான செயல் அன்று. இறைவனே அவர்களின் உள்நின்று செய்வித்தும், செய்தும் வருகின்றான் என்பதில் ஐயம் சிறிதும் இல்லை. பெருமன்றத்தாரின் பணி நாளும் சிறந்தோங்கிட அங்கயற்கண்ணி தன்னொடும் அமர்ந்த ஆலவாய்ச் சொக்கலிங்கப் பெருமானை இறைஞ்சி வாழ்த்துகின்றேன்.

ஞாலம் நின் புகழே மிக வேண்டும் தென்
ஆலவாயில் உறை எம் ஆதியே

முனைவர் கோமதி சூரியமூர்த்தி.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சைவசித்தாந்தம் கூறும் பொருட்கள் மூன்று ஆகும். அவை பதி, பசு பாசம் என்பவை. பொருட்களைப் பதி, பசு, பாசம் என மூவகைப்படுத்திப் பேசுவது வேத ஆகம காலத்திலேயே உள்ளது.

“பலகலை ஆகம வேதம் யாவையினும் கருத்துப்
 பதி பசு பாசம் தெரித்தல்”¹

என்று சிவப்பிரகாசத்தில் கூறப்படுகின்றது. பதி என்பது தானே அறியும் பொருள். இறைவனைக் குறிக்கும். பசு என்பது அறிவிக்க அறியும் பொருள். உயிர்களைக் குறிக்கும். பாசம் என்பது அறிவித்தாலும் அறியாத பொருள். இஃது உயிர்கள் இறைவனை உணராவண்ணம் தடைசெய்யும் ஆணவம், கன்மம், மாயை என்றன் மூன்றன் தொகுதியைக் குறிக்கும். இவற்றுடன் திரோதானம், மாயேயம் என்ற இரண்டையும் கூட்டி ஐந்தாகவும் பாசம் கூறப்படும்.

பதி :

முப்பொருட்களுள் மேலான பொருள் பதி. “பதி பரமே”² என்று சிவப்பிரகாசம் கூறுகின்றது. எனவே முதற்கண் பதி பற்றிய செய்திகளை இவ்வியலில் காண்போம்.

பதி உண்மை :

சிவஞானபோதம் முதல் சூத்திரம் பதி உண்மையைக் கூறுகின்றது. அவன், அவள், அது என்று நம்மால் கூட்டி அறியப்படும் பிரபஞ்சப் பொருட்கள் அனைத்தும் தோன்றி, நின்று, அழியும் தன்மை

உடையனவாகக் காணப்படும். அவை தாமே தோன்றி நின்று அழியா என்றும், அவற்றைத் தோற்றுவிக்க முற்றறிவும், முத்தொழிலுமுடைய ஒருவன் வேண்டும் என்பது உணரப்படும்.

“ஒருவனோடு ஒருத்தி ஒன்று என்று உரைத்திடும் உலகம்எல்லாம்
வருமுறை வந்து நின்று போவதும் ஆதலாலே
தருபவன் ஒருவன் வேண்டும் தான் முதல் ஈறுமாகி
மருவிடும் அநாதி முத்த சித்துரு மன்னி நின்றே”³

என்ற அருணாந்தி சிவாசாரியார் அருள்வாக்கு இதற்குப் பிரமாணமாகும்.

பதி இயல்புகள் :

பதி ஒருவன்

“ஒன்றென்றது ஒன்றே காண் ஒன்றே பதி”⁴

என்று மெய்கண்டார் பதி ஒன்றே என வலியுறுத்திக் கூறுகிறார். உமாபதிசிவமும் “ஏகம்”⁵ என்ற சொல்லால் பதி ஒருவன் எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

பதியின் பெயர்கள்

சாத்திர நூல்கள் தத்துவ ஆய்வின் காரணமாகப் பெரும்பாலும் இறைவனைப் பெயர் சுட்டிக் கூறவில்லை. எனினும் சிற்சில இடங்களில் இறைவனுக்குப் பெயர் சுட்டப்படுகின்றன. அவ்வாறு சுட்டப்படும் பெயர்களுள் சில அரன்,⁶ சிவன்,⁷ சங்கரன்⁸ முதலியன.

பெயர்க்காரணம் :

உயிர்களின் வினையே அரிவதால் அரன் எனப்படுவான்.⁹ பதி என்றும் மாறுதலில்லாத செம்பொருளாக விளங்குவதாலும், இயல்பாகவே பாசங்களின் நீங்கியவனாதலாலும் அப்பொருள் பயக்கும் சிவன் எனப்படுவான்.¹⁰ எல்லா உயிர்கட்கும் சுகத்தைச் செய்வதால் சங்கரன் எனப்படுவான் (சம் - சுகம். கரன் - செய்பவன்).

“பதி அநாதி :

அநாதி என்ற சொல்லுக்குத் தோற்றமில்லாதது எனப் பொருள். பதி என்றும் நிலைத்துள்ள நித்தப்பொருள் ஆவான். உமாபதிசிவம் ‘நித்தமாகி’¹¹ என்று குறிப்பிடுகின்றார். அருணாந்திசிவாசாரியார் சிவனே

பிறப்பும், இறப்பும் இல்லாதவர்; ஏனைய தெய்வங்கள் பிறக்கும், இறக்கும் வேதனைப்படும் என்கின்றார். ¹²

பதி வியாபகப் பொருள் :

“வானகமும் மண்ணகமுமாய் நிறைந்த வான்பொருள்”¹³
என்று திருக்களிற்றுப் படியாரும்,

பாலில் நெய் போலவும், பழுத்தில் சுவைபோலவும், எள்ளில் எண்ணெய் போலவும் எங்கும் நிறைந்தவன் இறைவன் என்று அருணந்தி - சிவாசாரியாரும் கூறுகின்றனர்.¹⁴ திருவருட்பயன் என்ற சாத்திரநூலும் அகரமாகிய உயிர் பிற எழுத்துக்கள் எல்லாவற்றிலும் பொருந்தி வேறற நின்றாற்போல தனக்கோர் உவமையில்லாத இறைவன் உலகு, உயிர் முழுவதும் நிரம்பி உள்ளான் என்று கூறுகின்றது.¹⁵ இதனை உமாபதிசிவம் ‘அகண்டிதமாய்’¹⁶ என்ற சொல்லால் குறிப்பிடுகின்றார். அகண்டிதன் என்றால் எங்கும் நிறைந்தவன் எனப் பொருள்.

ஒன்றாகிய இறைவன் எங்கும் நிறைந்து நின்றல் எவ்வாறு என்பது சிந்தித்தற்குரியது. கதிரவன் ஒன்றுதான். ஆனால் கதிரொளி உலகெங்கும் நிறைந்துள்ளது. அதுபோல ஒன்றாகிய இறைவனின் சக்தி எங்கும் நிறைந்துள்ளது.

பதி தலைமைப் பொருள் :

‘பதி பரமே’¹⁷ என்று உமாபதிசிவம் கூறுவது பதியின் மேலான தலைமைப் பண்பை உணர்த்தும்.

“மேல் ஒருவன் இல்லாதான் எங்கள் இறை”¹⁸

என்று திருவருட்பயன் கூறுவதும் பதியின் தலைமைப் பண்பை உணர்த்தும்.

பதியின் வடிவம் :

சைவசித்தாந்தம் இறைவனுக்கு உருவம் உண்டு என்னும் கொள்கையுடையது. இறைவன் உருவம் கொள்ளக் காரணங்கள் சாத்திர நூல்களின் துணைகொண்டு இங்கு ஆராய்ந்து கூறப்படுகின்றது. தன்பொருட்டு உருவமில்லாத இறைவன் உயிர்களின்

பொருட்டு உருவம் எடுப்பதற்குரிய காரணங்கள் பின்வருமாறு:

உருவமில்லாத ஒன்றை உயிர்கள் மனத்தால் நினைக்கவோ, வழிபடவோ முடியாது. எனவே உயிர்களிடம் கொண்ட கருணையினால் உயிர்கள் உய்யும்பொருட்டு இறைவன் உருவு தாங்கி வருகின்றான்.

“அகனமாய் யாரும் அறிவரி தப்பொருள்
சகனமாய் வந்தது என்று உந்தீ பற”¹⁹

என்ற திருவியலூர் உய்ய வந்த தேவரும்,

“அருளுரு உயிருக்கு என்றே
ஆக்கினன் அசிந்தன் அன்றே”²⁰

என்று அருணந்திசிவாசாரியாரும் கூறுகின்றனர்.

2. வேதாகங்கள் சிவபெருமானால் அருளிச் செய்யப்பட்டன. தொன்மைக்காலத்தில் சிவபெருமான் கல்லால மர நிழலில் நால்வர்க்கு அறம் உரைத்ததாகத் திருமுறைகள் கூறுகின்றன. சிவஞானமானது சிவபெருமானிடமிருந்து அகச்சந்தானம், புறச்சந்தானம், ஆதினங்கள் என்று ஒரு குரு பரம்பரையாய்ப் பூவுலகில் நிலவி வருகின்றது. முதல்வன் உருவத்திருமேனி கொண்டு வேதாகமங்களை உபதேசிக்காவிடில் உயிர்கள் வீடுபேறு அடைதல் கூடாததாகும். அன்றியும் குரு பரம்பரையாக அவை உபதேசிக்கப்பட்டு வருதலும் இல்லையாகும். இதற்கு,

“ஆரணங்கள் ஆகமங்கள் அருளினால் உருவுகொண்டு
காரணன் அருளானாகில் கதிப்பவர் இல்லையாகும்”²¹

என்று அருணந்திசிவாசாரியார் கூறுவதும்,

“ஆகமங்கள் எங்கே அறுசமயம் தானெங்கே
யோகங்கள் எங்கே உணர்வெங்கே - பாகத்து
அருள்வடிவுந் தானுமாய் ஆண்டிலனேல் அந்தப்
பெருவடிவை யாரறிவார் பேசு”²²

என்று திருக்கடவூர் உய்யவந்த தேவநாயனார் கூறுவதும் இதற்குச் சான்றாகும்.

3. “அம்மையப்பரே உலகிற்கு அம்மையப்பர்”²³

என்றும், நம் கையினால் நாம் காரியங்களெல்லாம் செய்தாற்போல இறைவன் நங்கையினால் உலகை உண்டாக்கிக் காக்கின்றான் என்று கூறுவதும்²⁴ படைப்பு முதலிய பஞ்ச கிருத்தியங்களைச் செய்ய இறைவன் உருவம் எடுக்கின்றதை உணர்த்தும். அப்படியானால் இறைவன் உருவம் இலனாயின் உலகத்தைச் செயற்படுத்தல் இயலாதோ என்ற ஐயம் எழும். உருவம் இல்லாததாகிய உயிர் உடம்பைச் செயற்படுத்தல் போல, உலகிற்கு உயிராய் நிற்கும் இறைவன் உருவம் இன்றியும் அதனைச் செயற்படுத்தல் கூடும். ஆனால் உலகத்தின் செயற்பாடு உயிர்கட்கும் பயனுடைதாய் அமைதற்பொருட்டே அவன் உருவமுடையவனாகின்றான்.

4. “போகியாயிருந்து உயிர்கட்குப் போகத்தைப் புரிதல்”²⁵

என்றது உயிர்கள் போகம் துய்க்கும் பொருட்டு இறைவன் போகவடிவில் விளங்குவதை உணர்த்தும்.

5. “யோகியாய் யோக முக்தி உதவுதல்”²⁶

என்றது உயிர்கட்கு யோகமுக்தி²⁷ யோகவடிவில் இறைவன் விளங்குவதை உணர்த்தும்.

6. “வேகியானாற் போற் செய்த வினையினை வீட்டல்”²⁷

என்றது இறைவன் தவறுசெய்யும் உயிர்களைத் தண்டித்து அருள்செய்ய வேகவடிவம் எடுக்கின்றான் என்பதை உணர்த்தும்.

மேற்கூறியவற்றைத் தொகுத்துக் கண்டால் இறைவன் உருவத் திருமேனி கொள்வது பின்வரும் காரணங்களால் என்பது புலப்படும்.

1. பக்தர்கள் தியான பாவனை செய்தல் பொருட்டு
2. வேதாகங்களின் பொருளை உணர்த்தும் பொருட்டு
3. படைப்பு முதலிய பஞ்ச கிருத்தியங்களைச் செய்தற் பொருட்டு
4. உயிர்கட்குப் போகத்தைக் கொடுத்தற் பொருட்டு
5. உயிர்கட்கு யோக முக்தி உதவுதல் பொருட்டு
6. தவறுசெய்யும் உயிர்களைத் தண்டித்துப் பின் அருள் செய்ய.

இறைவனின் உருவத்திற்கும் உயிர்களின் உருவத்திற்குமுள்ள வேறுபாடுகள் :

இறைவன் உருவத் திருமேனி கொள்வதற்குரிய காரணங்களைத் தொகுத்து நோக்கும்போது அவன் உருவம் கொள்வது உயிர்களின் பொருட்டு உயிர்களிடம் கொண்ட கருணையினால் என்பது புலனாகும்.

“இருவினையின் தன்மைகளுக்கு ஈடான யாக்கை அண்ணல் அருளால் நண்ணி”²⁸

என்றது உயிர்கட்கு வினையின் காரணமாய் இறைவனால் உருவம் கொடுப்பது உணரப்படும்.

உயிர்கட்கு உருவம் தர இறைவன் வேண்டும். அதுபோல இறைவனுக்கும் உருவம்தர ஒருவன் வேண்டுமோ என்ற ஐயம் எழும். இல்லை வேண்டுவதில்லை; இறைவன் தானாகவே நினைத்த வடிவம் எடுத்துக் கொள்வான். ஒருவர் தானாகவே வேண்டிய உருவம் கொள்வர் என்பதற்குச் சான்று இல்லையே என்பன போன்ற ஐயங்களைத் தெளிவிக்கும் வண்ணம், யோக சித்தர் போல் இறைவன் வேண்டுருவ கொள்வன் என்று கூறுகின்றார் அருணந்திசிவாசாரியார்.²⁹ அப்படியானால் இறைவன் யோக சித்தரைப் போன்ற ஒருவனோ என்ற ஐயம் எழும். யோக சித்தர் நினைந்த வடிவம் கொள்வது முதல்வனது அருளாலேயாகும். மேலும் யோக சித்தர் வடிவம் மாயா காரிய வடிவமாகும்.³⁰ ஆனால் முதல்வனுடையது அப்படிப்பட்டதன்று. முதல்வன் தான் நினைக்கின்ற திருவுருவங்களை எடுத்துக் கொள்ள வல்லவர் என்பதற்கு அருணந்திசிவாசாரியார் பின்வரும் காரணங்களைக் கூறுகின்றார்:³¹

1. இறைவன் தான் குறித்தது ஒன்று ஆக மாட்டாத குறைவை உடையவரல்லர்.

2. நெறிப்பட நிறைந்த ஞானம் உடையவன்.

3. விருப்பு வெறுப்பு இல்லாதவன்.

4. முற்றறிவும், இயல்பாகவே பாசத்தின் நீங்கிய தன்மையும்,

பேரருளும் உடையவனாதலால் உயிர்கள் மீது கொண்ட கருணையினால் அவ்வுயிர்கட்கு நலம் புரிதல் பொருட்டு தான் நினைக்கும் திருவுருவங்களை எடுக்கும் வல்லமையுடைவன்.

“காயமோ மாயை யன்று காண்பது சக்தி தன்னால்”³² என்று அருணந்திசிவாசாரியார் கூறுவது இறைவனின் வடிவம் அருள்வடிவம் என்பதைப் புலப்படுத்தும். மாயா காரிய வடிவங்கட்குக் காரணம் ஆணவம். அது சிற்றறிவையும், சிறு தொழிலையும் உண்டாக்கும். உயிர்கள் ஆணவ மலமும், சிற்றறிவும், சிறுதொழிலும் உடையனவாதலால் உயிர்கட்கே மாயா காரிய வடிவங்கள் பொருத்தமுடையன. ஆனால் மலமில்லாத முதல்வனுக்கு மலம் காரணமான மாயா காரிய வடிவம் பொருந்தாது. சக்தி காரணமான அருள்வடிவே அவனுடைய வடிவமாகும்.

இறைவனின் உருவத்திற்கும் உயிர்களின் உருவத்திற்குமுள்ள வேறுபாடுகளைப் பின்வருமாறு அட்டவணைப்படுத்தலாம்:

இறைவனின் உருவம்

1. உயிர்களிடத்துக் கொண்ட அருள் காரணமாக உருவம் எடுக்கப்படுகின்றது.
2. உருவம் தர ஒருவன் வேண்டியதில்லை.
3. நினைந்த வடிவம் எடுப்பான்
4. அருளே வடிவம்.
5. தோற்றமும் அழிவும் இல்லை.

உயிர்களின் உருவம்

- வினையின் காரணமாய் உருவம் உருவம் உண்டாகின்றது.
- உருவம் தர ஒருவன் வேண்டும்
- நினைந்த வடிவம் எடுக்க முடியாது
- மாயா காரிய வடிவம்
- தோற்ற நாசம் உண்டு
- (உருவிற்கு - உடம்பிற்கு)

உலகப் பொருட்களிலிருந்து வேறுபட்ட உருவமுடையவன் :

இறைவனுக்கு உருவம் கூறப்பட்டாலும் அவன் உலகப் பொருட்களில் ஒருவனல்லன். அவற்றினின்று வேறுபட்டவன் என்பதை,

“உலகினை இறந்து நின்றது அரனுரு என்பது ஓரார்
உலகவன் உருவில் தோன்றி ஒடுங்கிடும் என்றும் ஓரார்
உலகினுக்கு உயிருமாகி உலகுமாய் நின்றது ஓரார்
உலகினில் ஒருவன் என்பர் உருவினை உணரார் எல்லாம்”³³

என்ற அருணந்திசிவாசாரியார் அருள்வாக்கு இதனை உணர்த்தும். உலகினை இறந்து நின்றது அரணுரு என்றது அவனது கடந்த நிலையையும், உலகுமாய் நின்றது என்றது அவனது கலப்பு நிலையையும் உணர்த்தும். கடந்தநிலை என்றது இடம், பொருள், காலம் அனைத்தையும் கடந்த நிலையை உணர்த்தும்.

உலகினை இறந்து நின்றது (உலகாதிகன்) :

திருமாலும், பிரமனும் அடிமுடி காணமுடியாதபடி இறைவன் நின்றதாகக் கூறும் புராணச் செய்தியானது அவன் உலகாதிகன் என்பதை உணர்த்தும். இறைவன் வேறாதலை உணர்த்தும்.

உலகவன் உருவில் தோன்றி ஒடுங்கிடும் (உலக காரணர்) :

சங்கார காரணனான இறைவனே உலகிற்கு முதற் தோற்ற காரணன் என்பதைச் சிவஞானபோதம் முதல் குத்திரம் கூறுகின்றது. இலிங்கத் திருமேனியிலிருந்து சகலபிரபஞ்சமும் தோன்றும் என்று கூறும் புராண வசனம் இதற்குச் சான்றாகும்.

உலகினுக்கு உயிராதல் (உலகாந்தர்யாமி) :

இறைவன் மீது பட்ட அடி உலகுயிர்கள் அனைத்தின் மீதும் பட்டது என்று கூறும் புராணச்செய்தி இதற்குச் சான்றாகும். (அந்தர் - உன். யாமி - நடத்துபவன்) இறைவனுக்கும் உயிர்கட்குமுள்ள அத்துவிதத் தொடர்புநிலை அவன் விசுவாந்தர்யாமி என்பதை உணர்த்தும்.

உலகுமாய் நின்றது (உலக ரூபி) :

இறைவன் உலகப் பொருட்கள் அனைத்திலும் நீக்கமற நிறைந்து நிற்பது அவன் உலகரூபி என்பதை உணர்த்தும். இறைவன் நிலம், நீர், நெருப்பு, காற்று, ஆகாயம், சூரியன், சந்திரன், ஆன்மா என்ற எட்டுப் பொருட்களிலும் கலந்து அட்ட மூர்த்தமாய் விளங்குதலை உணர்த்தும் திருமுறைக் கருத்துக்கள் இதற்குச் சான்றாகும்.

முற்கூறிய அருணந்திசிவாசாரியாரின் பாடல் இறைவனுக்கு உருவம் கூறப்பட்டாலும் அவன் உலகப் பொருட்களுள் ஒருவனல்லன் என்பதை உணர்த்தும்.

உருவத் திருமேனியின் வகைகள் :

இறைவனின் உருவத் திருமேனிகளை அருணந்திசிவாசாரியார் போகவடிவம், யோகவடிவம், வேகவடிவம் எனப் பாகுபடுத்திப் பேசுகின்றார்.³⁴ திருமுறைகளில் கூறப்படும் அம்மையப்பர் வடிவம், அர்த்தநாரீசுர வடிவம் முதலியன போகவடிவில் அடங்கும். திருமுறைகள் இறைவன் அன்றாலின் கீழிருந்து அறம் உரைத்த செய்தியைக் கூறுவது யோகவடிவில் அடங்கும். இறைவன் திரிபுரம் எரித்தது, காலனை உதைத்தது, சலந்தரனைத் தடிந்தது போன்ற அட்ட வீரட்டச் செயல்கள் ஆற்றியபோது எடுத்த வடிவம் வேகவடிவம் எனப்படும்.

போக வடிவம் - உயிர்கள் போகம் துய்க்கும் பொருட்டு

யோக வடிவம் - உயிர்கட்கு யோக முக்தி உதவுதல் பொருட்டு

வேக வடிவம் - உயிர்களின் வினையை நீக்க

இறைவனுக்குப் போகவடிவம் கூறப்பட்டாலும் அவன் உண்மையில் போகம் துய்ப்பவன் அல்லன்.

மூவகைத் திருமேனிகள் :

சைவசித்தாந்தத்தில் இறைவனுக்கு அருவம், அருவுருவம், உருவம் என்னும் மூவகைத் திருமேனிகள் கூறப்படுகின்றன.³⁵ அருவம் என்பது கண்ணுக்குப் புலனாகாதது. காட்சியளவையால் அறியப்படாமல் கருதலளவையால் மட்டும் அறியப்படுவது. அருவுருவம் என்பது ஒருகால் காட்சிக்குப் புலனாகியும், ஒருகால் புலனாகாமலும் இருப்பது. அவயவப்பகுப்பு இல்லாதது. உருவம் என்பது கண்ணுக்குப் புலனாவது. அவயவப் பகுப்பு உடையது. அருவம் உருவத்திற்கு மறுதலையானது. இறைவன் இந்த முத்திருமேனிகளை உடையவன் என்பதை

அருவமோ வருவா ரூப மானதோ அன்றி நின்ற

உருவமோ உரைக்குங் கருத்தா வடிவெனக்கு உணர்த்திங்கென்னின்

அருவமும் உருவா ரூப மானது மன்றி நின்ற

உருவமும் மூன்றுஞ் சொன்ன ஒருவனுக்கு உள்ளவாமே³⁵

என்று அருணந்திசிவாசாரியார் கூறுகின்றார்.

இறைவனுக்கு இம்மூவகை வடிவம் சொல்வதற்குரிய காரணம் சிந்தித்தற்குரியது. உயிர்களின் பக்குவநிலைக்கேற்ப அவன் இவ்வாறு மூவகை வடிவங்கள் எடுக்கின்றான். அறிஞர்கட்கு அவன் ஞானமே வடிவானவன். இதனை,

அருவும் உருவும் அறிஞர்க்கு அறிவாம்
உருவம் உடையான் உளன்³⁶

என்ற உமாபதிசிவம் வாக்கு உணர்த்தும். இறைவன் எடுக்கும் முத்திருமேனிகள் உயிர்களின் பிறவிக் கேதுவாகிய மாயாகாரிய உருவத்தை ஒழித்தற்கு இறைவன் கொண்ட கருணை வடிவங்கள் என்பது

“.... . செப்பிய மூன்றும் நத்தங்
கருமேனி கழிக்க வந்த கருணையின் வடிவு காணே”³⁷

என்ற அருணந்திசிவாசாரியார் அருள்வாக்கால் உணரப்படும்.

இறைவனுக்கும் சக்திக்குமுள்ள தொடர்பு :

இறைவன் உலகை நோக்காது தன்னிலையில் நிற்கும்பொழுது சிவன் எனப்படுவான். இந்நிலையில் அவனது சக்தி பராசக்தி எனப்படும். இந்நிலையில் அவனுக்கு யாதொரு வடிவம் இல்லை. இந்நிலையிலிருந்து நீங்கி உலகத்தை நோக்கி ஐந்தொழில் புரியப்போகும் நிலையில் சக்தி என்ற பெயரைப் பெறுகின்றான். இஃது ஆதிசக்தி எனப்படும். ஆதிசக்தி என்று சொல்லப்படுவதன் காரணம் சிந்தித்தற்குரியது. உலகத்தை இயக்கும் எல்லா சக்திக்கும் இதுவே முதல் மூலமாக இருப்பதால் இப்பெயர் பெற்றது. இச்சக்தி உயிர்கட்கு இறைவனைக் காட்டாமல் உலகத்தையே காட்டி அவற்றைப் பிறப்பு இறப்புச் சூழலில் சிக்கி உழலச் செய்வதால் அது திரோதானசக்தி எனப்படும். திரோதானம் என்றால் மறைப்பது எனப் பொருள். இறைவன் உலகத்தை இயக்க அவனது பேராற்றலில் ஒரு சிறு கூறு போதும். எனவே பராசக்தியின் ஒரு சிறு கூறு ஆதிசக்தி எனப்படும். ஆதிசக்தி செயலாற்றும்போது இச்சாசக்தி, கிரியா சக்தி, ஞானசக்தி என்று மூன்றாகப் பிரியும்.³⁸ மேற்கூறிய சக்திகளைக் கொண்டே இறைவன்

தன் தொழில்கள் அனைத்தும் செய்கின்றான். அவன் பிரமனாய் நின்று படைத்தல் தொழிலைச் செய்யும்போது அவன் சக்தி வாணி எனப்படுவான். அவன் திருமாலாய் நின்று காத்தல் தொழிலைச் செய்யும்போது அவனது சக்தி திருமகள் எனப்படுவான். அவன் அரனாய் நின்று ஒடுக்கத்தைச் செய்யும்போது அவனது சக்தி உமையாவாள். அவன் மகேசுவரனாய் நின்று மறைத்தலைச் செய்யும்போது அவனது சக்தி மகேசுவரி எனப்படுவான். அவன் சதாசிவனாய் நின்று அருளலைச் செய்யும்போது அவனது சக்தி மனோன்மணி என நிற்பாள். சிவனுக்கும் சக்திக்குமுள்ள தொடர்பு குணி, குணம் போன்றது.

சிவன் - குணி - செலுத்துவது

சக்தி - குணம் - செலுத்தப்படுவது

குணி செலுத்தியபடியே குணம் செல்வதல்லது வேறாகச் செல்லாது. இரண்டும் ஒன்றையொன்று பிரிக்க முடியாத நிலையில் ஏற்பட்டுள்ள தொடர்பைத் 'தாதான்மிய சம்பந்தம்' என்பர். இதனை 'ஒருமையில் இருமை' என்றும் குறிப்பிடுவர். சிவன் சூரியன் போன்றது. சக்தி கதிர் போன்றது. சூரியனையும் கதிரையும் பிரிக்க முடியாதது போன்று சிவத்தையும், சக்தியையும் பிரிக்க முடியாது. இதனை,

“ஆணையின் நீக்கமின்றி நிற்குமன்றே”³⁹

என்று மெய்கண்டாரும்,

“... .. சக்தி

பின்னமிலான் எங்கள் பிரான்”⁴⁰

என்று உமாபதிசிவமும் கூறுகின்றனர்.

இறைவனுக்கும் உலகுயிர்கட்குமுள்ள தொடர்பு :

இறைவனுக்கும் உலகுயிர்கட்கும் உள்ள தொடர்பு மூவகயாகக் கூறப்படும். அவை ஒன்றாதல், வேறாதல், உடனாதல் என்பன. சிவஞானபோதம் இரண்டாம் சூத்திரத்தின் தொடக்கமான 'அவையே தானேயாய்' என்பது பொருள் கொள்ளப்படும்போது அவையேயாய், தானேயாய், அவையே தானேயாய் என விரித்துப் பொருள் கொள்ளப்படும்.

அவையேயாய் - ஒன்றாதல்

தானேயாய் - வேறாதல்

அவையே தானேயாய் - உடனாதல்

ஒன்றாதல் :

இறைவன் எல்லாப் பொருட்களிலும் கலப்பு நிலையில் ஒன்றாக உள்ளான். இதற்கு 'உடலும் உயிரும்' உவமையாகக் கூறுவர். உயிரின் கலப்பு இல்லாமல் உடல் தனித்து நின்றல் முடியாது. அதுபோல இறைவனின் கலப்பு இல்லாமல் எப்பொருளும் நின்றல் இல்லை. எனவே கலப்புத் தன்மையால் உயிர் நிலைத்து நிற்க முடிகிறது.

வேறாதல் :

உடலும் உயிரும் கலப்பால் ஒன்றாயினும் உடல் வேறு. உயிர் வேறு. அதுபோல இறைவன் உயிர்களோடு கலந்திருந்தாலும் உயிர்வேறு. இறைவன் வேறு. இதற்குச் சிவப்பிரகாசம் சுறும் உவமை 'கண்ணொளியும் சூரிய ஒளியும்' என்பதாம். கண்ணொளி காணும் தன்மையுடையது. ஆயினும் விளக்கொளியோ சூரிய ஒளியோ பொருட்களை விளக்கிக் காட்டினாலன்றி கண்ணொளி தானாக எதையும் கண்டுவிடா. அதுபோல உயிர் அறிவும் பொருளாயினும் தானாக எதையும் அறிந்துவிடா. இறைவன் அறிவிக்க அறியும்: எனவே உயிரின் அறிவை விளக்க இறைவன் வேறாய் நின்றல் அவசியமாகிறது.

உடனாதல் :

உடனாதலாவது உயிர் ஒன்றை அறியும்பொழுது இறைவனும் அதனோடு உடன்சென்று அறிதலாம். இதற்குச் சிவப்பிரகாசம் கூறும் உவமை "கண்ணொளியும் ஆன்மபோதமும்" என்பதாம். ஆன்மபோதம் என்றது உயிரறிவைக் குறிக்கும். விளக்கொளி பொருளை விளக்கிக் காட்டினால் மட்டும் கண்ணொளி அதனைக் கண்டுவிடாது. கண் காணும்போது உயிரறிவும் உடன்நின்று காணல் வேண்டும். உதாரணமாக நாம் தெருவில் நடந்து செல்லும்போது வேறு சிந்தனையிலிருந்தால் நம் கண்கள் விழித்திருப்பினும் எதிரில் வரும்

நண்பரைக் காணமாட்டா. அதனால் அவரைப் பார்க்காது செல்வோம். அவ்வமயம் உயிரறிவு கண்ணோடு பொருந்தி உடன் நின்று காணாததால் நம் கண்கள் காணாதவாயின. அதுபோல இறைவன் உடனின்றி அறியவில்லையாயின் உயிர்கள் ஒன்றினையும் அறியா. கண்ணுக்குக் காட்டுவதொன்றை உயிர் தானும் காண நேர்வது போல உயிருக்குக் காட்டுவதொன்றைச் சிவந்தானும் காண நேருமோ என வினா எழும். ஆம் காணத்தான் வரும். ஆனால் உயிர் காண்பது கண்ணுக்காக அன்று, தனக்காக, சிவன் காண்பது தனக்காக அன்று உயிருக்காக. இறைவனுக்கும், உலகுயிர்கட்கும் உள்ள தொடர்பு மீள் பார்வைக்காக அட்டவணையாகத் தரப்பட்டுள்ளது.

இறைவன் உலகு உயிர் தொடர்பு	தன்மை	உவமை	உயிரடையும் பலன்
ஒன்றாதல் வேறாதல்	கலப்பினால் பொருள் தன்மையால்	உடலுயிர்போல் கண்ணொளியும் சூரிய ஒளியும் போல்	நிலைத்து நின்றல் அறிவைப் பெறுதல்
உடனாதல்	இயக்கும் தன்மையால்	கண்ணொளியும் ஆன்மபோதமும் போல்	அனுபவித்தல்

இவ்வாறு ஒன்றாதல், வேறாதல், உடனாதல் என்ற மூன்று தன்மையும் ஒருங்கே விளங்கும் நிலை அத்துவிதம் என்று கூறப்படும். அத்துவிதம் என்ற சொல் 'இரண்டாகப் பிரிந்து நில்லாமை' எனப் பொருள்படும். இதனை 'இருமையில் ஒருமை' என்பர். அத்துவிதம் என்ற சொல்லுக்கு உண்மைப் பொருள் கண்டவர் மெய்கண்டார். அருணந்திசிவாசாரியாரும் இருபா இருபஃதில்,

“ஒன்றாகாமல் இரண்டாகாமல்

ஒன்றும் இரண்டும் இன்றாகாமல்”⁴¹

என அத்துவிதப் பொருளை விளக்குகின்றார்.

பதியின் தொழில்கள் :

பதியின் தொழில்களைப் படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் என

மூன்றாகக் கூறுவது வேத மரபு. இவற்றுடன் மறைத்தலையும், அருளலையும் சேர்த்து ஐந்தாக்க கூறுவது ஆகம மரபு. சைவசித்தாந்தம் வேதாசமங்களைத் தழுவி இறைவன் செய்யும் தொழில்களை மூன்றாகவும், ஐந்தாகவும் கூறும்.

ஐந்தொழில்களின் விளக்கம் :

படைத்தல் :

படைத்தல் என்றால் இல்லாததைத் தோற்றுவித்தல் எனப் பொருள் அன்று. உள்ளதைத் தோற்றுவித்தலாகும். ஒவ்வொரு பொருளுக்கும் இரு நிலைகள் உண்டு. 1. காரணநிலை 2. காரியநிலை. காரணநிலை சூக்குமமானது. கண்ணுக்குப் புலப்படாதது. காரியநிலை தூலமானது. கண்ணுக்குப் புலப்படுவது. சூக்குமநிலையில் உள்ளவற்றைத் தூல நிலைக்குக் கொண்டுவரவே படைத்தலாகும். உயிர்கட்கு வேண்டிய தனு, கரண, புவன போகங்களைப் படைத்தலாகும். வினைப்பலன்களை அனுபவிக்கப்படைத்தல் செய்யப்படுகின்றது.

காத்தல் :

தூலநிலையில் கொண்டுவந்தவற்றை அந்நிலையில் நிறுத்தலாகும். அதாவது தனு, கரண, புவன, போகங்களை உயிர்கள் வினைப்பலன்களை அனுபவித்து முடிக்கும்வரை நிலைபெறும்படிச் செய்தலாகும்.

அழித்தல் :

முற்றிலும் இல்லாமற் செய்தல் எனப் பொருள் அன்று. தூலநிலைக்குக் கொண்டுவந்தவற்றை மீண்டும் சூக்கும நிலைக்குக் கொண்டு செல்லல் ஆகும். படைத்தவற்றை மாயையில் ஒடுக்குதல் ஆகும். ஒடுக்குதல் செய்தல் ஏன் என்பது சிந்தித்தற்குரியது. ஒருவன் நான்முழுவதும் வேலை பார்த்தால் அவனுக்குப் களைப்பு உண்டாகின்றது. அப்பொழுது அவனுக்குச் சற்று ஓய்வு இன்றியமையாததாகும். அதுபோல வினைப்பலன்களை அனுபவிக்கப் பல்வேறு பிறப்புக்கள் எடுத்து உயிர்கள் களைத்துப் போய்விடுகின்றன. அவற்றை இளைப்பாற்றுவிக்கும்

பொருட்டு இறைவன் ஒடுக்குதலைச் செய்கின்றான்.

மறைத்தல் :

உயிர்கள் போகம் நுகரும் பொருட்டு இறைவன் உயிர்கட்குத் தன்னைக் காட்டாமல் உலகைக் காட்டுதல். மறைத்தலைச் செய்வதன் காரணம் யாது? ஆணவமாகிய நோய்க்கு மருந்தாக இறைவன் மாயையையும், கன்மத்தையும் கூட்டுவித்தான். அவை சடப்பொருள். தாமாக தொழிற்படா. இறைவன் அவற்றைத் தொழிற்படும்படிச் செய்து அவற்றின் சக்தியை மெலிவிக்கிறான். சடப்பொருள் தொழிற்பட அதன் சக்தி தேய்தல் உலகியலுண்மை.

அருளல் :

உயிர்கட்குப் பேரின்பத்தை நல்குதலே அருளலாகும்.

இவற்றுள் படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் மாயையின் கண்ணும், மறைத்தலும், அருளலும் உயிர்களிடத்தும் நிகழ்வன.

ஐந்தொழில்களின் வகைகள் :

இறைவன் செய்யும் ஐந்தொழில்கள் மூவகைப்படும். அவை தூல ஐந்தொழில், சூக்கும ஐந்தொழில், அதி சூக்கும ஐந்தொழில் என்பனவாம். முற்கூறிய ஐந்தொழில்களும் அதாவது உலகத்தைப் படைத்து, காத்து, அழித்து, மறைத்து, அருளுவது தூல ஐந்தொழிலாகும். சங்கார காலத்தில் உலகம் முழுவதையும் அழித்த பின்னர் மீளவும் தோற்றுவித்தற்கு ஆவன செய்தல் சூக்கும ஐந்தொழில். சகலநிலையில் இறைவன் உயிர்க்குயிராய் உள்நின்று இடைவிடாது உணர்த்தி வருகின்றான். அவ்வாறு உணர்த்தவில்லை என்றால் உயிர்க்கு அறிவு நிகழாது. இறைவன் உயிரறிவுக்கு அறிவாய் நின்று அவற்றை அறிவித்து நின்றல் அதிசூக்கும ஐந்தொழில் எனப்படும். உண்மைவிளக்கம் என்ற சாத்திரநூல் கூறும் 'உண நடனம்'⁴² என்பது இறைவனின் இந்த மூவகை ஐந்தொழில்ககளைக் குறிப்பனவாகும். நடனம் என்பது ஐந்தொழிலாற்றும் குறிப்பாகும். முற்கூறிய ஐந்தொழில்கள் உயிர்கட்குக் கட்டுண்ட உலக வாழ்வைத்

தருவதால் அது 'ஊன' என்று அடைமொழியுடன் கூறப்படுகின்றது. உயிர்கட்குப் பிறப்பைத் தருவது ஊன நடனம். வீட்டைத் தருவது ஞான நடனம். ஞானநடனத்தில் உள்ள ஐந்தொழில்கட்குப் பின்வருமாறு விளக்கம் கூறுவர்.⁴³

- படைத்தல் - மாயையை உதறுதல்
- காத்தல் - வல்வினையைச் சுடுதல்
- அழித்தல் - மலம் சாய அழுக்கல்
- மறைத்தல் - உலகத்தை மறைத்தல்
- அருளல் - உயிர்களை ஆனந்தவாரியில் அழுத்துதல்

உண்மை விளக்கம் ஊன நடனம், ஞானநடனம் தவிர ஆனந்த நடனம்⁴⁴ என்று ஒன்று கூறுகின்றதே. அதன் விளக்கம் யாது வினா எழலாம். ஆனந்த நடனத்தில்,

- படைத்தல் - சிவானந்த அனுபவத்தைத் தோற்றுவித்தல்
- காத்தல் - அந்த அனுபவத்தை நிலைநிறுத்தல்
- அழித்தல் - தற்போதத்தை அழித்தல்
- மறைத்தல் - உயிர், சிவம் இரண்டு என்பதை மறைத்தல்
- அருளல் - போரின்பத்தை அழுந்தி அனுபவித்தல்

ஐந்தொழில்களைச் செய்யும் முறை :

முழுமுதற் பொருளாகிய இறைவன் தானே முத்தொழில்களைச் செய்வதும் உண்டு.

“தோற்றுவித் தளித்துப் பின்னும் துடைத்தருள் தொழில்கள் மூன்றும் போற்றவே உடயன் ஈசன்”⁴⁵

என்று அருணந்தி சிவாசாரியார் கூறுகின்றார். இறைவன் இத்தொழில்களைப் பிரமன், திருமால், உருத்திரன் இவர்களைக் கொண்டு செய்விப்பதும் உண்டு.

“அயன் அரியும் அவனதுயர் அதிகாரத்து
வந்த முறை தன் தொழிலே மன்னுவிப்பன் எல்லாம்”⁴⁶

என்று உமாபதிசிவம் கூறுகின்றார். இது எதுபோல என்றால் உலகியலில் அரசன் சில தொழில்களைத் தானே செய்வதும் சில தொழில்களைத் தனக்குக் கீழ் உள்ள அமைச்சர்களைக் கொண்டு செய்விப்பதும் போன்றதாகும்.

பிரமன், திருமால், உருத்திரன் முதலானோர் தம் புண்ணிய விசேடத்தால் முதல்வனுடைய அதிகார சக்தியை அவனுடைய ஏவலால் பெற்று இத்தொழில் ஆற்றுகின்றனர் என்பது.

“விரைக்கமலத்தோன் மாலும் ஏவலான் மேவினோர்கள்
புரைத்த அதிகார சக்தி புண்ணியம் நண்ணலாலே”⁴⁷

என்ற அருணந்திசிவாசாரியார் வாக்கால் அறியப்படும்.

பிரமன் படைத்தலையும், திருமால் காத்தலையும், உருத்திரன் அழித்தலையும் செய்வது மரபு என்பது,

“உரைத்த இத்தொழில்கள் மூன்றும் மூவருக்கு உலகம் ஒது”⁴⁸

என்ற அருணந்திசிவாசாரியார் வாக்கும்,

“படைப்பன் அயன் அளிப்பன் பங்கயக்கண் மாயன்
துடைப்பன் உருத்திரனும்”⁴⁹

என்ற மனவாசகம் கடந்தார் வாக்குகளும் சான்றுகளாகும். மறைத்தலையும், அருளலையும் முறையே மகேசுவரன், சதாசிவன் இவர்களைக் கொண்டு செய்விப்பன். எனவே இறைவன் ஐந்தொழில்களையும் தானே செய்வதும் உண்டு. புண்ணியம் செய்து தன் அருள்பெற்ற தேவர்களைக் கொண்டு செய்விப்பதும் உண்டு என்பது உணரப்படும்.

மேலும் இறைவன் இவ்வைந்தொழில்களையும் நம்மைப் போன்று கருவிகரணங்களைக் கொண்டு செய்யவில்லை. சங்கல்ப மாத்திரத்தில் செய்கின்றான். விளையாட்டுப்போல சிறிதும் வருத்தமின்றி மிக எளிதில் செய்வான். இறைவன் உயிர்களைக் காக்கும்பொழுது மறைந்து நின்றலால் மறைத்தல் காத்தலிலும், அழித்தல் தொழில் உயிர்களின் இளைப்பாற்றலின் பொருட்டுச் செய்யப்படுதலால் அழித்தல் அருளலிலும் அடங்கும். இவ்வாறு ஐந்தொழில்களும் முத்தொழில்களில் அடங்கும்.

மறைத்தல் உயிர்கட்குக் கட்டினைத் தருவது. அருளல் உயிர்கட்கு வீட்டினைத் தருவது. ஆகவே ஐந்தொழில்களையும் பந்தம், வீடு என இரு தொழில்களில் அடக்கிப் பேசுதலும் உண்டு. ஆராய்ந்து பார்த்தால் இத்தொழில்களெல்லாம் அருள் என்ற ஒரு தொழிலில் அடங்கும்.

“பந்தம் வீடு பார்த்திதின் அருளே எல்லாம்”⁵⁰

என்று அருணந்திசிவாசாரியார் கூறுகின்றார்.

பதியின் குணங்கள் :

இறைவனுக்கு எண்குணங்களைச் சிவாகமங்கள் கூறும்.

1. தன்வயத்தனாதல்
2. தூய உடம்பினனாதல்
3. இயற்கை உணர்வினனாதல்
4. முற்றுணர்வினனாதல்
5. இயல்பாகவே பாசங்களின் நீங்கியவனாதல்
6. பேரருள் உடையவனாதல்
7. முடிவிலாற்றலுடைமை
8. வரம்பிலின்பமுடைமை

இக்குணங்களைப் பின்வருமாறு விளக்கிக் கூறுவர்:

தன்வயத்தனனாதல்

சுதந்தரமுடையவன் எனப் பொருள். தான் பிறருக்கு அடிமையாக இருக்காது, பிறரைத் தன் ஆணைவழி நின்று தன் ஏவலுக்கேற்ப அதிகாரம் நடத்தும் பண்புடைமை.

தூய உடம்புடைமை

உயிரின் இருப்பை உடலின் இயக்கத்தால் அறிவது போல இறைவனின் இருப்பை அவனது அருளால் அறிகின்றோம். ஆணவம் என்னும் குற்றத்தால் சிற்றறிவும் சிறு தொழிலுமுடைய உயிர்களின் மாயாகாரிய வடிவம் போல் அல்லாது, இப்படிப்பட்ட இயல்புடையதென்று உரைக்க இயலாத அருளே திருமேனியுடையவனாதல்.

இயற்கை உணர்வினனாதல்

கருவி கரணங்களின் துணைகொண்டு கற்றல், கேட்டல், சிந்தித்தல் போன்ற ஆன்மாக்களின் அறிவு போலல்லாது, தன்னியல்பால் அறிவே உருவாய்ப் பிரகாசித்தல்.

முற்றுணர்வினனாதல்

அறிவு செயற்கையாக இல்லாமல் இயற்கையாகவே விளங்கினும் ஒரு காலத்தில் ஒன்றையே அறியும் சிற்றறிவாயிடின பயனின்றாம், முழுமுதற்பொருள் என்பதற்கேற்ப தன் வியாபகத்துள் கிடக்கும் உயிர்களின் நிலையையும், ஏனைய பொருட்களின் நிலையையும் ஏககாலத்தில் உணர்தல்.

இயல்பாகவே பாசங்களில் நீங்கியவனாதல்

தன்னிச்சையாகவே பாசமின்றித் தூயவனாக இருக்கும் தன்மை.

பேருளுடைமை

அறிவுப் பொருட்களான உயிர்த்தொகுதிகள் தங்களைப் பிணித்துள்ள ஆணவத்தால் அறிவு சுருங்க பேரின்பம் துய்க்க இயலாது துன்புறுவது கண்டு அவற்றுக்குப் பாசநீக்கம் செய்து பேரின்பம் துய்ப்பித்தல் வேண்டுமென்று எழும் இரக்கமாகும்.

முடிவிலாற்றலுடைமை

அறிவித்தாலன்றித் தாமே அறிய மாட்டாத சீவர்களையும், அசைவித்தாலன்றித் தாமே அசைய மாட்டாத பிரபஞ்சங்களையும் ஒருகாலத்தில் ஒருங்கே அறிவித்தற்பொருட்டும், அசைவித்தற் பொருட்டும் வேண்டப்படுவதாகிய ஒரு பேராற்றலுடையவனாதல்.

வரம்பிலின்பமுடைமை

நிரம்பிய பேரின்பமே தன்மையால் உடையவனாதல். இஃது இறைவன் யாதொரு குறையுமில்லாதவன் என்பதை உணர்த்தும்.

உமாபதிசிவம் அவனைக் 'குணமிலான்'⁵¹ என்று கூறுகின்றார். அதன் நுட்பம் உணர்தற்குரியது. குணமிலான் என்றது மூலப்பிரகிருதி

காரணமாய் உயிர்கட்குரிய இராசதம், தாமதம், சாத்வீகம் என்ற மூன்று குணங்களும் இல்லாதவன் என்பதை உணர்த்தும். திருமூலர், “முக்குண நிற்குணன்”⁵² என்று கூறுவது இங்குச் சிந்தித்தற்குரியது.

பதியின் சொருபநிலையும் தடத்த நிலையும்:

சைவசித்தாந்தத்தில் பொருட்கட்கு இருவித இயல்புகள் கூறப்படும். 1. பொதுஇயல்பு. 2. சிறப்பியல்பு. இயல்பு என்றாலும் இலக்கணம் என்றாலும் ஒன்றுதான்.

ஒரு பொருளுக்கு அதன் தன்மையில் இயல்பாக என்றுமுள்ள இயல்பு சிறப்பியல்பு (சொருப லக்கணம்) எனப்படும். மற்றொரு பொருளின் சார்பு காரணமாக ஒரு பொருளின்கண் உண்டாகி அச்சார்பு நீங்கியவழி உடன் நீங்கும் இயல்பு ‘பொதுஇயல்பு’ (தடத்தலக்கணம்) என்று சித்தாந்தம் கூறும்.

இறைவனின் சொருப நிலையில் அவனுக்கு உருவம் கிடையாது. தொழில் கிடையாது.

“சிவன் அருவுருவுமல்லன் சித்தினோடு அசித்தும் அல்லன்
பவமுதல் தொழில்கள் ஒன்றும் பண்ணிடுவானும் அல்லன்
தவமுதலி யோகபோகந் தரிப்பவன் அல்லன் தானே
இவைபெற இயைந்தும் ஒன்றும் இயைந்திடா இயல்பினானே”⁵³

என்று அருணந்திசிவாசாரியார் கூறுவது அவனது சொருப லக்கணத்தை உணர்த்தும்.

இறைவன் உயிர்களின் பொருட்டு உருவம், அருவுருவம், அருவம் என்று முத்திருமேனி கொள்வதும் ஐந்தொழிலாற்றுவதும் அவனுடைய தடத்தலக்கணம் ஆகும்.

இறைவன் பாச ஞானத்தாலும், பசு ஞானத்தாலும் அறியப்படாத பொருள் :

உயிர் மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்ற புறக்கருவிகளையும், மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்ற அகக்கருவிகளையும் வாயிலாகக் கொண்டு (இறைவன் அறிவிக்க) அறியும். அங்ஙனம் அறியுமிடத்து உயிர் தன் உண்மைநிலையை அறியாமல் தனக்கு வேறாய அப்பொருட்களையே தான் என்று மயங்கி

அறியும். இவ்வறிவு பாச அறிவு அல்லது பாசஞானம் என வழங்கப்படும். பொறிகள் பாசமான மாயையின் காரியமாதலால் பொறிகளால் அறியப்படும் அறிவு பாசஞானம் எனப்படும். இது நூலறிவு என்றும் சொல்லப்படும். பாச அறிவால் சற்று அறிவு விளக்கம் பெற்ற உயிர்கள், கருவியும், பொருளும் ஆகிய ஆனைத்தும் சடப்பொருள் ஆகுமே தவிர சித்துப்பொருளாகா என்பதை உணர்வதோடு தான் சித்துப் பொருள் அதிலிருந்து (பாசத்திலிருந்து) வேறுபட்ட பொருள் என்பதை உணரும். கருவி, கரணங்கட்குத் தான் முதல்வனாதலை உணரும். இவ்வறிவு பசுஅறிவு அல்லது பசு ஞானம் எனப்படும். பாச அறிவும், பசு அறிவும் உயிர்கட்கு உலகத்தைக் காட்டுமே தவிர இறைவனைக் காட்டாது. இறைவனை மனம் வாக்குகளைக் கடந்தவன் என்று கூறும்பொழுது மனம் என்பது பசுஞானத்தையும், வாக்கு என்பது பாசஞானத்தையும் குறிக்கும். இவ்விரண்டு ஞானங்களாலும் இறைவனது சொருபநிலையை அறிய இயலாது. பின் இறைவனை அறிவது எப்படி என்ற கேள்வி எழும். பதி ஞானத்தால் அறிய முடியும் என்பதே விடை.

பதிஞானத்தால் அறியப்படும் பொருள்:

பதிஞானம் என்றால் என்ன? திருவருளையே தம் அறிவுக்குப் பற்றுக்கோடாகக் கொண்டு அறிதல் பதிஞானம் எனப்படும். பதிஞானத்தைப் பெறுவது எப்படி என்ற வினா எழும். மாயையின் காரியமான உலகப் பொருட்களில் பற்று வைத்தல் கூடாது. தான் என்ற தன் முனைப்பை நீக்கி தன் அறிவுக்குள் அறிவாய் நின்று உணர்த்துவது இறைவன் என்பதை உணரும் அறிவு பதிஞானம் எனப்படும். பதிஞானத்தால் இறைவனை உணர்வதை சமயாச்சாரியர்கள் 'அருட்கண்ணால் காணுதல்'⁵⁴ என்பர்.

“ஊனக்கண் பாசம் உணராப் பதியை
ஞானக் கண்ணினில் சிந்தை நாடி”⁵⁵

என்று மெய்கண்ட தேவர் கூறுகின்றார்.

“பாச ஞானத்தாலும் பசு ஞானத்தாலும்
பார்ப்பரிய பரம்பரனைப் பதிஞானத்தாலே

நேசமொடு உள்ளத்தே நாடி”⁵⁶

என்று அருணந்திசிவாசாரியாரும்,

“பாசமா ஞானத்தாலும் படர்பக ஞானத்தாலும்

ஈசனை உணர ஒண்ணா”⁵⁷

என்று உமாபதிசிவமும் கூறுகின்றனர்.

சூரியஒளியின் உதவியால் சூரியன் அறியப்படுவது போல பதிஞானத்தால் பதி அறியப்படுவான்.

சான்றாதாரங்கள்

1. சிவப்பிரகாசம், செ. 13.
2. மேலது.
3. சிவஞானசித்தியார் சுபக்கம், செ. 21.
4. சிவஞானபோத உதாரண வெண்பா, 7.
5. சிவப்பிரகாசம், செ. 13.
6. (1) திருக்களிற்றுப்படியார், செ. 15 (ii) சிவஞானபோதம் சூத் 8, 11, 12. (iii) சிவஞானபோத உதாரண வெண்பா 33, 54, 59, 63, 66, 77, (iv) சிவஞான சித்தியார் சுபக்கம், செ. 52, 55
7. (1) திருவுந்தியார், செ. 29 (ii) திருக்களிற்றுப்படியார் செ. 64, 84, 91. (iii) சிவஞானபோத உதாரண வெண்பா 31, 35, 39, 53, 60, 61. (iv) சிவஞானசித்தியார் சுபக்கம், பாயிரம், 6. (v) சிவப்பிரகாசம், செ. 13.
8. திருவருட்பயன், 9
9. He is Hara in the sense that he removes the bonds of the soul as also in the sense that in Him the world gets resolved - T.M.P. Mahadevan, Saiva Siddhantha History of Philosophy Eastern and Western, .371.
10. (i) குறைவிலா மங்கலக் குணத்தன் ஆதலின்

நிறைமலம் அநாதியின் நீங்கி நின்றலின்
அறைகுவர் சிவன் என அறிவின் மேலவர்
- காஞ்சிப்புராணம், திருநெறிக்காரைக்காட்டும்

படலம், செ. 23.

(ii) He is called Siva because He is the supreme bliss (T.M.P Mahadevan, Saiva Siddhantha History of Philosophy, Eastern and Western, P.(371)

11. சிவப்பிரகாசம், செ. 13
12. சிவஞானசித்தியார் சுபக்கம், செ. 15
13. திருக்களிற்றுப்படியார், செ. 49.
14. சிவஞானசித்தியார் சுபக்கம், செ. 303.
15. திருவருட்பயன், 1.
16. சிவப்பிரகாசம், செ. 13
17. மேலது.
18. திருவருட்பயன், 6.
19. திருவந்தியார், செ.1.
20. சிவஞானசித்தியார் சுபக்கம், செ. 67.
21. மேலது, செ. 66.
22. திருக்களிற்றுப்படியார், செ. 5.
23. மேலது, செ. 1.
24. மேலது, செ. 78.
25. சிவஞானசித்தியார் சுபக்கம், செ. 70
26. மேலது.
27. மேலது.
28. சிவப்பிரகாசம், செ. 19.
29. சிவஞானசித்தியார் சுபக்கம், செ. 59.

30. மேலது, செ. 60.
31. மேலது, செ. 65.
32. மேலது, செ. 61.
33. மேலது, செ. 68.
34. மேலது, செ. 70.
35. மேலது, செ. 58.
36. திருவருட்பயன், 5.
37. சிவஞானசித்தியார் சுபக்கம், செ. 75.
38. மேலது, 83.
39. சிவஞானபோதம், சூத். 2.
40. திருவருட்பயன், 2.
41. இருபா இருபஃது, செ. 20, வரி 9 -10.
42. உண்மை விளக்கம், செ. 35.
43. உண்மை விளக்கம், செ. 36.
44. மேலது, செ. 37.
45. சிவஞானசித்தியார் சுபக்கம், செ. 53.
46. சிவப்பிரகாசம், செ. 17.
47. சிவஞானசித்தியார் சுபக்கம், செ. 54.
48. மேலது.
49. உண்மை விளக்கம், செ. 8.
50. சிவஞானசித்தியார் சுபக்கம், செ. 57.
51. சிவப்பிரகாசம், செ. 13.
52. திருமந்திரம், 2296.
53. சிவஞானசித்தியார் சுபக்கம், செ. 90.
54. திருநாவுக்கரசர் தேவாரம். 6: 311: 10.
55. சிவஞானபோதம், சூத், 9.
56. சிவஞானசித்தியார் சுபக்கம், செ. 292.
57. சிவப்பிரகாசம், செ. 84.

பசு இயல்

பசு - பொருள் விளக்கம் :

பசு என்பது தத்துவக் கலைச்சொல். இது பாசங்களால் பந்திக்கப்பட்ட உயிர்களைக் குறிக்கும். (பச் + உ - பசு. பச் - பந்தித்தல், உ - செயப்படுபொருள் விகுதி).

பசு உண்மை

சிவஞானபோதம் மூன்றாம் சூத்திரம் பசு உண்மையைக் கூறுகின்றது. மெய்கண்டதேவர் பதி உண்மையை நிரூபிப்பதற்கும், பசு உண்மையை நிரூபிப்பதற்கும் வேறுபாடு உண்டு. கடவுள் இல்லை என்று கூறும் மதங்களும் இருப்பதால் கடவுள் என்ற ஒருவர் ஏன் இருத்தல் வேண்டும் என்பதை உலகியல் உண்மையைக் கொண்டு காரணம் காட்டி பதி உண்மையை மெய்ப்பித்தார். ஆனால் உயிர் என்பது எது என்னும் ஆராய்ச்சியில் இன்னதுதான் உயிர் என்று கூறுவதில் மதங்கள் மாறுபடுவதால் மெய்கண்டதேவர் அம்மாறுபாட்டின் பொருந்தாக் கொள்கைகளை மறுப்பதிலேயே பசு உண்மையை உணர்த்துகின்றார்.

பசு உண்மையை நிரூபிக்கும் விதம்

உளது இலது என்றலின் எனதுடல் என்றலின்

ஐம்புலன் ஒடுக்கம் அறிதலின் கண்படில்

உண்டிவினை இன்மையின் உணர்த்த உணர்தலின்

மாயா இயந்திர தனுவினுள் ஆன்மா

என்பது மூன்றாம் சூத்திரம்.

1. இலது என்றலின் உளது

இது ஆன்மா இல்லை இது ஆன்மா இல்லை என்று சொல்லுகின்ற அறிவுடைய பொருள் எதுவோ அதுவே ஆன்மா,

2. எனது உடம்பு என்றதின் உளது

எனது உடம்பு என்று உடம்பினை வேறாகக் கூறுவதால் அவ்வுடம்பிற்கு வேறாக உயிர் உளது என்பது அறியப்படும். உடம்பே உயிராயின் யான் உடம்பு என்றல்லவா கூறவேண்டும்.

3. ஐம்புலன் அறிதலின் உளது

ஐம்பொறிகளுள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு புலனையே அறியும். மெய் - ஊற்றின்பத்தை மட்டுமே அறியும் வாய் கவையை மட்டுமே அறியும். கண் உருவத்தை மட்டுமே காணும். மூக்கு மணத்தை நுகரும். செவி ஒசையை உணரும். ஒரு பொறி மற்றொரு புலனை அறியாது. ஆனால் உயிரோ ஐம்புலன்களையும் அறியும் எனவே ஐம்பொறிகட்கு வேறாக உயிர் உளது என்பது உணரப்படும்.

4. ஒடுக்கம் அறிதலின் உளது

ஒடுக்கம் என்பது ஐம்பொறிகளும் செயற்படாமல் ஒடுங்கிநிற்கும் கனவுநிலையைக் குறிக்கும். கனவு நிலையில் தொழிற்படுவது உயிரின் குக்கும் உடம்பாகும். குக்கும் உடம்பே உயிராயின் உயிர் கனவில் கண்டவற்றைத் தெளிவாய் விழிப்பிலும் உணர்தல் வேண்டும். ஆனால் சிலசமயம் கனவு மறந்துவிடும். அல்லது மயங்கித் தோன்றும். எனவே குக்கும் உடம்பிற்கு வேறாக ஆன்மா உளது என்பது அறியப்படும்.

5. கண்படில் உண்டிவினை இன்மையின் உளது

கண்படில் - உறங்குதல் உண்டிவினை என்பது- இன்ப துன்ப நுகர்ச்சி. சிலர் பிராணவாயுவே ஆன்மா என்பர். ஆனால் உறக்கத்தில் பிராணவாயு இயங்கிக் கொண்டிருந்தாலும் நனவில் உள்ளது போல் உயிர்க்கு இன்ப துன்ப நுகர்ச்சியும், தொழிற்பாடும் இல்லை. எனவே பிராண வாயுவிற்கு வேறாக ஆன்மா உளது என்பது உணரப்படும்.

6. உணர்த்த உணர்தலின் உளது

சிலர் பிரமமே ஆன்மா என்பர். பிரமமே ஆன்மாவாயின் உயிர் யாவற்றையும் உணர்தல் வேண்டும். ஆனால் உயிர் அறிவுடைப்

பொருளாயினும் அறிவிக்க அறியும் தன்மையாய் விளங்குதலால் பிரமத்திற்கு வேறாய் ஆன்மா உளது என்பது உணரப்படும்.

7. மாயா இயந்திர தனுவினுள் ஆன்மா உளது

துாலஉடல், சூக்கும உடல் கூட்டத்தை ஆன்மா என்று ஏன் சொல்லக்கூடாது என்பர். மாயையின் காரியமாகிய உடலில் (தனு - உடம்பு) ஆன்மா உளது என்று கூறப்படுவதால் கருவிகளின் கூட்டம் உடம்பு என்றே பெயர்பெறும். அவ்வுடம்பிற்கு வேறாக ஆன்மா உளது என்பது உணரப்படும். அந்தக்கரணங்களை ஆன்மா என்று கூறலாமா? அந்தக்கரணங்களை ஆன்மாவிற்கு அணுக்கக் கருவிகளாயிருந்து அறிவைப் பெற உதவுமே தவிர அவையே, ஆன்மாவாகாது என்று மெய்கண்டதேவர் கூறுகின்றார்.¹

பசு பொருள் விளக்கம் :

உடம்புதோறும் யான் என்னும் தன்னோக்கு உணர்வு வடிவில் உள்ளதே உயிர் அல்லது ஆன்மா எனப்படும் என்பர்.²

பசுவின் இலக்கணம் :

பசு அநாதி

எல்லா உயிர்களும் அநாதியே முதல் சிவனுக்கு உடைமையாகையால், சிவனைப் போல உயிர்களும் அநாதித் தன்மை பெற்றவை என்று திருக்களிற்றுப்படியாரில் கூறப்படுகின்றது.³

“... .. கடரொளியாய்”

என்றுமுளன் அன்றளவும் யானும் உளன்”⁴

என்று உமாபதிசிவம் கூறுவது பசுவும் பதியைப்போல் அநாதி என்பது உணர்த்தப்படும்.

உயிர்களைக் கடவுளே உண்டாக்கினார் என்று கூறினால் என்ன என்ற வினா எழும். உயிர்களை அவன் ஏன் உண்டாக்கினான்? அவனால் படைக்கப்பட்ட உயிர்களைத் துன்பம் உடையனவாக அவன் ஏன் உண்டாக்க வேண்டும் என்ற வினாக்கள் எழும். உயிர்களைப் படைப்பதால் இறைவனுக்குப் பயனும் இல்லை. இழப்பும் இல்லை.

பேரருளாளனான இறைவன் அவன் இயல்புக்கு மாறாகத் துன்பம் உடையவனாக உயிர்களை உண்டாக்கியிருக்கமாட்டான் என்பது தெளிவு. உயிர்கள் துன்பம் உடையனவாக இருப்பதால் உயிர்களை இறைவன் உண்டாக்கவில்லை என்பது அறியப்படும். உயிர்களின் துன்பத்திற்குக் காரணம் உயிர்களை அநாதியே பற்றியுள்ள ஆணவமலமே காரணம் ஆகும்.

பகைகள் பாசத்தால் பிணிக்கப்பட்டவை

“..... . பந்தித்த

பாசப் பெருங்கயிற்றால் பல்லுயிரும்”⁵

என்று உமாபதிசிவம் கூறுவது உயிர்கள் பாசத்தால் பிணிக்கப்பட்டவை என்பதை உணர்த்தும்.

பகைகள் பல

எண்ணரிதாய்,⁶ பல்லுயிர்⁷ போன்ற சொற்றொடர்கள் உயிர்கள் பல என்பதை உணர்த்தும். உமாபதிசிவம் உயிர்கள் கணக்கற்றவை என்பதை உயிர்கள் இதுவரை பிறந்துள்ள நாட்கட்கும், இனிமேல் பிறக்கப் போகின்ற நாட்கட்கும் தொகை கூற முடியாதது போன்றது என்ற உவமை மூலம் உணர்த்துகின்றார்.⁸ மேலும் உயிர்கள் பல என்பதை பின்வருமாறு அறிவாராய்ச்சியின் மூலம் உணர்த்தப்படும்.

1. உயிர்களின் அறிவில் வேறுபாடுகள் உள்ளன.

2. உயிர்களின் இன்ப துன்ப நுகர்ச்சியில் வேறுபாடுகள் உள்ளன.

எனவே உயிர்கள் பல என்பது புலனாம்.

பகைகள் அறிவுப்பொருள்

உயிர்கள் அறிவுடைப்பொருள் என்பது முன்னரே உணர்த்தப்பட்டது. எப்படிப்பட்ட அறிவுடையது என்ற வினா எழும்.

“அறிவிக்க அன்றி அறியா உளங்கள்”⁹

“உணர்த்த உணர்தலின்”¹⁰

என்று மெய்கண்டார் கூறுகின்றார்.

“பொறியின்றி ஒன்றும் புணராத புந்தி”¹¹

“காட்டிடும் கரணம் ஒன்றும் இல்லையேல் காணொணாதாம்”¹²

என்று உமாபதிசிவம் உயிர்கள் ஐம்பொறிகளின் உதவியாலேயே அறிவைப் பெறும், ஐம்பொறிகளின் உதவியின்றி ஒன்றையும் அறியாது என்றும் உணர்த்துகின்றார். (புந்தி என்றது ஆகுபெயராய் புத்தியைக் குறித்தது). அருணந்திசிவாசாரியார் உயிரறிவு பற்றிப் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்:

“அறிந்திடும் ஆன்மா ஒன்றை ஒன்றினால் அறிதலானும்
அறிந்தவை மறத்தலானும் அறிவிக்க அறிதலானும்
அறிந்திடும் தன்னையுந்தான் அறியாமையானுந் தானே
அறிந்திடும் அறிவன் அன்றாம் அறிவிக்க அறிவன் அன்றே”¹³

சைவசித்தாந்த நூல்களிலிருந்து அறியவரும் உயிரறிவு பற்றிய செய்திகளாவன :

1. உயிர் அறிவுப் பொருளாகும்
2. தாமே அறியாது அறிவிக்க அறியும்
3. ஒன்றொன்றாக அறியும்
4. பொறிகளின் உதவியால் அறியும்
5. பொருட்களில் அழுந்தி அறியும்
6. அறிந்தவைகளை மறக்கும் தன்மையுடையன.

அறிவுப் பொருள் என்பதைச் சைவசித்தாந்தம் சித்து என்ற சொல்லால் குறிப்பிடும். இறைவனும் சித்து, உயிர்களும் சித்து அப்படியானால் இரண்டிற்கும் என்ன வேறுபாடுகள் என்ற வினா எழும். அவை பின்வருமாறு:¹⁴

இறைவன்

உயிர்

1. இறைவன் தானே அறியும் சித்து	அறிவிக்க அறியும் சித்து
2. அருட்சித்து	அருளைச் சேரும் சித்து

3. பிறப்பு, இறப்பு, போகம், மோட்சம்
அளிக்கும் சித்து.	பிறப்பு, இறப்பு, போகம்,
மோட்சத்தில் அமுந்தும் சித்து.
4. இறைவன் தானே அறியும் சித்து
ஆதலால் சூக்கும் சித்து.	உயிர் அறிவிக்க அறியும்
சித்தாதலால் தூலசித்து.
5. எல்லாவற்றையும் ஒருங்கே
அறியும் சித்து.	ஒரு காலத்தில் ஒன்றையே
அறியும் சித்து.

உயிரறிவில் முற்கூறிய குறைபாடுகள் இருத்தலால் உயிர் அறிவுப் பொருள் என்று கூறுவது பொருந்துமா என்ற கேள்வி எழும். பொருந்தும். ஏனென்றால் அவை அறிவுடைப் பொருளாய் இல்லாவிடில் அறிவித்தாலும் அறிவைப் பெறாது.

இறைவன் அறிவிக்கும் முறை :

உயிரறிவைப் பற்றிக் கூறும்பொழுது இறைவன் அறிவிக்க அறிவன் என்று கூறப்படுகின்றது. இறைவன் எப்படி அறிவிக்கின்றான் என்ற வினா எழும். மூவகை உயிர்கட்கும் இறைவன் வெவ்வேறு விதமாக அறிவிப்பான். அது பின்னால் வேறொரு பத்தியில் கூறப்படும். அறிவிக்கும்படிநிலைகள் இரண்டாகும். முதற்கண் உயிர்களின் அறிவை விளக்கி அவை அறிவைப்பெறும் தகுதியுடையவனாகச் செய்வான். இது காட்டும் உபகாரம் எனப்படும். இரண்டாவது நிலை உயிர்கள் அறியும்போது அறியப்படும் பொருளை இறைவன் தானும் உடன்நின்று அறிதல். இது காணும் உபகாரம் எனப்படும். இக்காட்டும் உபகாரம் சிவஞானபோதத்தில் பல இடங்களிலும், சிறப்பாக ஐந்தாம் சூத்திரத்திலும் விளக்கப்படுகின்றது. இவ்விருவகை உபகாரங்களையும்,

“காணும் கண்ணுக்குக் காட்டும் உளம்போல்
காண உள்ளதைக் கண்டு காட்டலின்”¹⁵

என்று மெய்கண்டாரும்,

“..... ஆன்மாய்
காட்டக் கண்டிடுந் தன்மையுடைய கண்ணுக்கு
ஏயும் உயிர் காட்டிக் கண்டிடுமா போல்
ஈசனுயிர்க்குக் காட்டிக் கண்டிடுவன்”¹⁶

என்றும்,

“சிவனே எல்லாம் அறிந்து அறிவித்து நிற்பன்”¹⁷

என்றும் அருணந்திசிவாசாரியாரும் கூறுகின்றனர். ‘அறிந்து’, ‘அறிவித்து’ என்ற சொற்கள் முறையே காணும் உபகாரத்தையும், காட்டும் உபகாரத்தையும் உணர்த்தும்.

இறைவன் காட்டும் உபகாரம் மட்டும் செய்தால் போதாதா? காணும் உபகாரமும் செய்ய வேண்டுமா என்ற கேள்வி எழும். இறைவன் காட்டும் உபகாரம் மட்டும் செய்தால் உயிர்கள் ஒன்றினை அறிந்துவிடா.

உயிர் ஒன்றினை அறிதல் இறைவன் உடனின்று அறிதலை அன்றி அறிவித்தல் மாத்திரையான் உயிர்கட்கு அமையாது என்னும் உண்மையை விளக்குவதற்கு மாதவச் சிவஞானமுனிவர் திருவிசைப்பாவில் திருமாளிகைத் தேவரின் முதற்பதிகத்தின் பாடல் ஒவ்வொன்றின் ஈற்றிலும் அருளிச் செய்துள்ள “தொண்டனேன் விளம்புமா விளம்பே”, “நினையுமா நினைவே”, “விரும்புமா விரும்பே”, “தொடருமா தொடரே”, “நுகருமா நுகரே” என்ற தொடர்களை மேற்கோள்களாக எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்.¹⁸

இறைவனே எல்லா உயிர்கட்கும் காட்டும் உபகாரத்தையும், காணும் உபகாரத்தையும் செய்வானேயானால் எல்லா உயிர்கட்கும் அறிவு ஒன்றுபோல் நிகழவில்லையே ஏன் என்ற கேள்வி எழும். அதற்கு உயிர்களின் வினையே காரணம் என்பது விடையாகும். இதற்கு அருணந்திசிவம் ‘முறைதரு செயற்குப் பார்’ என்ற உவமையைக் கூறுகின்றார். உழுதல், எருவிடல், விதைத்தல், நீர்பாய்ச்சுதல், காத்தல் என முறையே செய்யப்படும் செயல்கட்கு ஏற்ற பயனை விளைநிலம் தருவதுபோல முதல்வனும் அவரவர் கன்மத்திற்கேற்ப ஏற்றத்தாழ்வான அறிவுகளை உயிர்கட்குக் கொடுப்பான். ஒரு குளத்தில் பல தாமரைமொட்டுக்கள் இருந்தாலும் சூரியன் பக்குவமுடைய மொட்டுக்களையே மலரச் செய்வான். அதுபோல மலபரிபாகமான ஆன்மாக்கட்கு இறைவன் வியாபக அறிவைக் கொடுப்பான்.¹⁹

பக்கங்களின் வகைகள் :

உயிர்கள் மூவகைப்படும்.²⁰ அவை

1. விஞ்ஞானகலர் - ஆணவமலம் என்ற ஒரு மலம் மட்டும் உடையவர்கள்.
2. பிரளயாகலர் - ஆணவம், கன்மம் என்ற இருமலங்கள் மட்டும் உடையவர்கள்.
3. சகலர் - ஆணவம், கன்மம், மாயை என்ற மூன்று மலங்கள் உடையவர்கள்.

விஞ்ஞானகலரை ஆணவமலம் மென்மையாய்ப் பிணித்திருக்கும். பிரளயாகலரை ஆணவமலம் இடைப்பட்ட நிலையில் பிணித்திருக்கும். சகலரை ஆணவம் வன்மையாய்ப் பிணித்திருக்கும். மூவகை ஆன்மாக்களையும் ஆணவமலம் பிணித்துள்ளன. அப்பிணிப்பின் மென்மை, வன்மைக்கேற்ப உயிர்கள் மூவகைப்படுகின்றன. மூவகை உயிர்கட்குமுள்ள வேறுபாடுகளை கு. வைத்தியநாதன் பின்வருமாறு மேலும் விளக்குகிறார்.²¹ விஞ்ஞானகலரும், பிரளயாகலரும் தாங்கள் ஆணவத்தால் பிணிக்கப்பட்டிருப்பதை அறிவர். சகலர் தாங்கள் ஆணவத்தால் பிணிக்கப்பட்டிருப்பதை அறியார்கள்.

2. விஞ்ஞானகலருக்கு மறுபிறப்பு இல்லை. ஒரே பிறப்பில் முக்தியைப் பெறுவர். பிரளயாகலர்கள் ஒரு பிரளயம் முடிந்ததும் முக்தியைப் பெறுவர். சகலர்கள் பல்வேறு பிரளயங்களில் பல்வேறு பிறப்புக்கட்குட்படுவர்.

3. விஞ்ஞானகலர் ஆன்மாக்கள் சுத்த வித்தைக்கும், அசுத்த மாயைக்கும் இடையேயுள்ள புவனங்களில் வசிக்கிறார்கள். பிரளயாகலர் ஆன்மாக்கள் அசுத்த மாயை முதல் அராக தத்துவம் ஈறாக உள்ள புவனங்களில் வசிப்பர். சகலர் மூலப்பகுதி முதல் பிருதிவி ஈறான தத்துவ புவனங்களில் வசிப்பர்.

4. விஞ்ஞானகலருக்கு சுத்த மாயையாலான உடம்பும், பிரளயாகலருக்கு அசுத்த மாயையாலான உடம்பும் சகலருக்கு பிரகிருதி மாயையாலான உடலும் அமைந்துள்ளன.

5. மூவகை உயிர்கட்கும் இறைவன் அருள்செய்யும் முறை

பின்வருமாறு: விஞ்ஞானகலருக்கு உள்நின்று அருளுவான். பிரளயாகலருக்குத் தெய்வவடிவில் முன்தோன்றி அருளுவான். சகலருக்குக் குருவாக வந்தருள்வான்.

பசுக்கள் சார்ந்ததன் வண்ணமாதல்

உயிர்களின் இயல்பு பற்றுக்கோடின்றி தனித்து நில்லா. ஏதாவதொன்றைச் சார்ந்தே நிற்கும். அவற்றுக்கு இருவகைச் சார்புகள் அல்லது பற்றுக்கோடுகள் உள்ளன.

1. உலகச் சார்பு

2. பதிச் சார்பு

இவற்றைச் சாரும் உயிர்கள் அவ்வவற்றின் தன்மையைப் பெறுதலே சார்ந்ததன் வண்ணமாதல் எனப்படும். உலகம் தோன்றி நின்று அழியும் தன்மை உடையதாதலால் அது அசத்து எனப்படும். பதி என்றும் மாறுதலில்லாத செம்பொருளாதலால் சத்து என்று சொல்லப்படும். உயிர் சத்தைச் சாரும்பொழுது சத்தாந்தன்மையும், அசத்தைச் சாரும்பொழுது அசத்தாம் தன்மையையும் பெறும். எனவே அது சதசத்து²² என்று சொல்லப்படும். உயிர் சத்தினை சத்தின்கண் நின்று சத்தினாலறிந்து சத்தாம் தன்மையைப் பெறும். உயிர் அசத்தினை அசத்தின்கண் நின்று அசத்தினாலறிந்து அசத்தாம் தன்மையைப் பெறும். சத்தையும் அசத்தையும் அறிந்து அனுபவிக்கின்ற ஆன்மா சத்தும் அன்று அசத்தும் அன்று. இதனை மெய்கண்டதேவர்,

“இருதிறன் அறிவுளது இரண்டலா ஆன்மா”²³

என்று கூறுகின்றார்.

இவ்வாறு சார்ந்ததன் வண்ணமாம் தன்மையுடைய பொருட்கள் வேறு உளவோ என்ற வினா எழும். உள, அவை படிசு, கண், ஆகாயம். ஒரு வெண்ணிற படிசுத்தின்முன் செந்நிறப்பூவை வைத்தால் அப்பூ செந்நிறமாகத் தோன்றும். பச்சைநிறப் பூவை வைத்தால் அது பச்சைநிறமாகத் தோன்றும். கண்ணும், ஆகாயமும் இருட்டில் இருட்டாகவும், ஒளியில் ஒளியாகவும் விளங்கும் தன்மையன.

“நண்ணினர்க்கு நல்லன்”²⁴

என்று இறைவனைப் பற்றிக் கூறுவதன் நுட்பம் இங்குச் சிந்திக்கத்தக்கது. இறைச்சார்புடையவர்கள் மலச்சார்பு நீங்கலுறுவதால் சார்ச்சிச் சிறப்புக் காரணமாக கூடுதல் இன்பம் அடைகின்றனர். கடும் கோடைவெயிலில் நடைப்பயணம் செல்வோர் தெரு ஓரத்தில் நிழல்தரும் மரங்களைக் கண்டு ஒதுங்கினால் அச்சார்பு காரணமாய் நலம் பெறுவர். அதுபோல பிறவி வெப்பத்தால் துன்புறும் உயிர்கள் இறைவனை அணுகினால் இறைச்சார்பு சார்ந்தால் துன்பநீக்கம் பெறுவர்.

பகக்களின் அவத்தைகள்:

உயிர் கருவி கரணங்களுடன் கூடிநின்று ஐந்தவத்தைப்படும்.²⁵ அவத்தை என்றால் நிலை எனப் பொருள். உயிர் கருவிகரணங்களுடன் கூடுவதாலும், பிரிவதாலும் இந்த அவத்தைகள் உண்டாகின்றன. அவத்தைகள் காரண அவத்தை, காரிய அவத்தை என இருவகைப்படும். காரண அவத்தை மூவகைப்படும். அவை கேவலம், சகலம், சுத்தம் எனப்படும்.

கேவலாவத்தை :

உயிர் ஆணவத்தோடு மட்டுமுள்ளநிலை. கேவலம் என்றால் தனிமை எனப் பொருள். இந்நிலையில் உயிர் மாயை, கன்மங்களோடு சேராத நிலை. இந்நிலையில் உயிர்க்கு மாயை, கன்மங்களோடு தொடர்பில்லை. அதற்கு அறிவு, இச்சை, செயல்பாடு இல்லை. இந்நிலையை இரவு என்பர். இஃது இருள்நிலை எனப்படும்.²⁶

சகலாவத்தை :

ஆணவமலப் பற்றுடைய உயிர்கள் கருவி கரணங்களோடு கூடிய பிறப்பெடுக்கும் நிலை சகலம் எனப்படும். உயிர் மும்மலங்களோடு கூடியிருக்கும் நிலை. பிறப்பு இறப்புக்களில் சுழலும் நிலை. சகலம் என்பதற்குக் கலையோடு கூடுதல் எனப்பொருள். கலை என்பது மாயா காரியத்தைக் குறிக்கும். இந்நிலையில் ஆணவமலம் சிறிதே நீங்கப் பெற்று உயிர்களின் அறிவு, இச்சை, செயல் சற்று விளக்கம் பெறும். ஆனால் உயிர் பெரிய பொருளில் நாட்டம் கொள்ளாது சிறிய பொருளையே பெரிதாக

மயங்கி அவற்றை அடைய விரும்பி முயலும். உயிர் சிற்றறிவு, சிறு தொழில் உடையதாயிருக்கும். இந்நிலை மருள்நிலை எனப்படும்.²⁷

சுத்தநிலை :

பிறவிச் சுழற்சியில் இன்ப துன்பங்களை மாறி மாறி அனுபவிக்க உயிரின் ஆணவமலசக்தி மெலிவடைந்து குரு மூலம் மெய்யுணர்வு பெற்று மலங்களிலிருந்து விடுபட்டு இறைவனை அடைந்து இன்புற்றிருக்கும் நிலை சுத்தம் எனப்படும். இந்நிலையில் உயிர் மலத்திலிருந்து நீங்கித் தூய்மை பெறுவதால் சுத்தம் எனப்பட்டது. இந்நிலையில் உயிர் இறைவனின் அருளையே பற்றுக்கோடாகக் கொண்டிருப்பதால் இஃது அருள்நிலை எனப்படும்.²⁸

காரிய அவத்தைகள்:

காரிய அவத்தைகள் நனவு, கனவு, உறக்கம், பேருறக்கம், உயிர்ப்படங்கல் என ஐவகைப்படும்.²⁹ பின்வரும் அட்டவணை அதனை விளக்கும்:

காரிய அவத்தைகள்	வடமொழிப் பெயர்கள்	தொழிற்படும் கருவிகள்	உயிர்நிலை
1. நனவு	சாக்கிரம்	ஞானேந்திரியம் 5 கன்மேந்திரியம் 5 விடயங்கள் 10 வாயுக்கள் 10 அந்தக்கரணம் 4 புருடன் 1 <u>35</u>	புருவநடு
2. கனவு	சொப்பனம்	ஞானேந்திரியம் கன்மேந்திரியம் நீங்கலாக ஏனை 25 கருவிகள்	கண்டம்

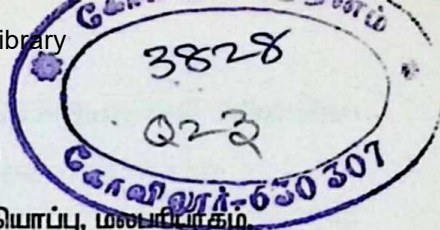
3. உறக்கம்	சுழுத்தி	சித்தம் 1 பிராணன் 1 புருடன் 1 <u>3</u>	இதயம் <u>4</u>
4. பேருறக்கம்	துரியம்	பிராணன் 1 புருடன் 1 <u>2</u>	உந்தி
5. உயிர்ப்படங்கல்	துரியாதீதம்	புருடன் 1	மூலாதாரம்

கருவிகள் நன்கு செயற்படுதலும், மந்தமாகச் செயற்படுதலும், செயற்படாது மடங்கி நின்றலும் ஆகியன வினை தன் பயனை ஊட்டு முறைக்கு ஏற்ப நிகழும். சகல நிலையிலுள்ள ஐந்தவத்தைகள் கூறப்பட்டன. இது போல கேவலநிலையிலும், சுத்தநிலையிலும் ஐந்தவத்தைகள் நிகழும்.

கேவலத்தில் ஐந்தவத்தைகள் ³⁰

1. கேவலத்தில் துரியாதீதம் - ஆணவமலத்தின் ஆற்றல் மறைக்கப்பட்டு அறிவும் செயலும் தொழிற்பாடின்றிக் கிடக்கும் நிலை.
2. கேவலத்தில் துரியம் - அந்நிலையிலிருந்து சிறிது எழுச்சி உண்டாதல்.
3. கேவலத்தில் சுழுத்தி - எழுச்சி உண்டாகியும் ஆணவமலத்தால் ஏற்பட்ட துன்பம் தோன்றாதிருத்தல்.
4. கேவலத்தில் சொப்பனம் - அத்தகைய துன்பம் தோன்றுதல்.
5. கேவலத்தில் சாக்கிரம் - துன்பம் நுகரப்படுதல்

கருவி கரணங்கள் இல்லாதபோது துன்பம் எவ்வாறு தோன்றும் என்ற வினா எழும். அது காரணம் தெரியாமல் வருந்துதலைச்

குறிக்கும்.

சுத்தநிலையில் நிகழும் ஐந்தவத்தைகள்³¹

1. நின்மல (சுத்த) சாக்கிரம் - இருவினையொப்பு, மலையொப்பு, சத்திநிபாதம், கூடிவரும்நிலை.
2. நின்மல சொப்பனம் - குருவை நேரில் கண்டு அவரது அருளுபதேசம் பெறுதல்
3. நின்மல சுழுத்தி - அந்த உபதேசத்தில் உறைத்து நின்றல்.
4. நின்மல தூரியம் - பாசநீக்கம் பெறுதல்.
5. நின்மல தூரியாதீதம் - சிவப்பேறு பெறுதல்

பகக்களின் இருநிலைகள் :

உயிர்கட்கு இருநிலைகள் உண்டு. 1. கட்டுநிலை. 2. வீட்டுநிலை. கட்டுநிலை என்பது பாசத்தால் கட்டப்பட்ட நிலை. பெத்தம் என்றும், பந்தம் என்றும் சொல்லப்படும். வீட்டுநிலை என்பது பாசத்திலிருந்து விடுபட்டு பதியுடன் ஐக்கியமாகும் நிலை. இதனை முக்திநிலை என்பர். இவ்விருநிலைகளிலும் உயிரியல்புகளை டாக்டர் ஆ.ஆனந்தராசன் பின்வருமாறு விளக்குவார்:³²

1. கட்டுநிலையில் உயிர் அசத்தாகிய உலகத்தை அறியும்.
வீட்டுநிலையில் உயிர் சத்தாகிய சிவத்தை அறியும்.
2. கட்டுநிலையில் உயிர் அசத்தாகிய கருவிகளால் அறியும்.
வீட்டுநிலையில் உயிர் சத்தாகிய திருவருளால் அறியும்.
3. கட்டுநிலையில் உயிர் அசத்தாகிய உலகத்தை அழுந்தி அனுபவிக்கும்.
வீட்டுநிலையில் உயிர் சத்தாகிய சிவத்தை அழுந்தி அனுபவிக்கும்.

பகக்களின் சொரூப இலக்கணமும் தடத்த இலக்கணமும்

உயிர்கள் சார்ந்ததன் வண்ணமாம் தன்மையுடையது. பாசம் நிலையற்றது. பதி நிலைத்த பொருள். உயிரானது பதியாகிய சிவத்தைச் சார்ந்து சிவமேயாய் நிற்கும் நிலையே அதன் சொரூப இலக்கணமாகும். மும்மலச் சேர்க்கையினால் உயிர் பிறப்புக்களை எய்தி ஐந்தவத்தை உறுதலே பசுவின் பொதுஇயல்பாகிய தடத்த இலக்கணம் ஆகும்.

சான்றாதாரங்கள்

1. சிவஞானபோதம், சூத். 4.
2. க. வச்சிரவேல் முதலியார், சிவஞான பாடியத் திறவு, ப. 62.
3. திருக்களிறுப்படியார், செ. 43.
4. நெஞ்சுவிடுதூது, கண்ணி, 8.
5. போற்றிப்பஃறொடை, கண்ணி, 22.
6. சிவப்பிரகாசம், செ. 19.
7. போற்றிப்பஃறொடை, கண்ணி, 5.
8. திருவருட்பயன், 11.
9. சிவஞானபோத உதாரண வெண்பா, 48.
10. சிவஞான போதம், சூத். 3.
11. திருவருட்பயன், 15.
12. சிவப்பிரகாசம், செ. 68.
13. சிவஞானசித்தியார் சுபக்கம், செ. 233.
14. மேலது, செ. 13.
15. சிவஞானபோதம், சூத். 11.
16. சிவஞானசித்தியார் சுபக்கம், செ. 310.
17. மேலது, செ. 231.

18. சித்தாந்த சாத்திரம் மூலமும் உரையும் சமாசம், இரண்டாம் பதிப்பு, ப.183.
19. சிவஞானசித்தியார் சுபக்கம், செ. 232.
20. திருவருட்பயன், 12.
21. கு. வைத்தியநாதன், திருவாவடுதுறை ஆதீன சைவ சித்தாந்த நேர்முகப் பயிற்சி மைய முதலாண்டு பாடச் சுருக்கம், 1992, பக். 104-104A.
22. திருவருட்பயன், 17.
23. சிவஞானபோதம், சூத். 7.
24. திருவருட்பயன், 9.
25. சிவஞானபோதம், சூத், 4.
26. சி. அருணைவடிவேல் முதலியார், சித்தாந்த வினா விடை, ப. 221.
27. மேலது.
28. மேலது, பக். 221-222.
29. சிவஞானசித்தியார் சுபக்கம், செ. 223.
30. கு. வைத்தியநாதன், மு.நூல், ப. 71.
31. மேலது, பக். 70-71.
32. ஆ. ஆனந்தராசன், சிவஞானபோத வழித்துணை விளக்கம், ப. 168.

பாச இயல்

பாசம் என்பது வடமொழிச் சொல்லாகும். இதற்குக் கட்டுவது என்பது பொருளாகும்.¹ உயிர்கள் இறைவனை உணர்வொட்டாமல் அவற்றைக் கட்டியுள்ள பொருட்கள் ஆணவம், கன்மம், மாயை ஆகும். எனவே இம்மூன்றும் பாசம் எனப்படும். பாசத்தைக் குறிக்கும் வேறு சொற்கள் தடை, தளை, மலம், முதலியன. அவற்றிற்குரிய பெயர்க் காரணங்கள் பின்வருமாறு:

தடை - உயிர்கள் இறைவனை உணராவண்ணம் தடை செய்வதால்,

மலம் - உயிர்களின் குற்றமாகக் கருதப்படுவதால் அழுக்கு என்னும் பொருள்பட மலம்.

தளை - குற்றவாளிகளைச் செயற்படவொட்டாமல் அடக்கி வைத்தற்கு அவர்கள் கையிலும் காலிலும் பூட்டப்படும் விலங்கு தளை எனப்படும். பாசம் உயிர்களைச் செயற்படவொட்டாமல் அடக்குவதால் தளை எனப்பெயர்.

பாசஉண்மை :

சிவஞானபோதம் இரண்டாம் சூத்திரம் பாச உண்மையை உணர்த்துவது என்பர். மெய்கண்டதேவர் அதனை நேரே உணர்த்தாமல் உயிர்கள் மீளப் பிறத்தலை உணர்த்து முகத்தான் உணர்த்துகின்றார்.² இரண்டாம் சூத்திரத்தில் இருவினை பற்றிய குறிப்பு மட்டுமே வெளிப்படையாக உள்ளது. ஆனால் இரண்டாம் சூத்திரத்தை விளக்கும் உதாரணவெண்பாவில் மாயை, மலம், கன்மம் என்னும் மும்மலங்களும் அநாதியே உள்ளனவாம் என்று கூறப்படுகின்றது.³ முதற்சூத்திரம் பதி உண்மையை உணர்த்துவதாலும், மூன்றாவது சூத்திரம் பசு உண்மையை

உணர்த்துவதாலும், இரண்டாம் சூத்திர உதாரண வெண்பாவில் வல்லி (மாயை), மல, கன்மம் என மும்மலமும் ஒருங்கே உணர்த்தப் பெறுவதாலும், இரண்டாம் சூத்திரம் பாச உண்மையை உணர்த்துவதாகக் கருதப்படுகின்றது.⁴

உயிர்களின் இருவினைக்கு ஆணவம் காரணம் என்பது சைவசித்தாந்தக் கருத்து. எனவே இரண்டாம் சூத்திரத்தில் ஆணவம் பற்றிய குறிப்பு மறைமுகமாக உள்ளது எனலாம். மேலும் அச்சூத்திரத்திலுள்ள 'போக்கு' என்ற சொல் இறப்பையும், 'வரவு' என்ற சொல் பிறப்பையும் குறிக்கும். உயிர்களின் வினை நுகர்ச்சிக்கேற்ப உடல், கருவி முதலியவற்றைக் கட்டுவதால் பிறப்பும், நீக்குவதால் இறப்பும் உண்டாகின்றது. உடல், கருவி என்பன மாயையின் காரியம். எனவே மாயை பற்றிய குறிப்பும் அச்சூத்திரத்தில் உள்ளடங்கியுள்ளது. எனவே இரண்டாம் சூத்திரம் பாச உண்மையை உணர்த்துவதாகக் கூறுவது பொருந்தும் எனலாம்.

சைவசித்தாந்தத்தில் பாசம் மூன்றாகவும், இவற்றுடன் திரோதானம், மாயேயம் என்ற இரண்டினையும் கூட்டிப் பாசம் ஐந்தாகவும் கூறப்படுவது உண்டு.⁵ திரோதானம் என்பது இறைவனின் மறைப்புச்சக்தி அல்லவா? அது பாசங்களுள் ஒன்றாகக் கூறப்படக் காரணம் என்ன என்பது சிந்தித்தற்குரியது. ஆணவம், கன்மம், மாயை மூன்றும் சடம். தாமாகத் தொழிற்படா. அவற்றைத் தொழிற்படச் செய்வது இறைவனின் மறைப்புச்சக்தி. எனவே அது பாசத்தில் ஒன்றாகக் கூறப்படும். அவற்றைத் தொழிற்படச் செய்ய வேண்டியது ஏன் என்ற வினா எழும். அவை தொழிற்படத் தொழிற்பட அவற்றின் சக்தி தேயும். எனவே உயிர்கள் பாசநீக்கம் பெற திரோதான சக்தி அவற்றைத் தொழிற்படச் செய்ய வேண்டியது அவசியமாகின்றது. மாயேயம் என்பது மாயையின் காரியம் அல்லவா? மாயையின் காரியங்கள் தனு, கரண, புவன, போகமாகும். அக்கருவிகள் உயிரறிவை விளக்குவனவல்லவா? அவை பாசத்துள் ஒன்றாகக் கூறுவது எப்படிப் பொருந்தும் என்ற வினா எழும். அக்கருவிகள் இறைவனை வழிபட்டு உணர்ந்துய்யப் பயன்படுத்தப்படாமல் உலகியலை மட்டும் நோக்கிச் செலுத்தப்படும்போது

அவை உயிர்கட்குக் கட்டாய் அமைந்துவிடுகின்றன.

பாசத்துள் முதலாவதாகக் கூறப்படுவது ஆணவம் ஆகும். அதன் சொற்பொருள் விளக்கம், உண்மை, இலக்கணங்கள் முதலியன இங்கு ஆராயப்படுகின்றன.

ஆணவம்

ஆணவம் - சொற்பொருள் விளக்கம் :

ஆன்மா அறிவுப்பொருள். அவ்வறிவு சில சமயம் மறைந்து அறியாமை மேலிடுகின்றது. “உயிர்களின் அறிவுநிலை சிலநேரம் வெளிப்பட்டும், மற்றைய நேரங்களில் அடைபட்டும் கிடத்தல் ஒரு புறக்காரியத்தினாலேயாகும். அதுவே ஆணவம் எனப்படும் என்பர்.”⁶

ஆணவம் என்ற சொல்லிற்கு அணுத்தன்மையைச் செய்வது என்பது பொருளாகும். இயற்கையில் விரிவுடையதாகிய உயிரின் அறிவை மிகச் சுருங்கியதாகச் செய்வது ஆணவமலம்⁷ (அணு - சிறுமை. அணுத்தன்மை செய்தல் - சிற்றறிவுடையதாக்குதல்).

அறியாமைக்குக் காரணம் ஆணவம் :

உயிர் அறிவுப்பொருள். அதனிடத்து அறியாமையும் காணப்படுகின்றது. உயிரினிடத்திலுள்ள அறியாமையைப் பிற மதங்கள் ஒப்புக் கொண்டாலும் அறியாமைக்குக் காரணமான பொருட்களை வேறு வேறாகக் கூறுகின்றன. உயிரின் அறியாமைக்குக் காரணம் ஆணவமலம் என்று கூறுவது சைவசித்தாந்தம் மட்டுமே.

அறியாமைக்குக் காரணமாகப் பிற மதங்கள் கூறுகின்ற கருத்துக்கள் சில இங்குக் கூறப்பட்டு அவற்றின் பொருந்தாமை சுட்டிக் காட்டப்படுகின்றன. உடம்பே உயிரினறிவை மறைக்கும் என்கிறது ஒரு மதம். உயிரினறிவு நித்தம், வியாபகம், உடம்பு அநித்தம், ஏகதேசம். அநித்தம் நித்தத்தை மறைக்காது. ஏகதேசம் வியாபகத்தை மறைக்காது. மேலும் உடம்பு சோர்வுற்றுக் கிடக்கின்ற உறக்கத்திலும், அது கெட்டொழிகின்ற இறப்பிலும் உயிருக்கு அறிவு நிகழாமையும், உடம்பு வலிமையுடன் விளங்குகின்ற விழிப்பிலும், வாழ்விலும் உயிருக்கு அறிவு

நிகழ்தலும் யாவரும் என்றும் அனுபவமாய் அறிந்த உண்மை. உடம்பிலுள்ள கருவி, கரணங்கள் அறிவை விளக்க உதவுவனவே. எனவே அவற்றையுடைய உடம்பு அறிவை மறைக்கும் என்பது பொருந்தாது.

கன்மமே அறிவிற்குப் பந்தமாகலாம் என்று கூறுகிறது ஒரு மதம். கன்மம் என்பது செயல். செயல் அறிவைத் தூண்டும். மேலும் வினை தன் பயனைக் கொடுப்பது, ஏதாவது ஒரு வகையில் அறிவைத் தூண்டி, அதன் வழியே ஏதேனும் ஒரு செயலில் ஈடுபடச் செய்வது தானேயன்றி, அறிவைத் தடுத்து அதன் வழியாகச் செயலையும் தடுப்பது அல்ல.

மேலும் உமாபதிசிவம்,

“ விடிவா மளவும் விளக்கனைய மாயை

வடிவாதி கன்மத்து வந்து ”⁸

என்று திருவருட்பயன் இருண்மலநிலை அதிகாரத்தில் கூறுவது மாயையும், கன்மமும் உயிரறிவை மறைக்காது என்பதை உணர்த்தும். சூரியஒளி தோன்றும்வரை இருட்டை நீக்க விளக்கொளி உதவுவது போல, உயிர்களிடத்துச் சிவஞானம் தோன்றும்வரை மாயையின் காரியமும், கன்மமும் உயிர்களிடத்திலுள்ள அறியாமை இருளை நீக்கி, அறிவு விளங்க உதவும் என்று கூறுகின்றார். எனவே உயிரின் அறியாமைக்கு மாயை, கன்மத்திலிருந்து வேறுபட்ட மற்றொரு பொருளே காரணமாயிருத்தல் வேண்டும். அதுவே ஆணவமலமாகும்.

பிராந்தி ஞானமே உயிருக்கு அறியாமையாகும். அதற்கு மூலம் ஆணவமாதல் வேண்டா என்று கூறுகிறது ஒரு மதம். பிராந்தி ஞானம் என்பது மயக்க அறிவு. சில வேளைகளில் கண் கயிற்றைப் பாம்பெனக் காணும். அது பிராந்திக்காட்சி. அஃதுண்டாவதகு என்ன காரணம்? கண்ணில் ஏதேனும் குற்றமிருத்தல் வேண்டும். குற்றமற்ற கண் அம்மயக்கத்திற்கு உட்படாது. அப்படியே உயிரினிடமும் ஒரு குற்றமிருக்க வேண்டும். பிராந்திக்கு அதுவே காரணம். அக்குற்றமே ஆணவமாகும்.

சிவசத்தியே உயிரறிவை மறைக்கும் என்று கூறுகிறது மற்றொரு மதம். சிவசத்தியும் சித்து. உயிரும் சித்து. சித்தும் சித்தும் நேயமே உடையன. அவை தம்முட் பகையாகா. ஆதலின் சிவசக்தி உயிரறிவை

மறைக்காது. பகைப்பொருளே மறைக்கும். சித்துக்குப் பகை சடம். ஆதலின் உயிரறிவை மறைப்பது சடமாகத்தானிருக்க வேண்டும். அதுதான் ஆணவம். உயிர் அறிவு மயமாயிருந்தது. சிவசக்தி அதனை அறியாமையில் செலுத்திற்று என்று கூறுவது சிவபெருமானுடைய கருணையைப் புழிப்பதாகும்.

ஆணவமல உண்மை :

1. சிவஞானபோதத்திற்கு விளக்கமாய் எழுந்த சிவஞானசித்தியார் என்ற சாத்திரநூலில் அருணந்திசிவாசாரியார் ஆணவமல உண்மையை பின்வருமாறு உரைக்கின்றார்: ஆணவமலம் என்று ஒரு பொருள் வேறாக இல்லை. அது மாயா காரியம் எனின் மாயையானது உயிர்களின் அறிவு, இச்சை, செயல்களை விளக்கும். ஆணவமலம் இவ்வறிவு இச்சை செயல்களைத் தடுக்கும். அன்றியும் இந்த ஆணவமலம் உயிர்கட்கு வேறாய் இருப்பதுமன்று. ஆனால் மாயை உயிர்கட்கு வேறாய் இருப்பதாய் உலகும், உடலும், கரணமுமாய்த் தோன்றுவது. உயிர்களோடு கலந்து நின்று அவற்றின் இச்சா, ஞானக் கிரியைகளை மறைக்கும். ஆணவமலத்திற்கும், உயிர்களின் வேறாக நின்று அவ்விச்சா ஞானக் கிரியைகளை விளக்கும். மாயைக்கும் வேற்றுமையறியாது உயிர்களின் மறைப்பிற்கு மாயையைக் காரணமாகக் கூறுபவர் மதம் போலிமதம்⁹ என்று ஆணவமலத்தின் உண்மையைச் சாதிக்கின்றார். மேலும் மற்றோர் பாடலில் ஆன்மாவின் அறிவு தொழில்களை மறைத்து நின்றது ஆணவமலம் என்று அறிவாயாக¹⁰ என்று ஆணவமல உண்மையை உரைக்கின்றார்.

2. ஆணவமலம் ஒன்று உண்டு என்று கொள்ளாவிடில் உயிர்களிடத்து மாயையும், கன்மமும் இறைவன் ஏன் கூட்டுவிக்க வேண்டும் என்பதற்குக் காரணம் கூறல் இயலாது¹¹ என்று சிவப்பிரகாசம் ஆணவமல உண்மையை உரைக்கின்றது.

3. இன்பத்திற்குக் காரணம் அறிவும், துன்பத்திற்குக் காரணம் அறியாமையும் என்பது தெளிவு. உயிர்களின் அறியாமைக்குக் காரணம் ஆணவம் என்பது சித்தாந்தக் கருத்து.¹² எனவே உயிர்கள் அடைகின்ற துன்பத்திற்கு அடிப்படைக் காரணம் ஆணவம் என்பது தெளிவு. ஆணவம்

என்பதொன்றில்லையாயின் உயிர்கட்குத் துன்பம் எப்படி உண்டாகும் , உண்டாகாது. உயிர்கட்குத் துன்பம் உண்டென்பது நன்கு தெரிதலின் அதன் காரணமாய் ஆணவமலம் உண்டென்பது நன்கு தெளியப்படும் என்று திருவருட்பயன் கூறுகின்றது.¹³

4. நெருங்கிய பிறவித் துன்பமும் காரணமான மலங்களும், வீடு பேறாகிய பேரின்பமும் அதற்குக் காரணமான இறைவனும் இல்பொருட்கள் என்று கூறுவது பொருந்தாது என திருவருட்பயன் கூறுவதும் ஆணவமல உண்மையை உணர்த்தும்.¹⁴

பிறமதங்கள் ஆணவமல உண்மையை ஒப்புக் கொள்ளாததற்கு என்ன காரணம் என்ற வினா எழும். உமாபதிசிவம் திருவருட்பயனில் ஆணவமலத்தின் இயல்பைப் பின்வருமாறு குறிப்பிடுவதே இதற்கு விடையாய் அமையும். இருளானது பிற பொருட்களை மறைத்தாலும் தன்னுடைய இருப்பைப் புலப்படுத்தும். ஆனால் ஆணவமாகிய இருளோ உயிரறிவை மறைப்பதோடு தன்னுடைய இருப்பையும் காட்டாது என்கின்றார்.¹⁵ இவ்வாறு ஆணவமலம் தன்னுடைய இருப்பைக் காட்டாததால் அதனை உணர்வதும், அதன் உண்மையை நிரூபிப்பதும் அரிதாக உள்ளது. திருவருளாலல்லாமல் ஆணவமலம் ஒன்று உண்டு என்ற உண்மையை உணர்தல் அரிது¹⁶ என்று உமாபதிசிவம் கூறுவது இங்கு நினைவுகூரத்தக்கது. திருவருளில் அழுந்தி இன்புறுகின்றபொழுது இத்தகைய இன்பத்தை இதுகாறும் பெறாதிருந்ததற்கு அவ்விருள்மலமே காரணம் என உய்த்தறியப்படும். அறிதோறும் அறியாமை காண்பது போலத் திருவருளில் தோய இவ்விருள்மல உண்மை அறியப்படும்.

ஆணவம் அநாதி :

ஆன்மா என்றுளதோ அன்றே ஆணவமலமும் அதனோடு உடனுள்ளது. எனவேதான் மெய்கண்டதேவர் ஆணவத்தைச் சகசமலம்¹⁷ என்று குறிப்பிடுகின்றார். சகசம் என்றால் உடன் தோன்றியது எனப் பொருள். ஆணவத்தின் அநாதித் தன்மையை “உடனாய் ஆதியின்றதாய்”¹⁸ என அருணந்திசிவாசாரியார் கூறுகின்றார். ஆணவத்தின் இந்த அநாதிப் பண்பை மெய்கண்ட தேவரும், உமாபதிசிவமும் செம்பைப் பற்றியுள்ள களிம்பு¹⁹ உவமை மூலம்

விளக்குகின்றனர்.

ஆணவமலம் அநாதியே உயிரைப் பற்றியுள்ளதாகக் கூறாமல் பின்பு ஒரு காலத்தில் இடையே வந்து பற்றியதாகக் கூறினால் என்ன என்ற வினா எழும். அவ்வாறு கூறுதல் பொருந்தாது. அதற்குரிய காரணங்கள் பின்வருமாறு:

1. அநாதியே உயிர்களிடத்து ஆணவம் இல்லையென்றால் உயிர்களும் இறைவனைப் போலவே மாசற்று விளங்கும் தூய்மையுடையதாய் இருத்தல் வேண்டும்.

2. உயிர்கள் இன்பத்தையே விரும்புவன. எனவே துன்பம் தரும் ஆணவத்தை அது தானாகப் போய்ப் பற்றாது.

3. ஆணவம் சடமாகையால் அதுவும் வந்து உயிரைத் தானாகப் பற்றாது.

4. இறைவன் உயிர்கட்கு நலத்தையே செய்யும் நல்லோனாகையால் அவனும் உயிர்களை ஆணவத்தில் வீழ்த்துதலோ, ஆணவத்தை உயிர் பற்றுமாறு செய்தலோ ஒரு நாளும் இல்லை.²⁰

மேலும் தூயதாய் உள்ள உயிரை ஆணவமாகிய அழுக்கு எப்படியோ காரணம் கூறமுடியாதபடி இடையில்வந்து பற்றிக் கொண்டது என்று கூறினால் அதுவும் பிழையாகும். ஏனெனில் உயிர்கள் மலம் நீங்கித் தூயனவாய் முக்தியை அடைந்தபின்னும் அவ்வாறே ஆணவம் வந்து பற்றக்கூடும் என்பதாய்விடும். அவ்வாறாயின் முக்தி என்பது நிலையற்ற ஒன்றாய்ப் பந்தமே உயிர்கட்கு நிலையானதாகிவிடும். அது பொருந்தாது.

“ஆசு ஆதியேல் அணைவ காரணம் ஏன்? முக்திநிலை
பேசா தகவும் பிணி”²¹

என்ற திருவருட்பயன் ஆணவம் அநாதி என்ற கருத்தை வலியுறுத்துகின்றது.

ஆணவம் அநாதியே உயிரோடு உள்ளதாயின் அவ்வுயிர்க்குயிராகிய இறைவனும் அதனோடு நிற்ப, அது அந்த இறைவனோடு சேராது, உயிரையே சார்ந்து நிற்பது எப்படி என்ற ஐயம் எழும். ஒளிக்கு மறுதலை இருள். அது கண்ணொளியையே மறைக்கும்.

சூரியஒளி அதனால் மறைக்கப்படாது. சூரியஒளி போன்றது சிவபெருமானறிவு. கண்ணொளி போன்றது உயிரினறிவு. இருள் போன்றது ஆணவம். பெரிய நீர்ப்பரப்பிற்கு இடங்கொடுத்து நிற்கும் ஆகாயமே கடல். அதில் நீருண்டு. உப்புண்டு. உப்பு நீரின் தன்மையை மாற்றும் . ஆனால் ஆகாயத்தைத் தொடாது. ஏன்? அவ்வாகாயம் சூக்கும். அந்நீர் தூலம். ஆகாயம் போல்வர் சிவபெருமான். நீர் போன்றது உயிர். உப்புப் போன்றது ஆணவம்.

ஆணவம் ஒன்றே

உயிர் என்று உண்டோ அன்றே அதனுடன் ஆணவம் உள்ளது. உயிர்களோ பல. எல்லா உயிர்களும் ஆணவத்தால் கட்டுப்பட்டுள்ளன. அப்படியானால் ஆணவமும் பலவோ என்ற கேள்வி எழும். இல்லை. ஆணவம் பொருளால் ஒன்றே. ஆணவம் ஒன்றே என்பதை 'ஒன்றதாய்'²² என்ற சொல்லால் அருணந்திசிவாசாரியாரும் 'ஏகமாய்'²³ என்ற சொல்லால் உமாபதிசிவமும் உணர்த்துகின்றனர்.

ஆணவத்தின் சக்திகள் பல

அடுத்து ஆணவம் ஒன்று என்பது உண்மையானால் அஃது எண்ணற்ற உயிர்களை மறைத்து நிற்பல் எவ்வாறு என்ற வினா எழும். ஆணவம் பொருளால் ஒன்றேயாயினும் அளவிறந்த சக்திகளை உடையது. அவற்றால் அஃது அளவற்ற உயிர்களை மறைத்து நிற்கின்றது. ஒரே பொருள் எண்ணில்லாத சக்திகளையுடையதாய் எண்ணில்லாத உயிர்களை மறைத்தல் எவ்வாறு என்ற வினா எழும். பகலவன் ஒரு பொருளேயானாலும் எண்ணில்லாத கதிர்களைக் கொண்டு எண்ணில்லாத பொருட்களை விளக்குகின்றான். அது விளக்கும் சக்தி. அதுபோல இருளும் ஒன்றாய் இருந்தே எண்ணில்லாத சக்திகளைக் கொண்டு எண்ணில்லாத கண்களை மறைக்கின்றது என்றும், இது மறைக்கும் சக்தி என்றும் உணர்தல் வேண்டும். இவ்வாறே ஆணவமும் எண்ணிறந்த மறைத்தல் சக்திகளை உடையதாய் எண்ணிறந்த ஆன்மாக்களை மறைப்பதாகும்.²⁴ “அனேக சக்தியுடையதாய்”²⁵ என்று அருணந்தி சிவாசாரியார் கூறுவதன் மூலமும் “தம் கால எல்லைகளில் மீளும் எண்ணரிய சக்தியதாய்”²⁶ என்று உமாபதிசிவம் கூறுவதன் மூலமும்

ஆணவத்தின் சக்திகள் பல என்பது உணரப்படும்.

ஆணவம் மூலமலம் :

அறிவிற்குத் தடையாய் உள்ளது ஆணவம். இதுவே முதல் தடை ஆனதால் மூலமலம் எனப்படும். உயிர்கட்கு உடம்பு கிடைத்தற்கு வினை காரணமாகும். வினை உண்டாவதற்கு ஆணவமலம் காரணம். எனவே உயிர்கட்குரிய உடம்பு, வினை, ஆணவம் என்ற மூன்று பந்தங்களுள் ஆணவமே முதல் பந்தம் என்று உய்த்துணரப்படும். மேலும் மாயையும், கன்மமும் காரியப்படுவதற்கு இந்த ஆணவமலம் காரணமாயிருத்தலால் மூலமலம் எனப்படுகின்றது.

“மோகமிக உயிர்கள்தொறும் உடனாய் நிற்கும்
மூல ஆணவம் ஒன்று”²⁷

என்றும்,

“..... செம்பினுறு களிம்பேய்ந்த நித்த
மூலமலமாய் அறிவு முழுதினையு மறைக்கும்”²⁸

என்றும் சிவப்பிரகாசம் ஆணவம் மூலமலம் என்ற உண்மையை உணர்த்துகின்றது.

ஆணவம் உயிரின் குற்றம்

செம்பிற் களிம்பு போல் உயிர் உள்ள அன்றே அதனுடன் ஆணவமும் பொருந்தியுள்ளது என்றால் அதனை உயிரின் ‘இயற்கை’ அல்லது ‘குணம்’ என்று கொண்டால் என்ன என்ற வினா எழும். ஆணவம் உயிரின் குணமன்று. குற்றமே என்பதற்கான காரணங்கள் சிந்தித்தற்குரியது. ஒரு பொருள் தம்முள் மாறுபட்ட இருதன்மைகளை உடையதாதல் எவ்விடத்தும் இயலாது. உதாரணமாக நீரின் இயல்பு தட்பம் என்றால் அதே சமயத்தில் அது தட்பத்திற்கு மாறான வெப்பத்தையும் தனது இயல்பாகக் கொண்டிருத்தல் இயலாது. நீர் வெப்பமாக இருக்கிறதென்றால் அது தீயின் சார்பால் உண்டாகிய செயற்கையாகும். இதைப்போல உயிரின் இயல்பு அறிவு என்பது உணர்த்தப்பட்ட உண்மை. அதற்கு மாறாக அறியாமையை அது கொண்டிருத்தல் இயலாது. ஆகையால் அதற்குள்ள அறியாமை ஆணவத்தின் சார்பால் செயற்கையே

ஆகும்.

ஆணவம் உயிரின் குணமன்று. குற்றமே என்பதைச் சிவஞானசித்தியார் பின்வருமாறு விளக்குகிறது. ஆணவமலம் உயிரின் குணம் என்று சொல்லின் உயிரை அறிவுடைய சித்துப்பொருள் என்று கூறுதல் கூடாது. உயிர் சடம் அன்று. அன்றியும் கண்ணொளியை மறைக்கும் படலம் கண்ணின் குணமாகாதவாறு போல் ஆன்ம அறிவை மறைக்கும் ஆணவம் ஆன்மாவின் குணமாகாது. ஆணவம் சடப்பொருள். அறியாமையை உண்டாக்குவது. உயிர் சித்துப்பொருள். அறிவு அதன் குணம்.²⁹ உயிர் குணி. ஆணவம் குணமாயின் குணம் கெட்டு குணி நிற்பல் இல்லை. முக்தியில் உயிர் உள்ளது. ஆணவம் உயிரைவிட்டு நீங்காதாயின் உயிர்க்கு முக்திப் பேறு இல்லை. எனவே ஆணவம் உயிரின் குணமன்று என்பது தெளிவு. இதனை,

“இருள் உயிரியல்பேல் போக்கும்
பொருள் உண்டேல் ஒன்றாகப் போம்”³⁰

என்று திருவருட்பயன் விளக்குகின்றது.

மேலும் ஆணவமானது திருஞானசம்பந்தர் தேவாரத்தில் “ஊனத்திருள்”³¹ எனக் குறிப்பிடுவது இங்கு நினைவுகூரத்தக்கது. ஊனம் என்பது குற்றத்தைக் குறிக்கும். குமரகுருபரர் “ஆணவமான படலம்”³² என்று ஆணவத்தைப் படலமாக உருவகித்தார். படலம் என்பது கண்ணில் வரும் நோய். படலம் கண்ணிற்குக் குற்றமாகக் கருதப்படுவது போன்று ஆணவம் உயிரைப் பற்றியுள்ள நோயாகக் குற்றமாகக் கருதப்படுகின்றது.

ஆணவ இருள்

ஆணவம் உயிர்கட்கு அறியாமையை விளைவிப்பதை “அஞ்ஞானம் காட்டும் ஆணவம்” என மெய்கண்டதேவரும்,³³ அருணாநதிசிவாசாரியாரும்³⁴ கூறுகின்றனர். “அறியாமை ஆணவம்”³⁵ என உண்மை விளக்கம் கூறுகின்றது.

“..... ஞானத்தின்
கண்ணை மறைத்த கடிய தொழில் ஆணவத்தால்”³⁶

என்று ஆணவம் பற்றிப் போற்றிப் பஃறொடை கூறுகின்றது. ஆணவத்தின் இந்த மறைத்தல் சக்தி காரணமாகவே அஃது இருள் எனப்படுகின்றது. ஆணவத்திற்கும் மாயைக்கும் உள்ள வேற்றுமையைக் கூற வரும் அருணந்தி சிவாசாரியார் ஆணவத்தை இருளுக்கும், மாயையை ஒளிக்கும் ஒப்பிட்டுக் கூறுகிறார். உயிரிலக்கணம் கூறவரும் உமாபதிசிவம் உயிர்கள் ஆணவத்தால் பற்றப்பட்டிருப்பதைக் கூறுமிடத்து ஆணவத்தை “இருள்மலம்”³⁷ என்ற சொல்லால் குறிக்கின்றார். திருவருட்பயனில் மூன்றாவது அதிகாரம் “இருள்மலநிலை” எனப்படுகின்றது.

“ஏகன் அநேகன் இருள் கன்மம் மாயை இரண்டு
ஆக இவை ஆறாதியில்”³⁸

என்ற திருவருட்பயனில் ஆணவமானது இருள் என்ற சொல்லால் குறிப்பிடப்படுகின்றது.

இவ்வாறு ஆணவம் இருளுக்கு ஒப்பிடப்பட்டு இருள் என்று கூறப்பட்டாலும், உமாபதிசிவம் ஆணவத்தை இருளைவிடக் கொடியதாக விளக்குகின்றார். ஏன் என்பது சிந்தித்தற்குரியது. இருளானது பிற பொருட்களைக் காட்டாதாயினும் தன்னுடைய உருவத்தையேனும் காட்டும். எனவே மக்கள் புறஇருளை உணர்ந்து விடுபட வழி தேடுவர். ஆனால் இவ்வாணவமோ பிற பொருட்களையும் காட்டாது. தன்னையும் காட்டாது.

“ஒரு பொருளும் காட்டாது இருள் உருவம் காட்டும்
இரு பொருளுங் காட்டாது இது”³⁹

என்று உமாபதிசிவம் கூறுகின்றார். இங்கு இருபொருள் என்றது

1. இறைவனைக் காட்டாதிருத்தல். 2. தன்னைக் காட்டாதிருத்தல். ஆணவம் தன்னைக் காட்டாததால் அதிலிருந்து விடுபட உயிர்கள் தாமாக முயற்சி செய்வதில்லை. எனவே இருளைவிட ஆணவம் கொடியதாகும்.

ஆணவத்தின் இருநிலைகள் :

ஆணவம் உயிரின் அறிவைத் தடைசெய்யும் பொழுது இருநிலைகளில் நின்று தடுக்கும்.

1. தான் தனியே நின்று தடுக்கும் முறை.

2. மாயை கன்மங்களாகிய பிற கட்டுக்களோடு சேர்ந்து தடுக்கும் முறை.

1. ஆணவம் தான் தனியே நின்று அறிவைத் தடுக்கும்பொழுது பொருட்களின் இயல்பையே அறியஒட்டாது கண்ணை மறைக்கின்ற இருள்போல அறிவைச் சிறிதும் செயற்பட ஒட்டாது தடுத்து அறியாமையே வடிவாகச் செய்யும். ஆணவத்தின் இவ்வியல்பை,

“ஆன்மாவின் தன் அறிவோடு தொழிலை ஆர்த்து நின்று”⁴⁰ என்றும்,

“அனுவின் உண்மை வடிவினை மறைத்து நின்று”⁴¹

என்றும் அருணந்திசிவாசாரியார் கூறுகின்றார். இதனை “அறிவு முழுதினையும் மறைக்கும்”⁴² என்று உமாபதிசிவம் கூறுகின்றார். அறிவைத் தடுத்து அறியாமையைச் செய்யும்நிலை “ஆவாரக சக்தி” எனப்படும். ஆவாரகம் என்றால் மறைத்தலைச் செய்வது என்று பொருள். ஆணவம் தனித்து நின்று இதனைச் செய்வதால் இதுவே அதன் உண்மைஇயல்பு (சொருபலக்கணம்) எனப்படும்.

2. ஆணவம் மாயை, கன்மங்களோடு சேர்ந்து நின்று தடுக்கும்பொழுது மங்கலான ஒளியில் கண் பொருட்களைத் தவறாகக் காண்பது போல அறிவைப் பொருட்களின் இயல்பை உள்ளவாறு உணர ஒட்டாது தவறாக உணரச்செய்யும். இவ்வாறு பொருட்களின் இயல்பைத் தவறாக உணரச் செய்யும் நிலை “அதோ நியாமிக சக்தி” எனப்படும். அதோ நியாமிகை என்றால் கீழ்ப்படுத்தி வைத்தல் என்பதாகும். இது மாயை கன்மங்களின் சார்பால் உண்டாகும் ஆணவத்தின் குணமாதலால் அஃது இதன் பொதுஇயல்பு (தடத்தலக்கணம்) எனப்படும்.

ஆணவத்தின் ஆவாரக சக்தி – அறிவை மறைப்பது

ஆணவத்தின் அதோநியாமிகாசக்தி – உணர்வை மறைப்பது

எங்கும் நிறைந்துள்ள திருவருளை உயிர்கள் உணராமைக்கு வெள்ளத்தில் நின்றும் நீர் பருகாது தாகத்தினால் வருந்துவதையும்,

எங்கும் சூரிய ஒளி பரந்து விடிந்த பிறகும் இருளாகவே உள்ளது⁴³ என்று கூறுவதும் ஆணவத்தின் ஆவாரக சக்திக்கு எடுத்துக்காட்டாகும்.

பாற்கடலிலுள்ள மீன்கள் அந்த இனிய பாலை உண்டு வாழாமல் சிறுமீன்கள், புழு, பூச்சி ஆகியவற்றைப் பிடிக்க அலைகின்றன.⁴⁴ உறியிலுள்ள பாக்டுத்தின்மீது நிற்கின்ற பூனை அந்தப் பாலை பருகாமல் பக்கத்துச் சுவரில் ஓடுகின்ற கர்ப்பான் பூச்சியைப் பிடிக்க முயல்வதாக உமாபதிசிவம் கூறுவது⁴⁵ ஆணவத்தின் அதோநியாமிக சக்திக்கு எடுத்துக்காட்டாகும்.

ஆணவமலம் உயிரறிவை இரண்டு விதமாக மறைக்கின்றது.

1. பிறவிக்கு வருவதற்கு முன்பு. 2. பிறவிக்கு வந்த பின்பு. பிறவிக்கு வருவதற்கு முன்பு ஆணவமலம் உயிரறிவை அறவே மறைத்து உயிர்கட்கு முழுமையான அறியாமையைச் செய்கின்றது. பிறவிக்கு வந்தபிறகு உயிரின் அறிவை கீழ்நோக்கிச் செல்லுமாறு செய்து உயிர்க்கு விபரீத உணர்வுகளைத் தோற்றுவிக்கிறது என கு.வைத்தியநாதன் விளக்குவார்.⁴⁵

அதோ நியாமிகா சக்தி காரியப்படும் விதம்

அதோநியாமிக சக்தி ஏழு விதங்களில் காரியப்படும். அவை மோகம், மதம், அராகம், கவலை, தாபம், வாட்டம், விசித்திரம் என்பன.

மோகம் - பெண்ணாசை தீபது என்று சாத்திரங்கள் தெரிவிக்கின்றன. தெரிந்தும் பெண்ணைக்கண்டு மயங்குதல் மோகமாகும்.

மதம் - தன்னாலெய்தப்படும் அறிவையைத் தானே கொண்டாடிப் புகழ்ந்து இவளின் மேற்பட்ட மகளிர் உலகத்திலில்லை என மதித்தல் மதம்.

அராகம் - பின் அவ்வாசையை வளர்ப்பது அராகம்

கவலை - ஊழ்வலியால் அவளை விட்டுப் பிரிதலால் உண்டாவது கவலை.

தாபம் - கவலையால் உள்ளம் வெதும்புவது

வாட்டம் - தாபத்தால் மூர்ச்சையுளதாகி உள்ளமும் உடம்பும் வாடுவது.

விசித்திரம் - தான் பெற்றுள்ள செல்வம், வீடு, வயல், மனைவி, மக்கள் முதலியவற்றால் தனக்கொரு குறையுமில்லை என்று தன் பெருமையையே பலகாலும் சிந்தித்து மகிழ்தல்.

இங்குக் கூறிய காரியங்களைப் பெண் விடயத்தில் காண்பது போல ஏனைய விடயங்களில் கண்டுகொள்ள வேண்டும் என்பர்.⁴⁷ எல்லாம் சிவன் செயலாயிருக்க ஒரு செயலுக்குத் தன்னையோ பிறரையோ காரணர்களாக நினைப்பது விசித்திரமாகும்.

இருபா இருபஃது என்ற சாத்திரநூல் ஆணவத்தின் குணங்கள் எட்டாகப் பின்வருவனவற்றைக் கூறுகின்றது. அவை விகற்பம், கற்பம், குரோதம், மோகம், கொலை, அஞர், மதம், நகை என்பன.⁴⁸

விகற்பம் - யாதொரு செயலும் தன்னையன்றி மற்றொருவரால் ஆற்ற இயலாது எனத் தன்னையே சிறப்பித்து நின்றல்.

கற்பம் - யாதானும் ஒன்றைக் கற்பித்துக் கொண்டு அதன்கண் அலைவற்று நிற்பது.

குரோதம் - அது பற்றிச் சினம் கொள்ளல்.

கொலை - உயிர்க்கொலை செய்தல்.

அஞர் - துன்பம் வந்த போது தளர்ச்சியடைதல்.

மதம் - சொல்லிலும், செயலிலும் தன்னைத்தான் தருக்கிக்கொண்டு நின்றல்.

நகை - இன்பத்துள் இன்புறுதல்.

ஆணவ மறைப்பின் வன்மை, மென்மை

எல்லா உயிர்களையும் அனாதியே ஆணவ மலம் பற்றி மறைத்து நின்றாலும் அம்மறைப்பு உயிர்தோறும் வேறுவேறு வகையாகவே இருக்கும்.

அவ்வெல்லாவகையும் அதிகுக்குமம், குக்குமம், தூலம் என்ற மூன்றாய் அமையும். இவையே உயிர்கள் மூவகைப்பட்டு நின்றற்குக் காரணமாகும். ஆணவமலம் அதிகுக்குமமாய் மிகவும் மெலிதாகப் பற்றிய உயிர்கள் (விஞ்ஞான கலர்கள்) கன்மத்தாலும், மாயையாலும் பாதிக்கப்படாதவர்கள். ஆணவமலம் குக்குமமாய் பற்றிய உயிர்களை (பிரளயாகலர்கள்) பின் கன்மமலம் மாத்திரம் வந்து பற்றும். அவை மாயையால் பாதிக்கப்படாதவை. ஆணவமலம் தூலமாய் வலிதாய்ப் பற்றிய உயிர்கள் கன்மம், மாயை இவற்றால் பாதிக்கப்படுவர்.

ஆணவமல பரிபாகம்

உயிர்கள் தம்மைப் பந்தித்துள்ள ஆணவத்திலிருந்து விடுபடுதல் எவ்வாறு என்ற கேள்வி எழும். ஆணவம் சடம். அது தானாக நீங்காது. உயிர்கள் ஆணவ விலங்கிலகப்பட்டுள்ளன. அவை அவ்விலங்கைத் தாமாக கத்தரித்துக் கொள்ள மாட்டா. இறைவனே அதனைக் கத்தரித்து உயிரை விடுவிக்க வேண்டும். ஒரு ஆடையிலுள்ள அழுக்கை வண்ணான் உவர்மண் போன்ற அழுக்கினைச் சேர்த்துத் தூய்மைப்படுத்துவது போல, உயிர்களிடத்துள்ள ஆணவமாகிய அழுக்கைப் போக்க இறைவன் கன்மம், மாயை என்ற பிற அழுக்கினையும் கூட்டுவித்துச் செயல்படும்படிச் செய்து உயிரைத் தூய்மைப்படுத்துகிறான். ஆணவம், கன்மம், மாயை மூன்றும் சடப்பொருள்களாதலால் தாமாகத் தொழிற்பட மாட்டா. அவற்றைத் தொழிற்படுத்துவது இறைவனுடைய திரோதான சக்தியாகும். இத்திரோதான சக்தி இருவினையொப்பினை வருவிக்கின்றது. அதனால் ஆணவமலம் நெகிழ்கின்றது. அவ்வாறு நெகிழ்வதே பரிபாகம் எனப்படும். ஆணவமலம் பரிபாகம் உயிர்களிடத்து மந்ததரம், மந்தம், தீவிரம், தீவிரதரம் என்ற படிமுறையால் நிகழும்.

முக்தியில் ஆணவத்தின் நிலை

ஆணவம் அநாதி என்று கூறப்பட்டதே. அப்படியானால் முக்தியில் ஆணவம் உளதாதல் எவ்வாறு என்ற ஐயம் எழும். சைவசித்தாந்தம் சत्காரிய வாதத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது. சத்காரிய வாதமாவது “உள்ளது போகாது இல்லது வாராது. உள்ளதே உள்ளது” என்னும் கொள்கையாம்.⁴⁹ இதன்படி இருக்கின்ற பொருட்கள் எதுவும் அழிய

மாட்டா என்பது தெளிவு. ஆணவம் அழியும் என்று கூறினால் அது சத்காரிய கொள்கைக்கு முரணாகும். ஆணவத்திற்கு என்றும் அழிவில்லையாயினும் அதன் சக்தி காலப்போக்கில் இறைவனின் திரோதான சக்தியால் மெலிவுபடுத்தப்படுகின்றது. அதனால் வலியதாய் முன்பு உயிரின் அறிவை மறைத்து நின்ற ஆணவத்தின் சக்தி பின் இருந்தும் இல்லாதது போன்றதே. அந்நிலையில் திரோதான சக்தி அருட்சக்தியாய் மாறி உயிர்கட்குப் பேரின்பம் தரும்.

முக்தியில் ஆணவம் தன் சக்தி கெட்டு நிற்பதை அருணந்தி சிவாசாரியார் மூவித உவமைகளால் விளக்குவார்.⁵⁰

1. மருந்தினால் தடுப்புண்ட விடம்.
2. ஒளியின் முன்னர் இருள்.
3. தேற்றாங்கொட்டை இடப்பட்ட கலங்கல் நீர்.

விடமுறிவு மருந்தினால் விடத்தின் சக்தி அழிந்து நிற்கின்றது. சூரியஒளி முன்னர் இருள் தோன்றாது அடங்கி நிற்கும். கலங்கல் நீரில் தேற்றாங்கொட்டை இட நீர் தெளிந்து மண் அடியில் தங்கும். அதுபோல முக்தியில் உயிர் சிவத்தை உணர்ந்து அனுபவிப்பதால் ஆணவத்தின் சக்தி அடங்கி நிற்கின்றது. அதன் சக்தி மட்டும் அழிதலை அருணந்தி சிவாசாரியார் “மாயாதே தன்சக்தி மாய்ந்து”⁵¹ என்பதால் உணர்த்துகின்றார்.

“அழிந்திடும் சக்தி நித்தம் அழிந்திடா ஒளியின் முன்னர்
அழிந்திடும் இருளும் நாசம் அடைந்திடர் மிடைந்திடாவே”⁵²

என்று உமாபதிசிவமும் உணர்த்துகின்றார்.

சூரியஒளி வருவதற்கு முன்னே இருளின் சக்தியும், விளக்கின் சக்தியும் புலப்பட்டு நின்று, சூரியஒளி வந்தபொழுது அவை அதன் முன்னர் தோன்றாது அடங்கி நிற்பல் போன்றது. சூரியஒளியின் முன் விளக்கொளி அடங்கிக் கிடக்கின்றதேயன்றி அழிந்தொழியவில்லை என்பது எல்லோருக்கும் உடன்பாடு. அதுபோல இருளும் சூரியஒளியின் முன் அடங்கிக் கிடக்கின்றதேயன்றி அழிந்தொழியவில்லை என்பதும், அஃது அச்சூரியஒளி உள்ள பொழுதும் பிற பொருட்களின் நிழல்

தோன்றுவதாலும், அவ்வொளி மறைந்தவுடன் முன்போலவே இருள் வந்து குழ்தலாலும் அறியப்படும் என்பது சைவசித்தாந்தத்தின் துணிபு என்பார்.⁵³ சூரியஒளி முன் இருள் முனைத்து நில்லாது அடங்கி நிற்பது போல முக்தியில் திருவருளின் முன் ஆணவம் முனைத்து நில்லாது தன் சக்தி அடங்கி நிற்கின்றது.

முக்தியில் ஆணவத்தின் நிலைமையை உண்மை விளக்கம் “இத்தை விளைவித்தல் மலம்”⁵⁴ என்பதால் உணர்த்துகின்றது. ‘இத்தை’ என்றது இச்சிவானுபவத்தை எனப் பொருள். சிவானந்தத்தை விளைவித்தது மலம் என்பதன் நுட்பம் சிந்தித்தற்குரியது. பெத்த நிலையில் ஆணவத்தின் மறைப்பால் தன்னிடத்தே நிறைந்து நிற்கின்ற சிவானந்தத்தை அறிந்து அனுபவிக்காது உயிர் துன்புற்றது. முக்திநிலையில் ஆணவம் மறைத்தலை ஒழித்ததால் உயிர் சிவானுபவத்தை இடையீடின்றி அனுபவிக்கின்றது. ஆகவே உயிர் பேரின்பத்தை அனுபவிப்பதற்குக் காரணம் ஆணவம் மறைத்தலை ஒழிந்தமையாகும். முக்தியில் ஆணவத்தின் சக்தி அடங்கிக் கிடக்கும் என்றும், அதை அந்தர்ப்பாவித சக்தி என்றும் கூறுவர்.⁵⁵

சான்றாதாரங்கள்

1. சி.அருணைவடிவேல் முதலியார், முப்பொருள் இயல்பு, ப.4.
2. மாணிக்கவாசக தேசிக சுவாமிகள், சிவஞானபோத விளக்கம், ப.41.
3. சிவஞானபோத உதாரண வெண்பா, 12.
4. மாணிக்கவாசக தேசிக சுவாமிகள், மு.நூல், ப.42.
5. (i) சிவஞானசித்தியார் சுபக்கம், செ.176, 177, 178.
(ii) சிவப்பிரகாசம், செ.32.
6. If we find the soul's intelligence manifest sometimes and not at other times, if we find it parviscient, these conditions must be due to an external factor and that factor is aanava - V.A. Devasenapathy, Saiva Siddhanta, p.187.

7. சி.அருணைவடிவேல் முதலியார், முப்பொருள் இயல்பு, ப.12.
8. திருவருட்பயன், 30
9. சிவஞானசித்தியார் சுபக்கம், செ. 171.
10. “போத காரியம் மறைத்து நின்றது புகள் மலங்காள்”
– சிவஞானசித்தியார் சுபக்கம், செ. 174.
11. சிவப்பிரகாசம், செ. 33.
12. ‘அறியாமை ஆணவம்’ – உண்மை விளக்கம், 22.
13. “இருள் இன்றேல் துன்பென்” – திருவருட்பயன், 27.
14. மேலது, 21.
15. மேலது, 23.
16. “..... மனத்தால்
உன்னரிய திருவருளை ஒழிய மலம் உளதென்று
உணர்வரிது” – சிவப்பிரகாசம், செ. 36.
17. சிவஞானபோதம், சூத், 4.
18. சிவஞான சித்தியார் சுபக்கம், செ. 170.
19. (i) சிவஞானபோத உதாரண வெண்பா, 12.
(ii) சிவப்பிரகாசம், செ. 20.
20. “..... எம்மை வந்து அணைதரத்
தானோ மாட்டாது யானோ செய்கிலேன்
நீயோ செய்யாய் நின்மலனாயிட்டு”
– இருபா இருபஃது, 4. வரி 24 – 26.
21. திருவருட்பயன், 28.
22. சிவஞானசித்தியார், சுபக்கம், செ. 170.
23. சிவப்பிரகாசம், செ. 20.
24. சி.அருணைவடிவேல் முதலியார், சித்தாந்த வினா விடை, ப. 234.
25. சிவஞானசித்தியார், சுபக்கம், செ. 170.
26. சிவப்பிரகாசம், செ. 20.
27. மேலது, செ. 32.
28. மேலது, 20.
29. மேலது, 175. சிவஞானசித்தியார் சுபக்கம், 175
30. திருவருட்பயன், 27.

31. திருஞானசம்பந்தர் தேவாரம், 1: 38 : 3.
32. குமரகுருபரர், கந்தர்கலிவெண்பா, கண்ணி, 26.
33. சிவஞானபோத உதாரண வெண்பா, 74.
34. சிவஞான சித்தியார், சுபக்கம், செ. 170.
35. உண்மை விளக்கம், செ. 22.
36. போற்றிப் பற்றொடை, கண்ணி, 10.
37. சிவப்பிரகாசம், 19.
38. திருவருட்பயன், 52.
39. மேலது, 23.
40. சிவஞான சித்தியார் சுபக்கம், செ. 170.
41. மேலது, செ. 176.
42. சிவப்பிரகாசம், 20.
43. திருவருட்பயன், 38.
44. மேலது, 34.
45. மேலது, 39.
46. கு. வைத்தியநாதன், திருவாவடுதுறை ஆதீன
சைவசித்தாந்த நேர்முகப் பயிற்சி மைய முதலாண்டு
பாடச் சுருக்கம், 1992, ப. 9.
47. சிவஞான மாபாடியம், பக். 136 – 137 (கழகப் பதிப்பு, மார்ச்
1936).
48. இருபா இருபஃது 4, வரி 2-4.
49. சிவஞான சித்தியார் சுபக்கம், செ. 26.
50. மேலது, செ. 313.
51. மேலது.
52. சிவப்பிரகாசம், செ. 88.
53. சி. அருணைவடிவேல் முதலியார், சித்தாந்த வினா விடை,
ப. 237.
54. உண்மை விளக்கம், செ. 53.
55. சி. அருணைவடிவேல் முதலியார், மு.நூல், ப. 237.

கன்மம்

பாசத்தில் இரண்டாவதாகக் கூறப்படுவது கன்மம்.

கன்மம் பொருள் விளக்கம் :

கன்மம் அல்லது வினை என்று சொல்லப்படுவது உண்மையில் பொருட்களின் அசைவே. தொழில் என்றும், செயல் என்றும் சொல்லப்படுவதும் இதுவே. அதனால் கன்மம் ஏதாவது ஒரு பொருளைச் சார்ந்து நிற்குமேயன்றி தனித்து நில்லாது. கன்மத்தின் பற்றுக்கோடு மாயையே. மாயை பொருளாதலின் அதன் அசைவே கன்மம்¹ என்பர்.

உயிர்கள் உடம்புகளோடு கூடியுள்ளபோது மனம், மொழி, மெய்களால் செய்யும் நல்லனவும், தீயனவும் ஆகிய செயல்களே கன்மம் எனப்படும்.²

ஆணவமலச் சேர்க்கையால் உயிர்கள் செய்யும் வினைகளின் தொகுப்பு கன்மம் என்று சொல்லப்படும்.³

“நண்ணிய பாசத்தில் நான் எனல் ஆணவம்”⁴

என்பார் திருமூலர். எனவே யான், எனது என்ற செருக்கோடு உயிர்கள் செய்யும் நல்வினை தீவினைகள்கன்மம் எனலாம்.

கன்ம மல உண்மை :

பொதுவாக இந்திய சமயங்கள் அனைத்தும் கன்மம் உண்டு என்பதை ஒப்புக் கொள்கின்றன. அறிவாராய்ச்சியை அடிப்படையாகக் கொண்ட சைவசித்தாந்தத் தத்துவம் கன்மமல உண்மையைப் பின்வரும் காரணங்கள் மூலம் மெய்ப்பிக்கின்றது:

1. பிறப்பெடுத்த உயிர்களின் தூல உடம்புகட்கிடையே பல வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன. இந்த வேறுபாடுக்குக் காரணம் என்ன? எல்லா உயிர்களையும் ஒப்ப நோக்கும் இயல்புடைய இறைவன், உயிர்களிடத்தும் பேரருள் கொண்ட இறைவன், நன்மை

புரிவதையே நாட்டமாகவுடைய இறைவன் உயிர்களை வேறுபாடுகளுடன் பிறக்கச் செய்வது ஏன்? உயிர்கள் செய்யும் இருவினைகளே அதற்குக் காரணம்.

“இருவினையின் தன்மைகளுக்கு ஈடான யாக்கை அண்ணல் அருளால் நண்ணி”⁵

என்ற சிவப்பிரகாசத்தொடர் இதனை உறுதி செய்யும்.

2. இவ்வுலகில் சிலர் நீண்ட வாழ்நாள் வாழ்கின்றனர் சிலர் குறுகிய வாழ்நாள் வாழ்கின்றனர். இவ்வேறுபாட்டிற்குக் காரணம் வினைப்பலனேயாகும்.

3. மேலும் உயிர்கள் இவ்வுலகில் உடம்பெடுத்து வாழ்கின்ற காலத்தில் அனுபவிக்கின்ற இன்பதுன்ப நுகர்ச்சியில் வேறுபாடு காணப்படுகின்றது. இதுவே வினைப்பலனே.

உலகாயதர் இன்ப துன்பங்கட்குக் காரணம் இருவினையன்று. அவை உடலுக்கு இயல்பாய் உள்ளன என்பர். சைவசித்தாந்தம் அவர்கள் கூற்றைப் பின்வருமாறு மறுக்கும். இயல்பாயின் இயல்புக்கு ஒரு தன்மையே உண்டு. அவ்வாறின்றி இன்பமும் துன்பமும் என்று தம்முள் மாறுபட்ட இருதன்மைகள் காணப்படுதலின் அவற்றிற்கு ஒரு காரணம் வேண்டப்படும் என்று சைவசித்தாந்தம் கூறும். அதற்கு உலகாயதர் நீரினிடத்துப் பூவும், தீயும் பொருந்துதலால் வாசனையும் சூடும் இயல்பாய் உண்டாவது போல உடலுக்கு இன்ப துன்பங்கள் இயல்பாயுள்ளன. அவற்றிற்குக் காரணம் இருவினையன்று என்பர். சைவசித்தாந்தம் அவர்கள் கூற்றுப் பொருந்தாமையைப் பின்வருமாறு விளக்கும். பூவும், தீயும் பொருந்துதல் காரணமாகத்தான் வாசனும் சூடும்நீரினிடத்து உண்டாகின்றது. அதுபோல புண்ணிய பாவங்களாகிய இருவினை பொருந்துதல் காரணமாக இன்ப, துன்பங்கள் உயிரினிடத்து உண்டாகின்றன என்று சைவசித்தாந்தம் கூறும்.⁶

மேலும் உலகாயதர் இன்ப துன்பங்கட்குக் காரணம் இருவினையன்று. முயற்சியாம் முயற்சியுள்ளவர் பொருள் சம்பாதித்து இன்பம் அனுபவிப்பர். முயற்சி இல்லாதவர் பொருள்

சம்பாதித்தலுமின்றித் துன்பத்தை அனுபவிப்பர். இருவினை காரணமாயின் முயற்சியின்றியும் பொருள் வந்து சேரவேண்டும் என்பர். சைவசித்தாந்தம் பின்வருமாறு அதற்கு விடைகூறும். இம்மையில் பொருளை ஈட்டி இன்பத்தை அனுபவிக்க விரும்பி இடையறாது முயற்சி செய்யும்போதும் தளர்வுண்டாகின்றது. தளர்வின்றி முயற்சி செய்யும்போது பொருள் வராமல் போகின்றது. அதனால் துன்பமும் உண்டாகின்றது. ஒருமுயற்சியின்றியும் செல்வராதல் காணப்படுகின்றது. இங்ஙனம் முயற்சி காரணம் என்பது மாறுபடலால் மாறுபடாத காரணம் வேறு உண்டென்பது பெறப்படும். அதுவே இருவினையாம் என்பர் சைவசித்தாந்திகள்.⁷

மேலும் ஒரு காரியத்திற்கு ஒரு காரணம் மட்டும் போதுமானதன்று. சில காரணங்களேனும் ஒன்று கூடல் வேண்டும். அவற்றுள் முதன்மையான காரணம் ஒன்றே. அதுவே முதற்காரணம் எனப்படும். அம்முறையில் ஊழ் முதற்காரணம். முயற்சி அதற்கு வேண்டப்படும் துணைக்காரணம் எனலாம்.

பயிர் விளைவைத் தருவதற்கு வித்து முதற்காரணம். ஏனைய நீர், நிலம், வெப்பம், காற்று, உரம் முதலியன துணைக் காரணங்களே. முதற்காரணம் இல்லாதபொழுது மற்றைய துணைக்காரணங்கள் எல்லாம் இருந்தாலும் கருதிய பயன் உண்டாகாது. உலகில் சிறு முயற்சியால் பெரும்பயன் விளையவும், பெருமுயற்சியால் சிறுபயன் விளையவும் சிற்சில இடங்களில் காண்கின்றோம். ஊழாகிய முதற்காரணம் இருப்பதால்தான் சிறுமுயற்சியிலும் பெரும்பயன் கிடைத்துவிடுகின்றது. அஃது இல்லாமையால் பெருமுயற்சி செய்தும் எண்ணிய அளவு பயன் விளையவில்லை. எனவே இன்ப துன்ப நுகர்ச்சி வேறுபாட்டிற்கு ஊழ் காரணம் என்பது உணரப்படும். எனவே

1. உயிர்கள் அடையும் தூல உடம்புகளின் வேறுபாடு⁸
2. உயிர்கள் வாழும் கால எல்லையின் வேறுபாடு⁹
3. உயிர்கள் அனுபவிக்கும் நுகர்ச்சி வேறுபாடு¹⁰

என்ற மூன்று காரணங்களால் கன்மமல உண்மை மெய்ப்பிக்கப்படும்.

கன்மத்தின் இருநிலைகள் :

கன்மத்திற்கு இருநிலைகள் உண்டு. 1. காரணகன்மம். 2. காரிய கன்மம்.

காரண கன்மமாவது செயல் நிகழாதபோதும் அது நிகழும் தன்மை பொருளிடத்தில் இருத்தல். அச்செயல் என்ன தன்மை உடையதாயிருக்கும் என்று சொல்ல முடியாது. எடுத்துக்காட்டாக நடப்பவனாகிய ஒருவனுக்கு அங்ஙனம் அவன் நடப்பதற்கு முன்பும் நடக்கும் தன்மை அவனிடத்தில் உள்ளதேயாம். அது அவன் நடக்கும்போது வெளிப்படுகின்றது. அங்ஙனம் வெளிப்படாதிருக்கும்பொழுது அவன் நடை எப்படி இருக்கும்; எந்தத் திசையை நோக்கி இருக்கும் என்பதைத் திட்டமாக அறிய இயலாது. யாதொரு செயலும் வெளிப்படாது பொருளின்கண் உள்ள நிலை காரணநிலை. செயல் வெளிப்பட்டு நிகழும் நிலை காரியநிலை. காரணநிலை சமய நூல்களில் மூலகன்மம் எனப்படும். காரியநிலை பொதுவாகக் கன்மம் என்று சொல்லப்படும்.¹¹

உடம்பெடுத்த பின்னர்ச் செய்யப்படும் காரியங்களின் வேறுபாட்டுக்கு மூலமாக உடம்பொ முன்பே ஒரு காரணம் இருத்தல் வேண்டும். அது கேவலநிலையிலேயே ஆன்மாவிடம் இருந்திடல் வேண்டும். அதனை மூலகன்மம் என்பர் அறிவுடையோர். மூலகன்மம் என்பது ஆணவமலச் சேட்டையினால் ஆன்மாவிடம் கேவலநிலையில் தானே அமைந்து கிடக்கும் விருப்பும், வெறுப்பும் ஆகும்.¹² இவ்விருப்பு வெறுப்புக்கள் இல்லாத ஆன்மாக்களே இல்லை எனலாம். இந்த மூலகன்மத்தின் தொடர்பு கொண்டுதான் சகல நிலையில் காரிய கன்மம் உண்டாகிறது. இதனை,

“கன்மமும் மூலங்காட்டிக் காமிய மலமாய் நிற்கும்”¹³

என்று அருணந்திசிவாச்சாரியார் கூறுவார். மூலகன்மம் அநாதியாகும். மூலகன்மத்தில் நன்மை, தீமை என்ற வேறுபாடு இல்லை. காரிய கன்மத்தில்தான் அவ்வேறுபாடு உள்ளது.

காரிய கன்மத்தின் நிலைகள்:

சைவ சித்தாந்தம் காரிய கன்மத்தை ஆகாமியம், சஞ்சிதம், பிராரத்தம் என மூவகை நிலைகளில் விளக்கும்.

ஆகாமியம் :

ஒருவன் நல்லதை மனத்தால் நினைப்பதும், வாபால் சொல்வதும், உடலால் செய்வதும் வெளிப்படையாக நிகழ்வதால் அவை தூலகன்மம் எனப்படும். நல்லனவும், தீயனவுமாகச் செய்யப்படும் தூலவினைகள் ஆகாமியம் எனப்படும். இவை நல்வினை, தீவினை என்றும், அறம் பாவம் என்றும் சொல்லப்படும். திருமுறைகளிலும், புராணங்களிலும் மேல்வினை, எதிர்வினை, ஏறுவினை என்று சொல்லப்படுவன ஆகாமிய கன்மமே ஆகும்.

சஞ்சிதம் :

உள்ளது என்றும் அழிவதில்லை. ஆகையால் தூலகன்மம் தான் நிகழ்ந்த சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் அழிந்து இல்லாமல் போய்விட்டது போல நமக்குத் தோன்றினாலும் அஃது அவ்வாறு போய்விடவில்லை. சூக்குமநிலையை அடைந்து அழியாமல் நிற்கும். அதுவே சூக்கும கன்மம் எனப்படும். நாத்திகமதம் இல்லை என்று அடித்துப் பேசுவது இந்த சூக்கும கன்மத்தைத் தான். தூலகன்மம் தூலநிலை நீங்கிச் சூக்குமமாய் நிலைத்திருக்கும்பொழுது சஞ்சிதம் எனப்பெயர் பெறும். சஞ்சிதம் என்றால் நன்கு பெறப்பட்டது எனப் பொருள்.¹⁴இஃது ஒருவன் பிறவிகள் தோறும் செய்த கன்மங்களின் மொத்தக் கூட்டம் ஆகும். இவை பக்குவப்பட்ட பிறகே பயனுக்கு வரும். அப்படிப் பக்குவப்படுகிறவரையில் தொகுப்பாய்ப் புத்தி தத்துவத்தைப் பற்றுக்கோடாகக் கொண்டு மாயையில் கட்டுப்பட்டுக் கிடக்கும். இதற்கு அபூர்வம், புண்ணிய பாவம் என்ற பெயர்களும் உண்டு. கட்டுப்பட்டிருக்கின்ற கன்மத்துக்கு முற்பிற்பாடு கூறமுடியாததால் அபூர்வம் என்ற பெயராயிற்று. இன்பம் துன்பம் என்னும் இரண்டு விதமான பயனைத் தருதற்குக் காரணமாயிருத்தலால் புண்ணிய பாவம் என்பதும் பெயராயிற்று. இதனை “இரு பயனாம் பாவ புண்ணியமாய்”¹⁵

என்று சிவப்பிரகாசம் கூறுகின்றது. திருமுறைகளில் தொல்வினை, பழம்வினை, கிடைவினை என்று கூறப்படுவது சஞ்சித கன்மத்தையே குறிக்கும்.

பிராரத்தம் :

உயிர்கள் தமது சஞ்சித கன்மத்தில் பக்குவப்பட்ட பயன்தரும் நிலையை அடைந்த கன்மங்களை நுகர்வதற்காகவே அவற்றிற்குரிய பிறப்பை அடைகின்றன. ஓர் உயிர் ஒரு பிறப்பில் நுகர்வதற்கு அமைகின்ற வினையே பிராரத்த கன்மம் எனப்படும். இவை சஞ்சித கன்மத்திலிருந்து முகந்து கொண்டவை. ஊழ் எனப்படுவது இதுவே. பிராரத்தம் என்ற வினை, நுகர்வினை என்றும் சொல்லப்படும்.

ஆகாமியம், சஞ்சிதம், பிராரத்தம் மூன்றும் வெவ்வேறானவை அல்ல. ஆகாமியமே சஞ்சிதமாகிப் பின் பிராரத்தமாய் வரும். காரிய கன்மத்தின் இம்மூவகை நிலையைப் பின்வரும் உவமைகள் மூலம் விளக்குவர்.

முதல் உவமை

ஆகாமியம் - வித்தை நிலத்தில் முளைக்கப் போடுதலைப் போன்றது.

சஞ்சிதம் - முளைக்கப் போட்ட வித்து முளைக்கும் பக்குவம் வரும்வரை பூமிக்கடியில் அழுந்தி நிற்பதைப் போன்றது.

பிராரத்தம் - முளைக்கப்போட்ட வித்து முளைத்து வருதலை ஒத்தது.¹⁵

இரண்டாம் உவமை

சஞ்சிதம் - விவசாயி தன் உழைப்பால் வயலில்விளைவித்த தானியத்தைச் சேர்ப்பித்திருக்கும் நெற்களஞ்சியம் போன்றது.

பிராரத்தம் - களஞ்சியத்திலிருந்து தானியத்தை எடுத்து அனுபவிப்பது போன்றது.

ஆகாமியம் - களஞ்சியத்திலிருந்து எடுத்து அனுபவித்து வருங்கால் மறுபடியும் களஞ்சியம் குறையா வண்ணம் விளைவித்துப் பூர்த்தி பண்ணிக் கொள்வது போலும் என்பர்.¹⁶

மூன்றாம் உவமை

கன்மத்தின் மூவகை நிலைகளை அம்புகளோடு ஒப்பிட்டுக் கூறுவார் தேவசேனாபதி.

பிராரத்தம் - எய்த அம்பு போன்றது.

ஆகாமியம் - வில்லிலே தொடுக்கப்பட்ட அம்பு போன்றது.

சஞ்சிதம் - அம்பறாத்தூணியில் காணப்படும் அம்பு போன்றது.

எய்த அம்பு தன் குறியை அடைதல் தப்பாமை போல துய்ப்பு வினையும் தவறாது தன் பலனைத் தரும். வில்லிலே தொடுக்கப்பட்ட அம்பின் திசையை மாற்றுதல் நம் கையில் உள்ளதைப் போல ஆகாமிய வினை உண்டாகாதவாறு செய்தல் நம் கையில் உள்ளது. உலகியல் நோக்கி செயலாற்றாமல் அருளியல் வழியில் செயலாற்ற வேண்டும். அம்பறாத் தூணியில் காணப்படும் அம்பு எய்தப் பெறாமல் கழிக்கப்படுவது போல தீக்கையினாலும், குருவருளாலும் சஞ்சிதவினை அனுபவத்துக்கு வராமல் கழிக்கப்படும் என்பர்.¹⁷

ஆராய்ந்து பார்க்கில் இம்மூன்று உவமைகளும் கன்மம் பற்றிய மூன்று இலக்கணங்களை உணர்த்த உதவுதலைக் காணலாம். முதல் உவமை ஆகாமியம் சஞ்சிதமாகிப் பின் பிரார்த்தமாய் வருதலை உணர்த்தும். இரண்டாவது உவமை கன்மம் தொடர்ச்சியாய் உண்டாதலை உணர்த்தும். மூன்றாவது உவமை உயிர்கள் கன்மத்திலிருந்து விடுபடும் முறையை உணர்த்தும் எனலாம்.

கன்மம் செய்யப்படும் விதம்

கன்மம் மனம், வாக்கு, காயம் என்பவற்றால் செய்யப்படும். கன்ம மலத்தின் இயல்பு கூறும் சிவப்பிரகாசச் செய்யுள்,

“எண்ணிவரு மனவாச கன்மத்தா லியற்றும் இயல்பினதாய்”¹⁸

என்று கன்மம் மூவகையாகச் செய்யப்படுதலைக் கூறுகின்றது. மனத்தால் செய்யப்படும் கன்மம் மானத கன்மம் என்றும், வாயினால் செய்யப்படும் கன்மம் வாசிக கன்மம் என்றும், உடலால் செய்யப்படும் கன்மம் காயிக கன்மம் என்றும் சொல்லப்படும்.¹⁹

கன்மம் இவ்வாறு மூவகையாகச் செய்யப்படுவது,

“இதமகி தங்கள் என்ப திகல் மன வாக்குக் காயத்து
இத முயிர்க்கு உறுதி செய்தல் அகிதம் மற்றது செய்யாமை”²⁰

என்று சிவஞானசித்தியாரும்,

“இருவினை என்பது என்னை கொல் அருளிய
மனமே காயம் வாக்கெனும் மூன்றின்
இதமே அகிதம் எனும் இவை யாயில்”²¹

என்று இருபா இருபஃதும் எடுத்துரைக்கின்றன. உயிர்கட்கு நன்மை செய்தல் இதம், தீமை செய்தல் அகிதம்.

மனத்தால் நினைக்கப்படும் இதங்கள் :

அருள்நினைவு, பொறுமை, பிறர்பொருள் விரும்பாமை, செய்ந்நன்றி மறவாமை, பொறாமை இல்லாமை, அவா அறுகை, பிறர் துன்பம் கண்டு இரங்குதல், பகைவரும் பகைமை தீர்ந்து வாழ வேண்டல், அயலார்க்கும் அழகு, செல்வம், அறிவு, முக்திப்பேறு இவை கிடைக்க வேண்டுமென்று நினைத்தல் முதலியன மனத்தால் நினைக்கப்படும் இதங்கள். இவற்றிற்கு மாறுபட நினைப்பதெல்லாம் அகிதங்களாகும்.

வாக்கினால் உண்டாகும் இதங்கள்:

தருமம் ஞானம் இவற்றை எடுத்துப் பேசுதல், கோள் சொல்லாமை, உண்மையே உரைத்தல், இனிய உரைகளே மொழிதல், வன்சொல் வழங்காமை, வேதாகமங்களாகிய நல்ல நூல்களை ஒதுதல், மந்திரங்களை விதிப்படி கணித்தல், பயனில கூறாமை முதலியன வாக்கினால் உண்டாகும் இதங்களாகும். இவற்றுக்கு மாறானவை அகிதங்களாகும்.

காயத்தால் செய்யப்படும் இதங்கள்:

சரியை முதலான அரிய தவங்களைச் செய்தல், கடவுள் பூசை

அடியார் பூசை புரிதல், ஓமம் செய்தல், பகுத்துண்டு பல்லுயிர் ஒம்புதல், மலர்வனம் பூங்கா அமைத்தல், பிறன்மனை விழையாமை, குளந்தோண்டல் கிணறு தோண்டல், அறச்சாலை கல்விச் சாலை கட்டுதல், திருக்கோயில் எடுத்தல், மடம் கட்டுதல் முதலியன காயத்தால் செய்யப்படும் இதங்களாகும். இவற்றிற்கு மாறானவை அகிதங்களாகும்²² என்பர்.

கன்ம பலன்கள்:

அருணந்திசிவாசாரியார் கன்மத்தின் பலன்களாகப் பேறு, இழவு, இன்பம், பிணி, மூப்பு, சாக்காடு என்று ஆறினைக் குறிப்பிடுகின்றார்.

“பேறிழவு இன்பமோடு பிணி மூப்புச் சாக்காடு என்னும் ஆறும் முன் கருவுட் பட்டது அவ்விதி அனுபவத்தால் ஏறிடும் முன்பு செய்த கன்மம் இங்கு இவற்றிற்கு ஏது”²³

என்பார். உமாபதிசிவம் அதனைச் சாதி, ஆயுள், போகம் என மூன்றாகக் கூறுகின்றார்.

“கன்மநெறி திரிவிதம் நற்சாதி ஆயுள் போகம்
கடனதென வரு மூன்றும்”²⁴

என்கின்றார். இங்குச் சாதி என்றது படைப்பு ஒரு வகையாகக் காணப்படாது பல்வேறு பிறவி வேறுபாடுகளான நீர்வாழ்வன, தாவரம், ஊர்வன, பறப்பன, விலங்கு, மனிதர், தேவர் முதலியவற்றைக் குறிக்கும் என்பர். வாழ்க்கைச் சூழ்நிலை எனவும் கூறுவர். ஆயுள் என்பது நீண்ட ஆயுள், குறுகிய ஆயுளைக் குறிக்கும். போகம் என்பது உயிர்கள் அனுபவிக்கும் இன்ப, துன்ப நுகர்ச்சியைக் குறிக்கும்.

ஒருவன் வாழ்க்கைச் சூழ்நிலைக்குக் காரணமான இருக்கும் கிடைவினை சனகம் என்றும், ஆயுளுக்குக் காரணமான வினை தாரகம் என்றும், இன்ப துன்பங்கட்குக் காரணமான வினை போக்கியம் என்றும் கூறப்படும் என்பர்.²⁵

கன்ம பலன்களை உயிர்கட்குச் சேர்ப்பிப்பவன் இறைவன்

இது சைவசித்தாந்தத்திற்கேயுரிய தனிப்பெருங் கோட்பாடாகும். உயிர்கட்குக் கன்ம பலனைச் சேர்ப்பிப்பவன் இறைவன் என்பது பின்வரும் வெண்பாவால் உணரப்படும்.

“உள்ளதே தோற்ற உயிரணையும் அங்வுடலின்
உள்ளதா முற்செய்வினை உள்ளடைவே - வன்னலவன்
செய்பவர் செய்திப் புயன்விளைக்குஞ் செய்யேபோற்
செய்வன் செயலணையா சென்று”²⁶

உழவர் செய்யும் தொழிற்குத் தக்கபயனை விளைநிலம் விளைவிப்பதன்றி
அத்தொழில் தானே விளைவிக்கமாட்டாதது. அதுபோல வள்ளலாகிய
முதல்வன் உயிர்கட்குக் கன்மபலனைக் கூட்டுவிப்பான். அவ்வாறன்றிக்
கன்மம் தானே உயிர்கட்குப் பயனாய் வந்து பொருந்தமாட்டாது.

“அவ்வினையைச் செய்தவனில் அவ்வினைஞர் தாம் சென்றங்கு
அவ்வினையைக் காந்த பசாசம்போல் - அவ்வினையைப்
பேராமல் ஊட்டும் பிரானின் நுகராரேல்
ஆர்தாம் அறிந்தனைப்பார் ஆங்கு”²⁷

என்ற வெண்பாவும் வினைப்பலனை உயிர்கட்குக் கூட்டுவிக்க
இறைவனது இன்றியமையாமையை உணர்த்தும்.

இரும்பை ஒருவன் அருகில் கொண்டுவந்தபொழுதுதான் காந்தம்
அதனை ஈர்க்கும். அதுபோல இறைவன் கொண்டுவந்து சேர்ப்பிக்கவே
உயிர்கள் வினைப்பயனை நுகரும் என்பதைக் “காந்தம் பசாசம் போல்”
என்ற உவமை உணர்த்தும். உவமையையும் பொருளையும் பின்வருமாறு
பொருத்திக் காட்டுவார் டாக்டர் ஆ. ஆனந்தராசன்.²⁸

<u>உவமை</u>	<u>பொருள்</u>
காந்தம்	உயிர்
இரும்பு	வினைப்பயன்
அருகில்சேர்ப்பவன்	இறைவன்
ஈர்த்துக்கொள்ளல்	எடுத்து நுகர்தல்

இறைவனே கூட்டுவிக்கின்றான் என்று சொல்வது ஏன் என்பது
சிந்திக்கத்தக்கது. வினை சடம். தானே செய்தவனைப் போய்ச்
சென்றடையாது. உயிர்கள் தமக்கென அறிவில்லாதன; அறியாமை
வயப்பட்டவை. உயிர்கள் தாம் செய்த வினைகளின் பயனைத் தாமே

எடுத்துக்கொள்ளும் வல்லமை உடையதாயின் அவை நல்வினையின் பயனான இன்பத்தை மட்டுமே விரும்பி எடுத்துக் கொள்ளும். தீவினையின் பயனான துன்பத்தை எடுத்துக் கொள்ளா. முற்றுணர்வினனான இறைவனே அந்தந்த உயிர்கள் செய்த வினைப்பலன்களை அந்தந்த உயிர்களே அனுபவிக்கும்படிச் செய்வான் என்பதை,

“பேராமல் ஊட்டும் பிரான்”

என்ற தொடர் உணர்த்தும்.

“செய்வானும் செய்வினையும் சேர்பயனும் சேர்ப்பவனும் உய்வான் உளன் என்று உணர்” ²⁸ 29

என்ற குறள்வெண்பாவில் உமாபதிசிவம் “சேர்ப்பவன்” என்ற சொல்லால் உயிர்கட்கு வினைப்பலனைச் சேர்ப்பிப்பவன் இறைவன் என்பதை உணர்த்துகின்றார்.

கன்மபலனை உயிர்கட்குக் கூட்டுவிப்பவன் இறைவன் என்னும் கருத்து,

“யோனிக்கெல்லாம் இறைவன் ஆணையினால் இன்பத் துன்பங்கள் இயைவதாகும்” ³⁰

என்ற சிவாருானசித்தியார் தொடராலும் உணர்த்தப்படும். ஆகவே கன்மம் பலன்தர வல்லதாயினும் தானே உயிரைச் சென்றடையா. இறைவன் அவற்றைத் தரும்வகையில் செயற்படுத்தவே தருவதாகும். இதனை ஒரு உவமை மூலம் விளக்குவார் அருணைவடிவேல் முதலியார், “எழுத்தாணி பல எழுத்துக்களையும் எழுதவல்லது. ஆயினும் தானே அவ்வெழுத்துக்களை எழுதிவிடாது. ஒருவன் அதைத் தக்கவகையில் பிடித்து எழுதுவிக்கவே எழுதும். மற்றும் பல கருவிகளும் இப்படிப்பட்டவைதான். கருவிகள் தாமே செயலைச் செய்யா. செய்விப்போன் அவற்றைச் செயற்படுத்தவே அச்செயல்களைச் செய்யும். அதுபோல வினையும் தானே பலன்களைத் தரமாட்டா. இறைவன் அதனைச் செயற்படுத்தவே அவற்றைத் தருவதாகும்” என்பார். ³¹

கன்மபலன்களைச் சேர்ப்பிக்கக் காரணம் :

இறைவன் கன்மபலன்களை உயிர்கட்குக் கூட்டுவித்தல் ஏன் என்பது சிந்திக்கத்தக்கது. உயிர்கள் அநாதியே ஆணவம் என்ற மலத்தினால் பிணைக்கப்பட்டுள்ளன. அந்த ஆணவமலம் பரிபாகம் அடையவே இறைவன் உயிர்கட்கு கன்மத்தையும், மாயையும் கூட்டுவிக்கின்றான். ஆணவமல பரிபாகம் என்பது அதன் மறைத்தல் சக்தி தேய்தலாகும். கன்மமலமும், மாயாமலமும் இடையே வந்து உயிர்களைப் பற்றுவன. ஆதலால் ஆகந்துகமலம் எனப்படும். ஆகந்துகம் என்றால் இடையில் வந்து கூடியது எனப்பொருள்.³² ஆணவமலம் உயிர்கட்குள்ள நோய் அந்நோய்க்கு மருந்தாய் அமைவன கன்ம பலன்கள் ஆகும். ஆகவே கன்மபலனை இறைவன் உயிர்கட்குக் கூட்டுவிப்பது மருந்துவன் நோயாளிக்கு மருந்து கொடுப்பது போன்றதாகும். எனவே இறைவன் உயிர்கட்குக் கன்ம பலனைக் கூட்டுவிப்பது உயிர்கள் மேல் வைத்த கருணையினால் என உணர வேண்டும்.

இறைவன் உயிர்களின் தீவினைகளின் பலனாகிய துன்பத்தைக் கூட்டுவதும் கருணையா என்ற கேள்வி எழும். ஆம் கருணைதான். அஃது எதுபோல எனில் பெற்றோர் நல்லொழுக்கத்தில் நடக்கின்ற தம் மக்கட்கு நல்லனவற்றைச் செய்வர். அவர்கள் தீயொழுக்கத்தில் செல்கின்றபொழுது தண்டிக்கவும் செய்வர். அதனால் பெற்றோர்கட்குத் தங்கள் குழந்தைகள் மீது அன்பில்லை என்ற பொருளல்லவே. தம் குழந்தைகளைத் தீயவழியினின்றும் நீக்கி நல்வழியில் செலுத்தல் வேண்டும் என்னும் அன்பினாலல்லவா தண்டிக்கிறார்கள். அதுபோல இறைவனும் தீவினைகளின் பலனான துன்பத்தை ஊட்டுவதும் உயிர்கள் தம்மை உணர்ந்து திருத்தி நல்வழியில் ஒழுகவேண்டும் என்ற கருணையினாலாகும்.

“தந்தைதாய் பெற்ற தத்தம் புதல்வர்கள் தம் சொல் ஆற்றின் வந்திடாவிடின் உறுக்கி வளாரினால் அடித்துத் தீய பந்தமும் இடுவர் எல்லாம் பார்த்திடில் பரிவே யாகும் இந்தநீர் முறைமை யன்றோ ஈசனார் முனிவும் என்றும்”³³

“நிக்கிரங்கள் தானும் நேசத்தால் ஈசன் செய்வது

அக்கிரமத்தால் குற்றம் அடித்துத் தீர்த்து அச்சம் பண்ணி
இக்கிரமத்தினாலே ஈண்டறம் இயற்றிடு என்பன்
எக்கிரமத்தினாலும் இறைசெயல் அருளே என்றும்”³⁴

அருணந்திசிவாசாரியார் கூறுகின்றார்.

கன்ம பலன்களை உயிர்கட்கு ஊட்டும் இறைவனை
அருணந்திசிவாசாரியார் மருத்துவனுக்கும், அரசனுக்கும் ஒப்பிட்டுக்
கூறுகின்றார்.

மருத்துவனுக்கு ஒப்பிடுவது எவ்வாறு? மருத்துவன் சில
நோய்கட்கு மருந்தைத் தேனும் பாலும் கலந்து கொடுப்பான். சில
நோய்களை அறுவை சிகிச்சை செய்து குணப்படுத்துவான். அதுபோல
இறைவன் நல்வினைக்கு இன்பத்தையும், தீவினைக்குத் துன்பத்தையும்
ஊட்டி இருவினைகளும் கழியும்படிச் செய்வான்.³⁵ திருமுறைகளெல்லாம்
இறைவனை மருத்துவன் என்று குறிப்பிடுவதும் இங்கு நினைவு
கூர்த்தக்கன.

இறைவனை அரசனுக்கு ஒப்பிடும் முறையைக் காண்போம்.
அரசன் தன் ஆணைவழி ஒழுகுபவர்கட்குப் பரிசுகள் வழங்குவன்.
அறநெறியில் நில்லாமல் குற்றம் செய்வோர்க்கு சிறைக்காவல் தண்டனை
வழங்குகின்றான். அதுபோல இறைவன் அறநூல் வழியில் நில்லாது
தீவினை செய்வோர்க்கு வறுமை, நிரயம் முதலிய உடல் துன்பத்தையும்,
அருள்நூல் வழியில் நில்லாது தன் முனைப்போடு நிற்போர்க்கும் பிறவித்
துன்பத்தையும் கூட்டுவிக்கின்றான் என விளக்குவார் ஆனந்தராசன்.³⁶

கன்ம பலன் உயிர்களைச் சாரும் வாயில்கள்:

கன்ம பலன்களை உயிர்கட்கு இறைவன் சேர்ப்பிக்கின்றான்
எனப் பார்த்தோம். இனி எப்படிச் சேர்ப்பிக்கின்றான் என்ற வினா எழும்.
சிலவற்றை வாயில்களாகக் கொண்டு சேர்ப்பிக்கின்றான். அவை
அதிதைவிகம், ஆதிபௌதிகம், ஆதியான்மிகம் என முத்திறப்படும்.
சுடத்தாலும் சேரும். சித்தாலும் சேரும் என்பது,

“தன்மைதரு தெய்விகமுற் பௌதிகம் ஆன்மிகமாம்
தமையிலுறும் அசேதன சேதனத்தாலும் வரும்”³⁷

என்ற உமாபதிசிவம் வாக்கால் உணரப்படும்.

ஆதி தைவிகம் :

பேய், பூதம், தெய்வங்கள் இயமன் முதலிய தேவர் பகுதியால் வருவன. மேலும் தாயின் வயிற்றில் கருப்பையில் கட்டுண்டிருக்கும் வேதனை, பிரசவவேதனை, மூப்புத் துன்பங்கள், மரணவேதனை, முதலியன ஆதி தைவிகத்தின்பால் படும். இவை சேதனத்தால் வருபவை.³⁸

ஆதி பெளதிகம் :

நிலம், நீர், நெருப்பு, காற்று, ஆகாயம் முதலிய ஐம்பூதங்களால் வருவன ஆதிபௌதிகம். நிலத்தால் வருவன நிலநடுக்கம். நீரால் வரும் துன்பம் பெருமழை பெய்தல் அல்லது பெய்யாது வளமையைச் சுருக்குதல். நெருப்பால் வரும் துன்பம் தீவிபத்து. காற்றால் வருவது குறாவளியடித்தல். ஆகாயத்தால் வருவது மின்னல், இடிவீழ்தல் முதலியன. இவை சடப்பொருள் (அசேதனம்) காரணமான வருவன.³⁹

ஆதியான்மிகம் :

தன்னாலும் பிற உயிர்களாலும் வருவன. தனக்குத்தானே துன்பம் விளைவித்துக் கொள்வோரைப் பார்த்து யானை தன் தலையில் தானே மண்ணை வாரிப் போட்டுக் கொண்டது என்ற உவமையை உலகோர் பயன்படுத்துவது இங்கு நினைவுகூரத்தக்கது. ஒரு துப்பாக்கியைத் துடைப்பவன் தனது கவனக் குறைவால் வெடித்த குண்டுக்கு இரையாதல் தனக்குத் தானே துன்பம் விளைவித்தலாம். கள்வரிடம் பொருளைப் பறிகொடுத்தல், அரசு தண்டனைக்கு ஆளாதல், மாடு முட்டுதல் முதலியன பிற உயிர்களால் வருவன. மேலும் ஆதியான்மிகம் என்பது உடலைப் பற்றி வரும் துன்பம், மனத்தைப் பற்றி வரும் துன்பம் என இருவகைப்படும். இவை சடத்தோடு கூடிய சேதனவாயிலாக வருவன. உடம்பைப் பற்றி வரும் துன்பம் சாரீரம் எனப்படும். மனத்தைப் பற்றி வரும் துன்பம் மானசம் எனப்படும். குன்மம், காசம் முதலிய வியாதிகளால் வருவது சாரீரமாகும். சோகம், அசுயை, மாற்சரியங்களால் வருவது மாசனம்.⁴⁰

கன்மம் பலன் தரும் முறை :

கன்மம் பலன்தருங்கால் முன்னர்ச் செய்த கன்மம் முதலிலும், பின்னர்ச் செய்த கன்மம் பிந்தியுமாக வந்து பலன்தருமோ என வினவுவர். செய்யப்பட்ட வினைகள் வரிசையாக பயனுக்கு வருவதில்லை. எந்த வினைப்பயனை ஊட்டினால் உயிர் பக்குவப்படுமோ அதைக் கருத்தில் கொண்டு முன்செய்த வினைக்குரிய பயன் பின்னும், பின் செய்த வினைக்குரிய பயன் முன்னுமாக வந்தும் பயன்தரலாம் என்பர். அஃது அவ்வினைகளின் தன்மைக்கேற்ப நிகழ்வது,

“தொடங்கடைவின் அடையாதே தோன்றுமாறி” ⁴¹

என்று சிவப்பிரகாசம் கூறுகின்றது. அதனைப் பின்வரும் உவமை மூலம் விளக்குவர். உழவன் ஒருவன் முதலில் பனைவிதையை இட்டுப் பின் வாழையை நட்டுப் பின் கரும்பை விதைப்பானாயின் அவை அவன் விதைத்த முறைப்படியா பயன்தரும்? முன்னது பின்னும், பின்னது முன்னுமாகவன்றோ பயனைத் தரும் என்பதை வினைகள் முன்பின்னாக வந்து பயன் தருதலுக்கு உதாரணம் காட்டுவார். ⁴²

அடுத்து ஒரு பிறவியில் செய்தவினை அப்பிறவிலேயே பயன்தருமா? அல்லது அடுத்த பிறவியில் பயனைத் தருமா என வினவுவர். ஒரு பிறப்பில் செய்தவினை அடுத்த பிறப்பில்தான் வந்து பயன்தரும் என்பது பொதுவிதி. ஆயினும் மிகப்பெரிய புண்ணியங்களும், மிகப்பெரிய பாவங்களும் செய்த பிறவியிலேயே வந்து பயன்தருதலும் உண்டு என்பது,

“குற்று ஒருவரைக் கூறை கொண்டு
கொலைகள் சூழ்ந்த களவெல்லாம்
சொற்றொருவரைச் செய்த தீமைகள்
இம்மையே வரும் மெய்மையே” ⁴³

என்று சுந்தரர் அருள்வாக்கால் அறியப்படும்.

வினை பக்குவமாகியே அனுபவத்திற்கு வரும். இம்மையில் பக்குவமாகி இம்மையில் அனுபவத்திற்கு வரும்வினை திருஷ்ட ஜன்மோப போக்கிய கன்மம் எனப்படும். இம்மையில் செய்த வினை மறுமையில் பக்குவமாகி மறுமையில் அனுபவத்திற்கு வரின் அஃது அதிருஷ்ட ஜன்மோபபோக்கிய கன்மம் எனப்படும். கவனிக்கவேண்டியது

முப்பொருள் விளக்கம் 2005

73

காரணத்தால் பக்குவமுடைய, ஈடுபாடும் ஒரு பிறவியின் அனுபவத்திற்கு வரின் அஃது அந்நிய காரண போக்கிய கன்மம் எனப்படும். 44.

கன்மத் தொடர்ச்சி :

கன்ம பலன்களை அனுபவிக்க உயிர்கட்குத் தூலஉடம்பு இறைவனால் கொடுக்கப்படுகின்றது. அவ்வாறு உயிர்கள் தூலஉடம்பு பெறுதல் பிறப்பு எனப்படும். எடுத்துள்ள பிறவியில் அனுபவிப்பதற்கென முகந்து வந்துள்ளவை பிரார்த்த கன்மம் என்று முன்பே கூறப்பட்டுள்ளது. அப்பிரார்த்த கன்மத்தை அனுபவிக்கும்பொழுதே உயிர்கட்கு விருப்பு வெறுப்பு உண்டாகிறது. அவ்விருப்பு வெறுப்புகளோடு ஆற்றும் செயல்கள் புதிய ஆகாமியவினையாய் மறுபிறப்பிற்கு வித்தாய் அமைகின்றது. இவ்வாறு வினையும், பிறவியும் காரண காரியமாய் உயிர்கட்குத் தொடர்ந்துவரும். வினையால் உடலும், உடலால் வினையும் ஏற்படுவதைப் பீஜாங்குர நியாயம் என்பர்.⁴⁵ தாலபீச நியாயம் என்றும் குறிப்பிடுவர்.⁴⁶ வினையும், பிறவியும் வித்தும், மரமும் போலக் காரண காரியமாய் தொன்றுதொட்டு பிரவாகாநாதியாய் வரும் என்று சிவஞானசித்தியார் என்ற சாத்திரநூல் கூறுகின்றது.⁴⁷ பிரவாகம் என்றால் நீர்ப்பெருக்கு. ஆற்றுநீர் ஓடும்பொழுது ஒன்று ஒன்றாய்ப் பெருக்கு வந்து கொண்டிருக்கும். ஒரு நொடியில் பார்க்கப்பட்ட நீர் அடுத்த நொடியில் அங்கு இல்லை என்றாலும் ஆற்றில் வெள்ளம் இருந்து கொண்டேதான் இருக்கின்றது. அதுபோலக் கன்மம் நொடிதோறும் அழிந்து கொண்டே இருப்பினும் தோற்றமும் இடையறாது இருத்தலால் கன்மமும் முடிவின்றி இருப்பதாகவே உள்ளது. அநாதிக்கும், பிரவாகாநாதிக்கும் வேற்றுமை என்னவென்றால் தொடக்கமும், ஈறுமின்றி என்றும் ஒரு தன்மையாய் இருப்பது அநாதி. தோன்றி அழிந்து தொடர்பாய் வருவது பிரவாகாநாதியாம். கன்மத்தின் இந்த நிலையை 'நாசோற்பத்தி' ⁴⁸ என்றும் கூறுவர்.

“மேலைக்கு வித்துமாகி விளைந்தவை உணவுமாகி
ஞாலத்து வருமாபோல நாம் செய்யும் வினைகளெல்லாம்
ஏலத்தான் பலமாய்ச் செய்யும் இதம் அகிதங்கட்கெல்லாம்
மூலத்ததாகி என்றும் வந்திடும் முறைமையோடே”⁴⁹

என்று அருணந்திசிவாசாரியார் கூறுகின்றார். அதுபோலத்தான் முற்செய்த வினை இப்பிறப்பில் அனுபவமாதலோடு அடுத்த பிறப்பிற்கும் வித்தாகி விடுகின்றது என்பதாம். எனவேதான்

“பிற்செயாது அனுபவிப்பது இன்று”⁵⁰

என்று அருணந்திசிவாசாரியார் கூறுகின்றார். புதிதாக ஆகாமிய கன்மம் செய்யாது பிராரத்த கன்மத்தை அனுபவித்தல் இல்லை என்பது பொதுவான சைவசித்தாந்தக் கோட்பாடு.

ஞானிகள் அருள்வழி நிற்பதால் அவர்கட்கு பிராரத்தவினை உடலளவில் அனுபவித்துக் கழியும். ஆகாமிய வினை ஏறாது. இதனைத் திருவருட்பயன்,

“ஏற்ற வினை உடலோடு ஏகம் இடை ஏறும் வினை
தோன்றில் அருளே சுடும்”⁵¹

என்று கூறுகின்றது.

சான்றாதாரங்கள்

1. சி. அருணைவடிவேல் முதலியார், முப்பொருள் இயல்பு, ப. 24.
2. க. வச்சிரவேல் முதலியார், சைவமும் வைணவமும், ப. 73.
3. மறைமலையடிகள், சிவஞானபோத ஆராய்ச்சி, ப. 30.
4. திருமந்திரம், செ. 2421.
5. சிவப்பிரகாசம், செ. 19.
6. சிவஞானசித்தியார் சுபக்கம், செ. 96.
7. மேலது, செ. 97.
8. சிவப்பிரகாசம், செ. 19.
9. சிவஞான சித்தியார் சுபக்கம், செ. 99.
- ~~9. சிவஞான சித்தியார் சுபக்கம், செ. 99.~~
10. சிவஞான யோகிகள், சிவஞானபோதமும் சிவஞான பாடியமும், பக். 131-132.
11. சி. அருணைவடிவேல் முதலியார், முப்பொருள் இயல்பு, ப. 25.

12. தே. ஆ. ஸ்ரீநிவாசன் (உ.ஆ.), சிவப்பிரகாச நூலின் சீர்மைக் கட்டுரை, பக். 102-103.
13. சிவஞான சித்தியார் சுபக்கம், செ. 129.
14. டாக்டர் ச. கங்காதரன், சைவசித்தாந்த அடிப்படைக் கொள்கைகள், ப. 123.
15. சே. ரா. கோமதி, திருஞானசம்பந்தர் தேவாரமும் சைவ சித்தாந்தக் கருத்துக்களும், அறிஞர் பட்ட ஆய்வேடு, ப. 178.
16. அ. முத்துவேல் முதலியார் (ப.ஆ.) சித்தாந்த கட்டளை, 32 கட்டளைகள் சேர்ந்த கட்டளைத் திரட்டு, ப. 50.
17. வ. ஆ. தேவ சேனாதிபதி, சைவ சித்தாந்தத்தின் அடிப்படைகள், ப.114.
18. சிவப்பிரகாசம், செ. 28.
19. சி. அருணைவடிவேல் முதலியார், சித்தாந்த வினா விடை, ப. 252.
20. சிவஞான சித்தியார் சுபக்கம், செ. 103.
21. இருபா இருபஃது, செ. 14.
22. தே. ஆ. ஸ்ரீநிவாசன் (உ.ஆ.), சிவப்பிரகாச நூலின் சீர்மைக் கட்டுரை, பக். 137-138.
23. சிவஞான சித்தியார் சுபக்கம், செ.99.
24. சிவப்பிரகாசம், 29.
25. க. வச்சிரவேல் முதலியார், சைவமும் வைணவமும், ப. 73.
26. சிவஞானபோத உதாரண வெண்பா, 10.
27. மேலது, 11.
28. ஆ. ஆனந்தராசன், சிவஞானபோத வழித்துணை விளக்கம், ப. 54.
29. திருவருட்பயன், 53.
30. சிவஞானசித்தியார் சுபக்கம், செ. 120.

31. சி. அருணைவடிவேல் முதலியார், சித்தாந்த வினா விடை, ப. 257.
32. சி. அருணைவடிவேல் முதலியார், மு.நூல், ப. 57.
33. சிவஞான சித்தியார் சுபக்கம், செ. 106.
34. மேலது, செ. 105.
35. மேலது, செ. 125.
36. ஆ. ஆனந்தராசன், மு. நூல், ப. 50.
37. சிவப்பிரகாசம், செ. 29.
38. தே. ஆ. ஸ்ரீநிவாசன் (உ. ஆ.), மு. நூல், ப. 124.
39. சி. அருணைவடிவேல் முதலியார், மு. நூல், ப. 255.
40. காஞ்சி ஞானப்பிரகாச தேசிக பரமாசாரிய சுவாமிகள்
(உ. ஆ.), சிவப்பிரகாசம் மூலமும் உரையும், ப. 60.
41. சிவப்பிரகாசம், செ. 29.
42. சி. அருணைவடிவேல் முதலியார், மு. நூல், ப. 256.
43. சுந்தரர் தேவாரம், 7: 354.
44. மு. திருவிளக்கம் (உ. ஆ.), சிவஞான சித்தியார் சுபக்கம் புத்துரை, ப. 205.
45. தே. ஆ. ஸ்ரீநிவாசன் (உ. ஆ.), மு. நூல், ப. 109.
46. மு. திருவிளக்கம், மு. நூல், ப. 178.
47. சிவஞான சித்தியார் சுபக்கம், செ. 100.
48. சிவப்பிரகாசம், செ. 28.
49. சிவஞான சித்தியார் சுபக்கம், செ. 102.
50. மேலது, செ. 101.
51. திருவருட்பயன், 98.

மாயை

மாயை – சொற்பொருள் விளக்கம் :

மாயா என்ற சொல்லின் திரிபே மாயை ஆயிற்று. மா – ஒடுங்குதல். யா – வருதல் தோன்றுதல், விரிதல். தோன்றுவதும் ஒடுங்குவதும் ஆகிய தன்மையை உடையதாக மாயா இருப்பதால் அஃது அப்பெயர் பெற்றது.¹ மாயை என்று அழைக்கப்படுவதே அதன் தொழில் முறையால்தான். மாய் – அழித்தல். ஐ – ஆக்குவித்தல். உலகம் தோன்றுவதும் அழிவதும் ஆகிய மாற்றங்கள் மாயையின் தொழிலே.²

மாயையின் உண்மை :

கடவுள் பேரறிவுடைப் பொருள். மாயை ஒரு சடப்பொருள். அறிவுடைப் பொருளிலிருந்து சடப்பொருள் தோன்றுவதில்லை. மாயை கடவுளிடமிருந்து தோன்றியது என்று கூறினால் கடவுளும் சடப்பொருள் என்று கூறும்படி ஆகிவிடும். எனவே கடவுள் மாயையை உண்டாக்கவில்லை என்பது தெளிவு.

“..... வல்லி

மலகன்மம் அன்று உளவாம்”³

என்று மெய்கண்டார் கூறுவதில் வல்லி என்றது மாயையைக் குறித்து நின்றது. வல்லி என்ற சொல்லுக்குப் பெண் என்பது பொருள். சிற்சக்தியை நங்கையாகக் கூறுதல் போல மாயையாகிய சடசக்தி இங்கு வல்லி எனப் பெண்பாலாகக் குறிக்கப்பட்டது. அன்று உளவாம் என்றது இறைவன் என்று உள்ளானோ அன்றே மாயையும் உள்ளது. அது அநாதி என்பது உணரப்படும்.

மாயையின் இலக்கணம் :

அருணந்திசிவாசாரியார் மாயை நித்தப் பொருள். அருவமானது மாயை ஒன்றுதான். அஃது உலகத்திற்கு முதற்காரணமாய் விளங்கும் பொருள். சடப்பொருள் வியாபகப்பொருள். முதல்வனுக்கு வைப்பு

ஆற்றலாய் விளங்குவது. உயிர்கள் வினைப்பலன்களைத் துய்க்கத் தனு, கரண, புவன, போகங்களைத் தருவது. ஆணவமலத்தோடு கூடி மயக்கத்தையும் தருவது³ என்று கூறுகின்றார்.

மாயை உலகிற்கு முதற்காரணப்பொருள்:

“உலகத்திற்கோர் வித்து” என்றது உலகிற்கு முதற்காரணமாக அமைவது மாயை என்பதை உணர்த்தும். வித்தினிடத்து முளை, செடி, மரம் முதலியவை குக்கும ரூபமாய் அடங்கியிருந்ததே பின் தூலரூபமாய்த் தோன்றும். அவ்வாறு அடங்கியிருக்காவிடில் பின் வெளிப்பட்டுத் தோன்றாது. இதுபோல உலகமும் மாயையின் முன் குக்கும ரூபமாய் அடங்கியிருந்து பின் தூல ரூபமாய்த் தோன்றும்.⁴ உலகிற்கு முதற்காரணமாய் கூறப்படுவது ஏன் என்பது சிந்தித்தற்குரியது. இறைவன் சித்துப்பொருள் அதாவது அறிவுடைப் பொருள். உலகம் சடப்பொருள் அறிவற்றது. அறிவுடைப் பொருளிலிருந்து அறிவற்ற பொருட்கள் தோன்றுவதில்லை. அறிவற்ற சடமான உலகிற்குக் காரணமான பொருளும் அறிவற்ற சடமாய் இருத்தல் வேண்டும். எனவே மாயையை முதற்காரணமாக கூறுகின்றார். அப்படியானால் இறைவன் எதற்கு என்ற கேள்வி எழும். மாயை அறிவற்ற பொருளாதலால் அஃது உலகைத் தானே தோற்றுவிக்கும் ஆற்றல் அற்றது. இறைவனும் மாயையை முதற்காரணமாகக் கொண்டு அல்லாமல் அவற்றைப் படைக்கமாட்டான் என்று உமாபதிசிவம் விளக்குகின்றார்.⁵

ஒரு பொருளைத் தோற்றுவிப்பதற்கு மூன்று காரணங்கள் தேவை. 1. முதற்காரணம், 2. துணைக்காரணம், 3. நிமித்த காரணம். எடுத்துக்காட்டாகக் களிமண்ணைக் கொண்டு தண்டு, சக்கரம் முதலியவற்றைப் பயன்படுத்தி ஒருவன் பானையை வனைகிறான். இவற்றுள் மண் முதற்காரணம் எனப்படும். தண்டு, சக்கரம் துணைக்காரணம் எனப்படும். வனைகின்றவன் நிமித்த காரணம் எனப்படுவான்.⁶ ஆராய்ந்து பார்த்தால் மண் போன்றது உலகம்

தோன்றுவதற்குரிய முதற்காரணமாகிய மாயை. இறைவனுடைய சக்தியும், உயிர்களின் வினைகளும் தண்டு, சக்கரத்தைப் போன்று துணைக்காரணங்கள் ஆகும். இறைவன் குயவனைப் போன்று நிமித்தகாரணன் ஆவான். பொருளையும், உவமையையும் பின்வருமாறு பொருத்திக் காட்டலாம்.

<u>காரணம்</u>	<u>பொருள்</u>	<u>உவமை</u>
	உலகம்	குடம்
முதற்காரணம்	மாயை	மண்
துணைக்காரணம்	இறைவனின் சக்தி	தண்டு, சக்கரம்
நிமித்தகாரணம்	இறைவன்	குயவன்

குயவன் இல்லாமல் மண்ணிலிருந்து குடம் உண்டாகாதது போல, இறைவன் இல்லாமல் மாயையிலிருந்து உலகம் தோன்றாது. இதைப் பின்வரும் உவமை மூலம் விளக்குவார். “ஒரு செடி முளைப்பதற்கு ஆதாரமாய் இருப்பது வித்து. வித்திற்கு ஆதாரமாய் இருப்பது நிலம். வித்திலிருந்து முளை தோன்றினாலும் அவ்வித்திற்கு ஆதாரமாகிய நிலம் குளிர்ந்தாலன்றி முளை தோன்றாது. அதுபோல மாயையிலிருந்து உலகம் உண்டாயினும் அம்மாயைக்கு ஆதாரமாகிய சிவசக்தி சங்கற்பித்தாலன்றி மாயை தானே உலகைத் தோற்றுவிக்காது. விதையானது நிலத்தினுள் பொருந்திக் கிடப்பது போல முதற்காரணமாகிய மாயை தனக்கு நிலைக்களனான சிவசக்திக்குள் பொருந்தி நிற்கும்.”⁷ உவமையும், பொருளும் கீழே பொருத்திக் காட்டப்படுகின்றது.

<u>உவமை</u>	<u>பொருள்</u>
வித்து	மாயை
முளை	உலகம்
நிலம்	இறைவனது சக்தி

மாயை - இறைவனின் வைப்பு ஆற்றல் :

மாயை இறைவனுக்குப் பரிக்கிரக சக்தியாய் அமையும்.. பரிக்கிரக

சக்தி தமிழில் “வைப்பு ஆற்றல்” எனப்படும். வீடுகளில் மாவரைக்கும் எந்திரம், வெளியில் செல்ல வாகனம் முதலியன வைத்திருக்கிறோம். வேண்டுங்காலத்தில் அதனை எடுத்துப் பயன்படுத்துகிறோம். வேண்டாதபோது உரிய இடத்தில் வைத்து விடுகிறோம். வங்கியில் பணம் சேமிக்கிறோம். தேவைப்படும்போது எடுத்துப் பயன்படுத்துகிறோம். அதுபோல இறைவன் படைத்தவை மேற்கொள்ளும் காலத்தில் மாயையைப் பயன்படுத்துவான். தன்னிடமுள்ள மாயையை உலகமாக விரியச் செய்வான். அழித்தவை மேற்கொள்ளும்போது அம்மாயையைத் தன்பால் ஒடுக்கி நிற்பான். இது பற்றியே மாயை அவனுக்குப் பரிக்கிரக சக்தி எனப்படுகின்றது.

சிற்சக்திக்கும், பரிக்கிரக சக்திக்குமுள்ள வேறுபாடுகள் யாவை என்பது சிந்திக்கத்தக்கன. டாக்டர் ஆ. ஆனந்தராசன் அதைப் பின்வருமாறு விளக்குவார்.⁸

சிற்சக்தி

1. அறிவு ஆற்றல்
2. இறைவனின் வேறாகாது நிற்பது
3. மாற்றம் அடையாதது
4. தாதான்மிய சக்தி எனப் பெயர் பெறும்
5. உலகிற்குத் துணைக்காரணமாய் இருப்பது.

மாயை

- சட ஆற்றல்
- இறைவனுக்கு வேறாய் அவனுள் அடங்கி நிற்பது.
- பல்வேறு காரியம் பொருள்களாய் விரிவடைந்து மாறுதலுக்கு உட்படுவது.
- பரிக்கிரக சக்தி எனப் பெயர் பெறும்.
- உலகிற்கு முதற் காரணமாய் இருப்பது

மாயை - உயிரறிவை விளக்குவது :

உயிர்களுக்கு அறியாமையை உண்டு பண்ணுவது ஆணவம். அந்த ஆணவமல நீக்கத்தின் பொருட்டே உயிர்கட்கு இறைவன் கன்மத்தையும் மாயையும் கூட்டுவிக்கின்றான். இதனை உமாபதிசிவம் ஓர்

உவமைமூலம் விளக்குவார்.

“விடிவாம் அளவும் விளக்கு அனைய மாயை
வடிவு ஆதி கன்மத்து வந்து”⁹

என்று கூறுகின்றார். சூரியஒளி தோன்றும்வரை இருட்டை நீக்க விளக்கொளி உதவுவது போல, உயிர்களிடத்துத் திருவருள் பதியும்வரை உயிர்களின் வினைக்கேற்ப மாயையிலிருந்து உடம்பு, கருவிகள், உலகம், நுகர்ச்சிப் பொருட்கள் முதலியன தோன்றி ஆணவமல நீக்கத்திற்கு உதவி செய்கின்றன.

மாயை கன்மங்களை இறைவன் கூட்டுவித்தற்கு உரிய காரணங்களை டாக்டர் ஆ. ஆனந்தராசன் பின்வருமாறு விளக்குவார்: முதற்கண் உயிர்கள் ஆணவம் என்னும் ஒரு கட்டுடன் இருந்தன. அக்கட்டினை நீக்குவதற்காக மாயை, கன்மம் என்னும் இரு கட்டுக்களைச் சேர்க்கின்றான் இறைவன். அவிழ்த்தற்கு அரிய ஒரு கட்டினை அவிழ்ப்பதற்கு நடைமுறையில் நாம் கையாளும்வழி அதனைக் காட்டிலும் இறுக்கமாய் மற்றொரு கட்டினைப் போடுவதுதான். அதனால் முதற்கட்டு தானே நெகிழ்ந்துவிடும் அல்லவா? அதுபோல இறைவன் ஆணவக்கட்டினை நெகிழ்விப்பதற்காக மாயை, கன்மங்களாகிய இரு கட்டுக்களை இடுகின்றான் என்பார்,¹⁰ ஆ. ஆனந்தராசன்.

மாயை உயிரறிவை மறைக்கும் ஆணவமாகிய இருளைப் போக்க உதவுவதால் அஃது ஒளி என்று கூறப்படுகின்றது. எப்படிப்பட்ட ஒளி? விளக்கொளி போன்றது. இறைவன் சூரியஒளி போன்றவன். *ஆணவத்திற்கு மாயை உயிரறிவை மறைக்கும் ஆணவமாகிய இருளைப் போக்க உதவுவதால் அஃது ஒளி என்று கூறப்படுகின்றது. எப்படிப்பட்ட ஒளி? விளக்கொளி போன்றது. இறைவன் சூரியஒளி போன்றவன்.* *ஆணவம் மாயை*

1. உயிரறிவை மறைப்பதால் இருள்
எனப்படும்.

உயிரறிவை விளக்குவதால்
விளக்கொளியாகக்
கூறப்படும்.

2. உயிரோடு உடன்தோன்றியது ஆதலால் உயிரோடு பின்பு வந்து
சகசமலம் எனப்படும்.

கூடியதால் ஆகந்துக மலம்
எனப்படும்.

3. உயிரோடு கலந்து நிற்பது

உயிருக்கு வேறாய்
நிற்பது.

4. காரணமின்றிக் கலந்து நிற்பது

ஆணவமல நீக்கத்திற்காக
இறைவனால்
கூட்டுவிக்கப்பட்டது.

உயிரறிவுக்கு மாயை உதவிச்செய்வதால் உமாபதிசிவம் அதனைக் குருடர்க்குக் கொடுக்கப்படும் கோலாக உவமிக்கிறார்.¹² கோல் குருடர்க்கு ஓரளவு துணைபுரியும். ஆனால் பார்வை தராது. மாயை ஓரளவு உயிரறிவை விளக்கும். இறைவனை அறிகின்ற நல்லறிவைத் தராது.

உயிரறிவை விளக்கும் மாயை மலங்களுள் ஒன்றாகக் கூறப்படுவது ஏன் என்ற வினா எழும். மாயையின் காரியங்கள் அருள்வழியில் நில்லாமல் உலகவழியில் நிற்கும்போது அவை உயிர்கட்குக் கட்டாய் அமையும்.

மலங்களுள் ஒன்றான மாயை ஆணவமலத்தை நீக்க உதவுவது எப்படி என்ற வினா எழும். வண்ணான் துணிகளிலுள்ள அழுக்கை உவர்மண் போன்ற பிற அழுக்குப் பொருட்களைச் சேர்த்து நீக்குவது போல இறைவனும் மாயா மலத்தின் காரியமான தனு, கரணாதிகளைக் கொண்டு மலங்களை நீக்குவான் என்பார் அருணந்திசிவாசாரியார்.¹³ இதனை முள்ளை முள்ளால் எடுப்பது போன்றது என்பார் சி. சு. மணி.¹⁴

உயிரறிவை விளக்கும் மாயையை அருணந்திசிவாசாரியார் “வைத்ததோர் மலமாய் மாயை மயக்கமும் செய்யுமன்றே”¹⁵ என்று கூறுகிறாரே என ஐயம் எழலாம். மயக்கமும் செய்யும் என உம்மை கொடுத்து ஒதியது மயக்குதல் மாயைக்குரிய சிறப்பியல்பன்று. ஆணவத்தோடு கூடி நிற்பதால் உண்டான பொதுஇயல்பு என்பதை உணர்த்தும்.

மாயையின் குணங்கள் :

“அஞ்ஞானம் பொய் அயர்வே மோகம்
பைசா சூனியம் மாச்சரியம் பயம்

என்று அருணந்திசிவாசாரியார் மாயையின் குணங்களாக ஏழு கூறுவார்.

1. அஞ்ஞானம் - பொருளல்லவற்றைப் பொருள் எனக் கொள்ளுதல்.
2. பொய் - உண்மைக்கு மாறானவற்றைப் பேசுதல்.
3. அயர்வு - அறிந்ததை மறந்தும், மயங்கியும் வருந்துதல்.
4. மோகம் - எல்லையற்ற வேட்கையினால் துன்புறுதல்.
5. பைசாகூன்யம் - தனக்குள் எழுந்த தீய வேட்கையை மற்றவர் அறியாமல் ஒளித்தல்.
6. மாச்சரியம் - பிறரிடத்துப் பகைமை பாராட்டல்.
7. பயம் - தம் உயிருக்கு ஊறுவரும் எனக் கருதி அச்சம் கொள்ளல்.¹⁷

ஆணவமலச் சேர்க்கையால் மாயையைக்கு உண்டான குணங்கள் முற்கூறியனவாகும்.

மாயையின் வகைகள் :

மாயை சுத்த மாயை, அசுத்த மாயை, பிரகிருதி மாயை என மூவகைப்படும். இவ்வாறு மூவகைப்பட என்ன காரணம் என்பது சிந்தித்தற்குரியது உயிர்கள் சைவசித்தாந்தத் தத்துவப்படி விஞ்ஞானகலர், பிரளயாகலர், சகலர் என மூவகைப்படும். இம்மூவகை உயிர்கட்கும் ஒரேவகையான உலகம் பயன்படாது. எனவே அவற்றின் பொருட்டு அமைந்த உலகமும் மூன்றுவகையாயின. அவை தூய உலகம், கலப்பு உலகம், மாகலகம் என்பன. காரியமாய் உள்ள உலகம் இவ்வாறு மூவகைப் பட்டிருத்தலால் அவற்றிற்குக் காரணமான மாயையும் மூன்றாயிருக்கும்.

உமாபதிசிவம்,

“ஏகன் அநேகன் இருள் கருமம் மாயை இரண்டு
ஆக இவை ஆறு ஆதி இல்”¹⁸

என்று மாயையை இரண்டாகக் கூறுகிறாரே என ஐயம் எழலாம். முன்னர்க் கூறிய மூவகை மாயைகளில் சுத்த மாயையும், அசுத்த மாயையும் ஒன்றிலிருந்து ஒன்று தோன்றாத காரணப்பொருட்கள். பிரகிருதி மாயை அசுத்த மாயையிலிருந்து தோன்றிய காரியப்பொருளாகும். அதனால் மாயையை சுத்தமாயை, அசுத்தமாயை என இரண்டேயாம் என்றார். அப்படியானால் பிரகிருதி மாயையைச் சேர்த்து மாயை மூன்று என்று கூறலாமா என்ற வினா எழும். பிரகிருதி மாயை அசுத்த மாயையின் காரியப் பொருளானாலும் ஆன்ம தத்துவங்கள் இருபத்துநான்கும் தோன்றுவதற்கு அது காரணப் பொருளாதலால் அதையும் சேர்த்து மாயை மூவகைப்படும் என்பர். மாயை பொருளால் ஒன்று; பயன்பாட்டு வகையால் மூன்று எனலாம்.

சுத்தமாயை :

சுத்த மாயைக்குரிய வேறுபெயர்கள் மகாமாயை, ஊர்த்துவமாயை, குடிலை, விந்து முதலியன.¹⁹ அவற்றின் பெயர்க் காரணங்கள் சிந்தித்தற்குரியன. சுத்தமாயையில் எல்லாப் பொருட்களும் அடங்கியிருத்தலால் அது மகாமாயை எனப்படுகின்றது எனலாம். 'ஊர்த்துவ' என்றால் மேல் எனப்பொருள். சுத்தமாயை வியாபகம் உடையதாதலால் மேல் என்னும் பொருள்படும்படி ஊர்த்துவ மாயை எனப்படுகின்றது. விந்து என்றால் தூய்மை என்று பொருள். சுத்தமாயை ஆணவம், கன்மம் இவற்றுடன் கலக்காதது. மயக்கத்தைத் தராதது. ஆதலால் அது விந்து எனப்படும். சுத்த மாயை உயிர்கட்கு இன்பமே செய்யும். சிவன் ஐந்தொழில் செய்வதற்கு நிலைக்களனாக விளங்குவது. சுத்த மாயையிலிருந்து ஐந்து சுத்த தத்துவங்கள் தோன்றும். ஆணவமலத்தால் மட்டும் பிணிக்கப்பட்ட விஞ்ஞானகலருக்கு இருப்பிடமாவது.

அசுத்தமாயை :

அசுத்த மாயையின் வேறு பெயர்களாவன. அதோமாயை, மாயை, மோகினி என்பன.²⁰ 'அத' என்றால் கீழ் எனப்பொருள். அசுத்த மாயை சுத்த மாயையின் வியாப்பியமாதலால் அதோமாயை எனப்படுகின்றது. மாயை என்று பொதுவாகக் குறிப்பிடப்படுவது அசுத்த மாயையே ஆகும். அது மயக்கத்தை தருதலால் மோகினி எனப்படும். இதிலிருந்து ஏழு

வித்தியா தத்துவங்கள் தோன்றும். பிரளயாகலருக்கு இருப்பிடமாவது.

பிரகிருதி மாயை :

இது மூலப்பிரகிருதி என்றும், பிரதானம் என்றும், மான் என்றும் அவ்வியக்தம் என்றும் சொல்லப்படும்.²¹ அனுபவிக்கப்படும் உலகிற்கு மூல காரணம் ஆதலால் மூலப்பகுதி எனப்படும். பிறமதங்கள் ஒப்புக் கொள்வது இம்மாயையேயாகும். இதிலிருந்து 24 தத்துவங்கள் தோன்றுதலால் பிரதானம் எனப்படுகிறது. மான் என்பது மகத் என்ற வடசொல்லின் திரிபு. மகத் என்றால் பெரியது எனப்பொருள். வியக்தம் என்றால் வெளிப்படுதல், அவ்வியக்தம் என்றால் வெளிப்படாதது எனப்பொருள். முக்குணங்களும் வெளிப்படாதிருக்கும் நிலை இதுவாதலால் அவ்வியக்தம் எனப்படுகின்றது.²² பிரகிருதி என்ற சொல்லுக்குக் காரணம் என்பது பொருள். முக்குணங்கட்கும் காரணமாதல் பற்றி பிரகிருதி எனப்பட்டது.²³ ஆன்ம தத்துவங்கள் இருபத்துநான்கு தோன்றுவதற்கு இது காரணமாவது. சகலருக்கு இருப்பிடமாவது.

சுத்த மாயை காரியப்படும் விதம் :

சுத்த மாயையின் காரியம் சொற்பிரபஞ்சம், பொருட்பிரபஞ்சம் என இருவகைப்படும். சொற்பிரபஞ்சமே வாக்கு எனப்படும். அவை குக்குமை, பைசந்தி, மத்திமை, வைகரி என நால்வகைப்படும்.²⁴ குக்குமை முதலாவதாகக் கூறுவது தோற்ற முறையாகும். ஒடுக்கமுறையில் கூறினால் வைகரி முதலாவதாக அமையும்.

குக்குமை வாக்கு :

சுத்த மாயையின் காரியம் விருத்தி என்ற சொல்லால் குறிப்பிடப்படும். சுத்த மாயையின் முதல் விருத்தி குக்குமை வாக்காகும். இதுவே பின்னர் சொல்வடிவாய் வளர்வதற்கேற்ற தகுதியைப் பெற்று நிற்கும்நிலை. இது 'பரை' என்றும் 'நாதம்' என்றும் சொல்லப்படும்.²⁵

பைசந்தி வாக்கு :

குக்குமை வாக்கு மேலும் விருத்திப்பட்டு பைசந்தி வாக்காகும். சொல்வடிவம் சிறப்புவகையால் விளங்காது பொதுவகையால் விளங்கி

நிற்கும். 'பஸ்யந்தி' என்ற சொல்லின் திரிந்த வடிவமே பைசந்தி எனப்படும். இதற்கு விளங்குவது எனப்பொருள். குக்குமை வாக்குப் போல அறவே விளங்காது நின்றலின்றி ஒருவாறு விளங்கி நிற்பதால் இதற்குப் பைசந்தி என்று பெயர். இது விளங்கியும் விளங்காமலும் நிற்பதற்கு மயில் முட்டையை உவமையாகக் கூறுவர். மயில் முட்டையிலுள்ள நீரில் மயிலினிடத்திலுள்ள ஐவகை நிறங்களும் தோன்றியும், தோன்றாதும் நிற்கும்.²⁶

மத்திமை வாக்கு :

பைசந்தி வாக்கானது சொல்வடிவில் எழும் முயற்சியைப் பெற்று உதானன் என்ற காற்றோடு கூடிக் கண்டத்தானத்தில் மெல்ல முழங்குவது மத்திமை வாக்காகும்.²⁷ பைசந்திக்கும், வைகரிக்கும் இடையில் நின்றல் பற்றி இது மத்திமை எனப்பட்டது.

கைவரி வாக்கு :

உதானன் என்ற காற்றால் உந்தப்பட்டு மிடற்றளவில் நின்ற சொற்கள் பிராணன் என்ற காற்றால் நன்கு வெளிப்படுத்தப்பட்டுச் சொல்லுவோன் செவிக்கும், 'கேட்போன் செவிக்கும் புலனாவது வைகரி வாக்கு எனப்படும். சொல்லுவோன் செவிக்கு மட்டும் புலனாகுமாயின் குக்குமை வைகரி என்றும், கேட்டோன் செவிக்கும் புலனாகுமாயின் தூலவைகரி என்றும் சொல்லப்படும். இது பல், இதழ், நா முதலிய உறுப்புக்களில் பட்டுச் சிதறிப்போவதால் வைகரி எனப்பட்டது. வைகரி விகாரம் உடையது.²⁸

வாக்கு எனினும் சொல் எனினும் ஒன்றே. சொல் என்பது இங்கு நம் காதினால் கேட்கும் ஓசையை அன்று. அவ்வோசையின் வழியே எழுந்து நமக்குப் பொருளுணர்வை உண்டாக்குகின்ற ஆற்றலே ஆகும். சொற்கள் பொருளைப் பற்றுக்கொண்டாகக் கொண்டு நிகழுமாதலின் நால்வகை வாக்குகளும் தத்துவம் எனப்படாது தாத்துவிகங்கள் என்று சொல்லப்படும்.

பொருட்பிரபஞ்சம் :

சுத்த மாயையிலிருந்து தத்துவங்கள் தோன்றுவதே

பொருட்பிரபஞ்சம் எனப்படும். சுத்த மாயையிலிருந்து தோன்றும் தத்துவங்கள் ஐந்தாகும். அவை சிவதத்துவங்கள் எனப்படும்.

சுத்த மாயை காரியப்படும் விதம் :

சுத்த மாயையிலிருந்து தத்துவங்கள் தோன்றும் முறையை விருத்தி என்பர். சர்க்கஸ் கூடாரம் அமைப்பவர்கள் ஒரு துணி வைத்திருப்பர். கூடாரம் அமைக்கும்போது அது விரிந்து அமையும். அதுபோல சக்தி ரூபமாயுள்ள சுத்த மாயையிலிருந்து விரிந்து முதற்கண் சிவ தத்துவங்கள் தோன்றும். சிவ தத்துவங்கள் ஐந்தாகும். அவை சிவம், சக்தி, சதாசிவம், ஈசரம், சுத்தவித்தை முதலியன.

இறைவனிடம் இச்சை, ஞானம், கிரியை என்ற மூன்று சக்திகள் உண்டு. இச்சை எப்போதும் ஒரு நிலையிலேயே நிற்கும். ஞானமும், கிரியையும் தனித்தும் ஒன்றின் ஒன்று மிகுந்தும், குறைந்தும் சமமாய் நின்றுத் தொழிற்படும்.

இறைவன் ஞானசக்தியால் சுத்தமாயையைப் பொதுமையால் நோக்க சிவன் என்று பெயர் பெற்று நிற்பான். அவனால் நோக்கப்பட்ட அந்நிலையில் சுத்தமாயை முதல் விருத்தியாய் அவனுக்கு இடமாகும் சிவனுக்கு இடமாதல் பற்றி அம்முதல் விருத்தி சிவம் என்னும் பெயருடைய தத்துவமாய் நிற்கும்.

பின் சுத்தமாயையைக் கிரியாசக்தியால் காரியப்படுத்த பொது வகையால் சங்கற்பிக்கும்பொழுது சக்தி என்று பெயர் பெற்று நிற்பன். அந்த இரண்டாம் விருத்தி சக்திக்கு இடமாதலால் சக்தி தத்துவம் எனப்படும்.

இறைவன் சுத்தமாயையைச் சிறப்புவகையால் நோக்கி, சிறப்பு வகையால் சங்கற்பிக்க ஞானசக்தியும், கிரியா சக்தியும் சமமாய்த் தொழிற்படும். அந்நிலையில் இறைவன் சதாசிவன் எனப்படுவான். சுத்தமாயையின் மூன்றாவது விருத்தியான இது சதாசிவனுக்கு இடமாதல் பற்றி சதாசிவ தத்துவம் எனப்படும். இத் தத்துவம் சாதாக்கியம் என்றும் சொல்லப்படும்.

பின் ஞானசக்தியை மிகச் செலுத்தாது கிரியாசக்தியை மிகச்

செலுத்திச் சுத்த மாயையைச் சூக்குமமாய் காரியப்படுத்த ஈசரன் எனப் பெயர் பெற்று நிற்பன். இந்த நான்காம் விருத்தி ஈசுவர தத்துவம் எனப்படும். இத்தத்துவம் மகேசுவர தத்துவம் என்றும் சொல்லப்படும்.

பின் ஞானசக்தியை மிகச் செலுத்தி அதனைத் தூலமாய்க் காரியப்படச் செய்து வித்தியேசுரன் என்று பெயர் பெறுவன். இவ்வைந்தாம் விருத்தி வித்தை என்னும் பெயருடைய தத்துவமாய் நிற்கும். அசுத்த மாயையில் தோன்றும் வித்தையும் உளதாதலின் அதனின்றும் வேறுபடுத்தற்கு இது சுத்தவித்தை என்று சொல்லப்படும்.

சிவன்	- இறைவனது ஞானசக்தி மட்டும்
செயற்படும்நிலை
சக்தி	- இறைவனது கிரியாசக்தி மட்டும்
செயற்படும்நிலை
சதாசிவம்	- அறிவும், தொழிலும் ஒத்து செயல்படும்நிலை
ஈசரம்	- தொழில் மேம்பட அறிவு குறைந்து
செயல்படும்நிலை
சுத்தவித்தை	- அறிவு மேம்பட தொழில் குறைந்து
செயல்படும்நிலை ²⁹

பெயர்க்காரணம் :

சிவ தத்துவங்கள் ஐந்தும் சிவனால் நேரே காரியப்படுத்தப்பட்டுச் சிவனுக்கே இடமாதல் பற்றி சிவ தத்துவம் எனப்பட்டது. இத்தத்துவங்கள் சுத்த மாயையின் காரியங்களாதலால் சுத்த தத்துவம் என்றும் சொல்லப்படும்.³⁰

அசுத்த மாயையிலிருந்து தோன்றும் தத்துவங்கள்:

அசுத்த மாயையிலிருந்து தோன்றும் தத்துவங்கள் ஏழாகும். அவை வித்தியா தத்துவங்கள் எனப்படும். அசுத்த மாயையின் காரியங்கள் ஒருபுடைப் பரிணாமம் எனப்படும்.

அசுத்த மாயையின் ஒருபுடைப் பரிணாமமாகாய் மாயா

தத்துவத்தில் இருந்து முதற்கண் கால தத்துவம் தோன்றும். பின் நியதி தத்துவமும், கலை என்ற தத்துவமும் தோன்றும். இம்மூன்றும் முறையே மாயையிலிருந்து தோன்றும். பின் கலையிலிருந்து வித்தையும், அராகமும் தோன்றும். இந்த ஐந்து தத்துவங்களைப் பெற்ற உயிர்கள் போகம் நுகரத் தயாராயிருக்கும் நிலையில் புருடன் எனப் பெயர் பெறும். வித்தியா தத்துவங்கள் பற்றிய விளக்கம் பின்வருமாறு.³¹

காலம் - முக்காலத்தையும் விளக்கும். இறந்த காலத்தின் எல்லையும், நிகழ்காலத்துப் பயனையும், எதிர்காலத்துப் புதுமையையும் காலதத்துவம் பயக்கும்.

நியதி - உயிர் செய்யும் வினைப்பயன் அதனைச் சாருமாறு வரையறைப்படுத்தும்.

கலை - ஆணவத்தைச் சிறிது நீக்கி உயிரின் கிரியா சக்தியைத் தொழிற்படச் செய்யும் (ஆணவமலத்தைச் சிறிது நீக்குதல் என்பதற்கு ஆன்மாவின் கன்மநிலைக்கு ஏற்ப நீக்குதல் எனப்பொருள்.)

வித்தை - ஆணவ மலத்தைச் சிறிது நீக்கி உயிரின் ஞானசக்தியை எழுப்பும்.

அராகம் - ஆணவ மலத்தைச் சிறிது நீக்கி உயிரின் இச்சா சக்தியை எழுப்பும்.

புருடன் - உயிர் ஐம்புலன்களை நுகருங்கால் அப்பொருளில் அதனை அழுத்துவிக்கும் (போகத்தை நுகரும் தன்மையுடைய ஆன்மா புருடன் எனப்படும்.)

மாயை - ஆணவத்தின் சேர்க்கையால் மயக்கத்தையும் செய்யும்.

பெயர்க்காரணம் :

அனந்ததேவர் வழிவந்த வித்தியேசுவரரால் தோற்றவும் ஒடுக்கவும் படுதலால் வித்தியா தத்துவங்கள் எனப்படும்.³²

மூலப்பிரகிருதியிலிருந்து தோன்றும் தத்துவங்கள்

இதிலிருந்து தோன்றும் தத்துவங்கள் இருபத்து நான்காகும். அவை ஆன்ம தத்துவங்கள் எனப்படும்.

- ஐம்பூதங்கள் – நிலம், நீர், நெருப்பு, காற்று, ஆகாயம்
 ஐம்புலன்கள் – நாற்றம், சுவை, ஒளி, ஊறு, ஒசை
 கன்மேந்திரியங்கள் – வாக்கு, பாதம், கை, எருவாய், கருவாய்
 ஞானேந்திரியங்கள் – மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி
 அந்தக்கரணங்கள் – மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம்

ஞானேந்திரியங்கள் என்பன நம் புறக்கண்கட்குத் தெரியும் உறுப்புக்களைக் குறிப்பன அல்ல. அவ்விடங்களிலிருந்து அறிகின்ற ஆற்றல்களையே குறிக்கும். இவற்றைப் போலவே கன்மேந்திரியங்களும் புறத்து உறுப்புக்களைக் குறியாமல் செயல்களைச் செய்யும் ஆற்றல்களையே குறிக்கும்.

- உறுப்பு – கண்ணுக்குப் புலனாகும்
 பொறி – கண்ணுக்குத் தெரியாதது
 ஞானேந்திரியங்கள் – சூக்குமமானவை
 கன்மேந்திரியங்கள் – அதைவிடச் சூக்குமமானவை
 அந்தக்கரணங்கள் – அதைவிட அதிகசூக்குமமானவை

தத்துவங்கள் தோன்றும் முறை :

முக்குணங்களும் வெளிப்படாது சூக்குமமாய் அடங்கி நிற்கும் நிலை மூலப்பிரகிருதி எனப்படும். இது அரும்பினிடத்து மணம் விளங்காமல் அடங்கி நின்றாற் போன்றது. பின் முக்குணங்களும் வெளிப்பட்டுச் சமமாய் நிற்கும்நிலை குண தத்துவம் எனப்படும்.³³ இக்குண தத்துவமே ஆன்மா ஒன்றைச் சிந்திப்பதற்குக் கருவியாய் சித்தம் எனப்படும். குணதத்துவத்தின் ஒரு கூற்றிலிருந்து சாத்துவிக குணம் மிக உடையதாய்ப் புத்தி தத்துவம் முதற்கண் பரிணமித்துத்

தோன்றும். ஆன்மாவின் கொள்கைகள் பலவற்றுக்கும் இப்புத்தி கருவியாதலின் புண்ணிய பாவத்திற்கு இது பற்றுக்கோடாகும்.³⁴ புத்தி தத்துவத்தின் பின் அதன் ஒரு கூற்றில் இராசதகுணம் மிக உடையதாய் அகங்காரம் என்னும் தத்துவம் தோன்றும். அகங்காரத் தத்துவம் சாத்துவிகக் கூறு, இராசதக் கூறு, தாமதக் கூறு என முக்குணங்களின் வழி மூன்று கூறாய் நிற்கும். அவற்றுள் சாத்துவிகக் கூறு தைசதாகங்காரம் என்றும், இராசதக் கூறு வைகாரிகாகங்காரம் என்றும், தாமதக் கூறு பூதாதி அகங்காரம் எனவும் பெயர் பெறும்.³⁵

தைசதாகங்காரத்திலிருந்து முதற்கண் மனம் என்ற கருவியும், அதிலிருந்து ஞானேந்திரியங்களும் தோன்றும்.³⁶

வைகாரிகாகங்காரத்திலிருந்து கண்மேந்திரியங்கள் ஐந்தும் தோன்றும்.³⁷

பூதாதியகங்காரத்திலிருந்து ஐம்பூதங்கள் தோன்றும்.³⁸ பூதங்கள் தோன்றுவதற்கு இவ்வகங்காரம் முதற்காரணமாய் இருத்தல் பற்றி இது பூதாதி அகங்காரம் எனப்படும். பூதங்கள் ஐந்தும் பூதாதி அகங்காரத்திலிருந்து நேரே தோன்றாமல், முதற்கண் தன்மாத்திரை வடிவில் தோன்றிப் பின் பூதவடிவில் தோன்றுவனவாம்.³⁹ பூதங்களின் சூக்குமநிலையே தன்மாத்திரைகள் எனப்படும். தன்மாத்திரை என்பதன் பொருள் 'அதனளவாய் நின்றல்' என்பதாம் இனி அவற்றின் விளக்கத்தைக் காண்போம்.

அறிவுப் பொறிகளும் அவற்றின் புலன்களும்⁴⁰

அறிவைப் பெறுவதற்குரிய வாயில்களாக அமையும் ஐம்பொறிகள் அறிவுப்பொறிகள் ஞானேந்திரியங்கள் எனப்படும்.

மெய் - காற்றிடமாக நின்று ஊற்றின்பத்தைச் செய்யும்

வாய் - நீரிடமாக நின்று சுவையை அறியும்

கண் - நெருப்பிடமாக நின்று உருவைக் காணும்

மூக்கு - மண் இடமாக நின்று நாற்றத்தை அறியும்

செவி - விண்ணிடமாக நின்று ஒசையை அறியும்.

கன்மேந்திரியங்கள் ஐந்தும் அவற்றின் தொழிற்பாடும்⁴¹

- வாக்கு - பேசுதலைச் செய்யும்
- கால் - போக்கு வரவு புரியும்
- கை - இடுதலையும் ஏற்றலையும் செய்யும்
- எருவாய் - கழிவினை அகற்றும்
- கருவாய் - ஆனந்தத்தை அனுபவிக்கும்

அந்தக் கரணங்களும் அவற்றின் தொழிலும்⁴²

- மனம் - விடயங்களைப் பற்றும்
- புத்தி - அது இன்னதென்று உறுதிப்படுத்தும்
- ஆங்காரம் - பலமுறையும் ஒன்றைப் பற்றி எழும்
- சித்தம் - தம்மிடத்து உற்ற பொருளைச் சிந்திக்கும்

ஐம்பூதங்களும் அவற்றிற்குக் காரணமான தன்மாத்திரைகளும்⁴³

<u>பூதங்கள்</u>	<u>தன்மாத்திரைகள்</u>
ஆகாயம்	ஒசை
காற்று	ஒசை, ஊறு
நெருப்பு	ஒசை, ஊறு, உரு
நீர்	ஒசை, ஊறு, உரு, சுவை
நிலம்	ஒசை, ஊறு, உரு, சுவை, நாற்றம்

ஆன்ம தத்துவம் பெயர்க் காரணம் :

ஆன்ம தத்துவம் என்பதில் ஆன்மா என்பது முன்னர்ச் சகல வர்க்கத்தினராகிய ஆன்மாக்களைக் குறித்தும் பின்னர் அவ்வான்மாக்கட்குத் தலைவராகிய சீகண்ட ருத்திரரைக் குறிக்கும். மூலப் பிரகிருதியிலிருந்து குணதத்துவம் முதலியவற்றைத் தோற்றி ஒடுக்குபவர் சீகண்ட ருத்திரராதல் பற்றி இவ்விருபத்துநான்கு தத்துவங்களும் ஆன்ம தத்துவம் எனப் பெயர் பெற்றன.⁴⁴

தத்துவங்களும் ஆன்மாக்களும் :

தத்துவம் என்ற சொல்லுக்குக் கருவி என்று பெயர். எவ்வாற்றாலும் ஆன்மாவிற்குக் கருவியாய் உதவுவது தத்துவமே. தத்துவங்கள் 36ம் ஆன்மாக்கட்குத் தூலசரீரம், சூக்கும சரீரம், பரசரீரம் என்னும் மூவகை உடம்புகளாய்ப் பொருந்தி அமையும்.

1. தூலசரீரம் - பூதங்கள் ஐந்து, கன்மேந்திரியங்கள் ஐந்து, ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்து ஆக பதினைந்து துத்தவங்களாலானது.
2. சூக்ரும சரீரம் - தன்மாத்திரைகள் ஐந்தும், அந்தக்கரணங்கள் நான்கும் சித்தம் ஒழிந்த மூன்று ஆக எட்டுத் தத்துவங்களால் ஆனது. எட்டுத் தத்துவங்களாலானது ஆதலால் புரியட்டக சரீரம் என்றும் சொல்லப்படும்.

3. பரசாரீரம் - அந்தக்கரணங்களுள் சித்தமாய் நிற்கும் குணத்தத்துவம் ஒன்று, வித்தியா தத்துவங்கள் ஏழு ஆக எட்டுத் தத்துவங்களாலானது.

பரசரீரம் குணசரீரம் - குணதத்துவம் முக்குணமாய் நின்றல்
மூன்றாகும் கஞ்சகசரீரம் - காலம் முதலிய ஐந்தும் உயிர்க்குச்
சட்டையாய் அமைதல்
காரணசரீரம் - மாயா தத்துவத்தாலானது.

ஐங்கோசங்கள் :

தூலசரீரம்	-	உணவால் நிலைபெறுதலின் அன்னமயகோசம்
சூக்ரும சரீரம்	-	பிராணவாயுவின் இயக்கத்தால்
செயற்படுதலால் பிராணமயகோசம்
குணசரீரம்	-	சித்தமாய் நின்றலின் மனோமய கோசம்.
கஞ்சக சரீரம்	-	ஆன்மாவை அறிவுடையதாகச் செய்வதால்
விஞ்ஞானமயகோசம்.

காரண சரீரம் - சிறிது அறிவைத் தந்து களிப்பை
உண்டாக்குவதால் ஆனந்தமயகோசம்
எனப்படும்.⁴⁵

மூவகைத் தத்துவங்கள் :

சிவ தத்துவம் ஐந்தும் இறைவனுக்கு இடமாகி நின்று தமக்குக் கீழுள்ள தத்துவங்களை இயக்கி நிற்பதால் அவை பிரேரக காண்டம் எனப்படும் (பிரேரகம் - செலுத்துதல்).

வித்தியா தத்துவங்கள் ஏழும் ஆன்மாவிற்குப் போத்திருத்துவத்தை (நுகர்வோனாம் தன்மை) உண்டாக்குவதால் அவை போசயித்திரு காண்டம் எனப்படும்.

ஆன்ம தத்துவம் இருபத்துநான்கும் ஆன்மாவிற்குப் போகத்தைத் தருதலால் அவை போக்கிய காண்டம் எனப்படும்.⁴⁶ காண்டம் என்றால் கொத்து, கூட்டம் எனப் பொருள்.

மாயை என்பது வேதாந்தத்தில் முக்கியமானது. சைவசித்தாந்தம் கூறும் மாயைக்கும், வேதாந்தம் கூறும் மாயைக்குமுள்ள வேறுபாடுகள் தெரிந்து கொள்வது நல்லது. அது பின்வரும் அட்டவணை மூலம் உணர்த்தப்படும்த்.⁴⁷

சைவசித்தாந்தம்

1. மாயை உள்பொருள்
2. மாயை உயிரறிவை விளக்கும்
3. மாயையின் நிலைக்களன் சிவசக்தி
4. மாயை இறைவனின் வைப்பு ஆற்றல். இறைவனின் வேறானது.

வேதாந்தம்

- மாயை உண்டோ இல்லையோ என்று சொல்லக்கூடிய அநிர்வசியப் பொருள்
- மாயை மறைத்தலைச் செய்யும்
- மாயைபிரம்மத்தில் அடங்கியது.
- மாயை பிரமத்தின் ஆற்றல். மாயைக்கும் பிரமத்திற்கும் வேறுபாடு கிடையாது. வேறுபாடின்றமையும் கிடையாது.

5. உலகம் தோன்றுவதற்கும்
ஒடுங்குவதற்கும் காரணமான
பொருள் மாயை.

மாயைக்கும் பல பொருள்
விளக்கம் தரும்

அ) பிரம்மத்திற்கும்
உலகுக்குமுள்ள தொடர்பு நம்
சிற்றறிவுக்கு விளங்காதது
என்பதை மாயை என்ற சொல்
உணர்த்துகின்றது.

ஆ) எல்லையில்லாத ஒன்றை
எல்லைப் படுத்துவதும்,
உருவமில்லாத ஒன்றை
உருவமுடையதாக்குவதுமான
தத்துவமே மாயை.

இ) பிரமத்தின் சக்தி மாயை.

ஈ) பிரமம் இயங்குவதற்குக்
காரணம் மாயை.

உ) சாங்கியர் கூறும் பிரகிருதி
என்ற பொருளிலும் மாயை
வழங்கப்படும்.

ஊ) பிரம்ம உலகமாய்த்
தோன்றுவதை விளக்கும்
தத்துவம் மாயை.

மாயையை உருவம், அருவம்,
உருவாரூபம் என்று பகுத்துச்
சொல்ல முடியாது அவாச்சிய
வடிவம் என்பர்.

மாயையின் பிறப்பைப் பற்றிக்
கால அளவில் எதையும் கூற
முடியாது.

6. மாயை அருவப்பொருள்

7. காரணமாயை அநாதி, காரிய
மாயைக்குத் தோற்றமும் அழிவும்
உண்டு.

8. உலகம் உள்பொருள். உலகப் படைப்பிற்கு மாயை முதற்காரணம். இறைவன் நிமித்த காரணம். திருவருளும் உயிர்களின் வினையும் துணைக் காரணங்களாகும்.

9. உயிர்களிடத்திலுள்ள ஆணவமல நீக்கத்திற்கே மாயை இறைவனால் கூட்டப்படுகின்றது.

10. சுத்தமாயையின் காரியம் விருத்தி என்றும், அசுத்த மாயையின் காரியம் ஒருபுடைப் பரிணாமம் என்றும் சொல்லப்படும்.

உலகம் பொய்த்தோற்றம். உலகப் படைப்பிற்கு மாயையோடு சேர்ந்த பிரமமே பருமைக் காரணமாகும்.

பிரமம் மாயையோடு சேர்ந்த நிலைக்குக் காரணமும் பிரமத்திலிருந்து

உலகம் தோன்றியது ஏன்? யாருக்காக என்ற கேள்விக்கும் விடைகூற முடியாது.

மாயையின் காரியம் விவர்த்தம். எனப்படும்.

மும்மலங்கட்குமுள்ள தொடர்புகள் :

“மும்மலம் நெல்லினுக்கு முளையொடு தவிடு உமிபோல் மம்மர்செய்து அணுவின் உண்மை வடிவினை மறைத்து நின்று பொய்ம்மைசெய் போக பந்த போத்திருத்துவங்கள் பண்ணும்”⁴⁸

என்று அருணந்திசிவாசாரியார் மும்மலங்களை முளை, தவிடு, உமிக்கு ஒப்பிட்டுக் கூறுகின்றார். உவமையும் பொருளும் பின்வருமாறு பொருத்திக் காட்டப்படும்:

உவமை

உமி

தவிடு

முளை

பொருள்

ஆணவமலம்

மாயை

கன்மம்

உமி அரிசியின் சொருபம் தெரிய ஒட்டாது அதனை முழுதும்

மறைத்தல் போல ஆணவமலம் ஆன்மாவின் சொரூபம் தெரிய ஒட்டாது அதனை முழுதும் மறைக்கும். தவிடு அரிசியின் சொரூபத்தைச் சிறிது விளக்குதல் போல மாயையும் ஆன்ம அறிவைச் சிறிது விளக்கி ஏகதேச அறிவை உண்டாக்கும். முளை தோன்றுமிடத்து அரிசியின் சொரூபம் விளங்காதவாறு போல, கன்மமாகிய நல்வினை, தீவினைகள் செய்யப்படுமிடத்து ஆன்மா அவ்விருவினையிலே மதிமயங்கியிருத்தலால் அதன் சொரூபம் விளங்காது இருக்கும்.⁴⁹

முளைத்தல் என்னும் காரியத்திற்கு முளைத்தல் சக்தி முதற்காரணமும், தவிடு துணைக்காரணமும், உமி நிமித்த காரணமுமாதல் போல, இன்ப துன்பமாகிய காரியத்திற்கு கன்மமலம் முதற்காரணமும், மாயாமலம் துணைக் காரணமும், ஆணவமலம் நிமித்த காரணமுமாதல் விளங்கும்.

ஆணவம் உயிர்க்கு நேர் பகையாய் நின்று அதன் ஆற்றலைத் தடுத்து நிற்பதால் அது பிரதிபந்தம் (தடை) எனப்படும். கன்மமலம் ஆணவமலத்தின் வழிவந்து உயிரைப் பந்தித்தலால் அது அநுபந்தம் (பின்வந்த பந்தம்) எனப்படும். மாயாமலம் கன்மம் காரணமாக உயிரை வந்து பந்தித்தலால் அது சம்பந்தம் (கூட) எனப்படும்.⁵⁰

சான்றாதாரங்கள்

1. சிவஞான முனிவர், சிவஞான மாபாடியம், கழக வெளியீடு, மார்ச் 1936, பக். 149-150.
2. முத்துராமன், சைவசித்தாந்தம், பக். 46-47.
3. அருணந்திசிவாசாரியார், சிவஞானசித்தியார் சுபக்கம், செ. 143.
4. அருணந்திசிவாசாரியார், மு. நூல், செ. 34.
5. சிவப்பிரகாசம், செ. 23.
6. சிவஞானசித்தியார் சுபக்கம், செ. 38.
7. சிவஞானபோத உதாரண வெண்பா, 3.
8. ஆ. ஆனந்தராசன், சிவஞானபோத வழித்துணை விளக்கம், ப. 56.

9. திருவருட்பயன், 30.
10. ஆ. ஆனந்தராசன், மு. நூல், ப. 5.
11. மேலது, ப. 98.
12. போற்றிப் பஃறொடை, கண்ணி, 11.
13. சிவஞானசித்தியார் சுபக்கம், செ. 142.
14. சி. சு. மணி (தெளிவுரை) சிவஞானசித்தியார் பரபக்கமும், சுபக்கமும், ப. 211.
15. சிவஞானசித்தியார் சுபக்கம், செ. 143.
16. இருபா இருபஃது, செ. 4.
17. சி. சு. மணி (தெளிவுரை) மெய்கண்ட நூல்களுள் ஏழு, ப. 11.
18. திருவருட்பயன், 52.
19. சி. அருணைவடிவேல் முதலியார், சித்தாந்த வினா விடை, ப. 268.
20. மேலது.
21. மேலது.
22. மேலது, ப. 292.
23. ஆ. ஆனந்தராசன் (உ. ஆ.), உண்மை விளக்கம், ப. 19.
24. (i) சிவஞான சித்தியார் சுபக்கம், செ. 44.
 (ii) சி. அருணைவடிவேல் முதலியார், மு. நூல், ப. 273.
 (iii) உமாபதிசிவம், சிவப்பிரகாசம், செ. 37, 38.
25. சி. அருணைவடிவேல் முதலியார், மு. நூல், ப. 273.
26. (i) மேலது.
 (ii) உமாபதிசிவம், மு. நூல், செ. 38.
27. மேலது.
28. (i) சி. அருணைவடிவேல் முதலியார், மு. நூல், ப. 274.
 (ii) உமாபதிசிவம், சிவப்பிரகாசம், செ. 38.

29. திருவதிகை மனவாசகம் கடந்தார், உண்மை விளக்கம், செ. 21.
30. சி. அருணைவடிவேல் முதலியார், மு. நூல், பக். 308-309.
31. (i) சிவஞானசித்தியார் சுபக்கம், செ. 144-148.
(ii) உண்மை விளக்கம், செ. 18, 19.
32. சி. அருணைவடிவேல் முதலியார், மு. நூல், ப. 308.
33. சிவஞானசித்தியார் சுபக்கம், செ. 147.
34. மேலது, செ. 148.
35. மேலது, செ. 149.
36. மேலது, செ. 150-151.
37. மேலது, செ. 150.
38. மேலது, செ. 154.
39. மேலது.
40. (i) உண்மை விளக்கம், செ. 12, 13.
(ii) சிவஞான சித்தியார் சுபக்கம், செ. 151.
41. உண்மை விளக்கம், செ. 14.
42. மேலது, செ. 16.
43. சிவஞான சித்தியார் சுபக்கம், செ. 155.
44. சி. அருணைவடிவேல் முதலியார், மு. நூல், ப. 308.
45. மேலது, பக். 309-310.
46. மேலது, ப. 309.
47. க. விநாயக மூர்த்தி, சைவசித்தாந்தம் - அத்வைதம் மாயை ஓர் ஒப்பீடு, எம். ஃபில் பட்ட ஆய்வேடு, ம.கா.ப. கழகம், ஆகஸ்ட் 1996.
பிண்ணினைப்பு பக். XX - XXiii.
48. சிவஞானசித்தியார் சுபக்கம், செ. 176.
49. மு. திருவிளங்கம், சிவஞானசித்தியார் சுபக்கம் புத்துரை, ப. 287.
50. மேலது.

திருச்சிற்றம்பலம்

